EUROOPAN
KOMISSIO

Strasbourg 18.4.2023
COM(2023) 226 final

2023/0111 (COD)

Ehdotus

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUS

asetuksen (EU) N:o 806/2014 muuttamisesta varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteiden, kriisinratkaisuedellytysten ja kriisinratkaisutoimien rahoituksen osalta

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

{SEC(2023) 230 final} - {SWD(2023) 225 final} - {SWD(2023) 226 final}

PERUSTELUT

1. EHDOTUKSEN TAUSTA

• Ehdotuksen perustelut ja tavoitteet

Direktiiviin 2014/59/EU[1] (pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivi) ehdotetut muutokset ovat osa kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevaa lainsäädäntöpakettia, joka sisältää myös muutoksia asetukseen (EU) N:o 806/2014[2] (yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annettu asetus) sekä direktiiviin 2014/49/EU[3] (talletussuojadirektiivi).

EU:n kriisinhallintakehys on vakiintunut, mutta aiemmat pankkien kaatumiset ovat osoittaneet, että sitä on parannettava. Kriisinhallinta- ja talletussuojakehyksen uudistamisen tavoitteena on rakentaa kriisinhallintakehyksen tavoitteiden varaan ja varmistaa johdonmukaisempi lähestymistapa kriisinratkaisuun, jotta kaikki kriisissä olevat pankit voivat poistua markkinoilta hallitusti siten, että rahoitusvakaus säilyy, veronmaksajien rahat ovat suojassa ja tallettajien luottamus varmistetaan. Erityisesti pienempiä ja keskikokoisia pankkeja koskevaa voimassa olevaa kriisinratkaisukehystä on vahvistettava sen muotoilun, täytäntöönpanon ja ennen kaikkea sen soveltamisen kannustimien osalta, jotta sitä voidaan soveltaa uskottavammin kyseisiin pankkeihin.

Ehdotuksen tausta

Maailmanlaajuisen finanssi- ja valtionvelkakriisin jälkeen EU toteutti päättäväisiä toimia kansainvälisten uudistusvaatimusten mukaisesti luodakseen turvallisemman rahoitusalan EU:n sisämarkkinoille. Tässä yhteydessä annettiin välineet ja valtuudet käsitellä minkä tahansa pankin kaatumista asianmukaisesti siten, että samalla säilytetään rahoitusvakaus, turvataan julkinen talous ja suojataan tallettajia. Vuonna 2014 perustettu pankkiunioni koostuu tällä hetkellä kahdesta pilarista: yhteinen valvontamekanismi ja yhteinen kriisinratkaisumekanismi. Pankkiunioni on kuitenkin yhä keskeneräinen, ja siitä puuttuu kolmas pilari: eurooppalainen talletussuojajärjestelmä[4]. Eurooppalaisen talletussuojajärjestelmän perustamisesta 24. marraskuuta 2015 annetun komission ehdotuksen[5] käsittely on yhä kesken.

Pankkiunionin tukena on yhteinen sääntökirja, joka koostuu kriisinhallinta- ja talletussuojan kehyksen osalta kolmesta vuonna 2014 hyväksytystä EU:n säädöksestä: pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivi, yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annettu asetus ja talletussuojadirektiivi. Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä määritellään pankkien

---

1 Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/59/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 190).

2 Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 806/2014, annettu 15 päivänä heinäkuuta 2014, yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisua varten yhteisen kriisinratkaisumekanismin ja yhteisen kriisinratkaisurahaston puitteissa sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta (EUVL L 225, 30.7.2014, s. 1).

3 Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/49/EU, annettu 16 päivänä huhtikuuta 2014, talletusten vakuusjärjestelmistä (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 149).

4 Lisäksi vieläkään ei ole päästy sopuun uskottavasta ja vakaasta mekanismista likviditeetin tarjoamiseksi pankkiunionissa kriisinratkaisun yhteydessä kansainvälisten verrokkien asettaman standardin mukaisesti.

5 COM(2015) 586 final.

elvytystä ja kriisinratkaisua koskevat valtuudet, säännöt ja menettelyt, myös rajatylittävää yhteistyötä koskevat järjestelyt rajatylittäviin pankkien kaatumisiin puuttumiseksi. Yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetulla asetuksella perustetaan yhteinen kriisinratkaisuneuvosto ja yhteinen kriisinratkaisurahasto ja määritellään pankkiunionissa perustettujen yhteisöjen kriisinratkaisua koskevat valtuudet, säännöt ja menettelyt yhteisen kriisinratkaisumekanismin yhteydessä. Talletussuojadirektiivillä varmistetaan tallettajien suojaaminen ja vahvistetaan talletussuojajärjestelmien varojen käyttöä koskevat säännöt. Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiiviä ja talletussuojadirektiiviä sovelletaan kaikissa jäsenvaltioissa ja yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annettua asetusta pankkiunioniin osallistuvissa jäsenvaltioissa.

Vuoden 2019 pankkipaketilla, jota kutsutaan myös ’riskienvähentämispaketiksi’, tarkistettiin pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiiviä, yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annettua asetusta, vakavaraisuusasetusta[6] ja vakavaraisuusdirektiiviä[7]. Näihin tarkistuksiin sisältyi toimenpiteitä, joilla pannaan täytäntöön EU:n kansainvälisillä foorumeilla[8] tekemät sitoumukset toteuttaa lisätoimia pankkiunionin loppuunsaattamiseksi toteuttamalla uskottavia riskienvähentämistoimenpiteitä rahoitusvakauteen kohdistuvien uhkien lieventämiseksi.

Euroryhmä sopi marraskuussa 2020, että pankkialan yhteiselle kriisinratkaisurahastolle perustetaan yhteinen varautumisjärjestelmä , Euroopan vakausmekanismi (EVM), joka otetaan varhaisessa vaiheessa käyttöön.[9]

kriisinhallinta- ja talletussuojan kehyksen uudistaminen ja laajemmat vaikutukset pankkiunionin kannalta

Yhdessä kriisinhallinta- ja talletussuojan kehyksen uudistamisen kanssa valmis pankkiunioni, johon sisältyy sen kolmas pilari eurooppalainen talletussuojajärjestelmä, tarjoaisi korkeatasoisen taloudellisen suojan ja varmuuden EU:n kotitalouksille ja yrityksille, lisäisi luottamusta ja vahvistaisi rahoitusvakautta, jotka ovat kasvun, hyvinvoinnin ja häiriönsietokyvyn välttämättömiä edellytyksiä talous- ja rahaliitossa ja yleisemmin EU:ssa. Pankkiunionia täydentää pääomamarkkinaunioni, koska molemmat aloitteet ovat välttämättömiä vihreän ja digitaalisen siirtymän rahoittamiseksi, euron kansainvälisen roolin kasvattamiseksi ja EU:n avoimen strategisen itsenäisyyden ja kilpailukyvyn vahvistamiseksi muuttuvassa maailmassa erityisesti, kun otetaan huomioon nykyinen haastava taloudellinen ja geopoliittinen ympäristö.[10,11]

---

6 Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 575/2013, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 1).

7 Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/36/EU, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, oikeudesta harjoittaa luottolaitostoimintaa ja luottolaitosten vakavaraisuusvalvonnasta, direktiivin 2002/87/EY muuttamisesta sekä direktiivien 2006/48/EY ja 2006/49/EY kumoamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 338).

8 Baselin pankkivalvontakomitea ja finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmä (FSB). Finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmä (2014, päivitetty versio), *Key Attributes of effective resolution regimes for financial institutions* ja (2015), *Principles on Loss-absorbing and Recapitalisation Capacity of Globally Systemically Important Banks (G-SIBs) in Resolution, Total Loss-absorbing Capacity (TLAC) Term Sheet*.

9 Euroryhmä (30. marraskuuta 2020), *Statement of the Eurogroup in inclusive format on the ESM reform and the early introduction of the backstop to the Single Resolution Fund*. Järjestelmä otetaan käyttöön vuosina 2022–2024. Euroopan vakausmekanismin perustamisesta tehdyn sopimuksen muuttamista koskevan sopimuksen ratifiointi on kuitenkin yhä kesken.

10 Euroopan komissio (2020), *Komission työohjelma 2021*, 2.3 kohta, s. 5.

11 Euroopan komissio (2023), *EU:n pitkän aikavälin kilpailukyky vuoden 2030 jälkeen*.

Euroryhmä ei kesäkuussa 2022 hyväksynyt kattavampaa työsuunnitelmaa pankkiunionin viimeistelemiseksi sisällyttämällä siihen eurooppalaisen talletussuojajärjestelmän. Sen sijaan euroryhmä kehotti[12] komissiota esittämään kohdennetumpia lainsäädäntöehdotuksia pankkien kriisinhallintaa ja kansallisia talletussuojajärjestelmiä koskevan EU:n kehyksen uudistamisesta.

Samanaikaisesti myös Euroopan parlamentti korosti pankkiunionia koskevassa vuosikertomuksessa 2021[13], että pankkiunioni on tärkeää saattaa päätökseen perustamalla eurooppalainen talletussuojajärjestelmä, ja tuki komissiota lainsäädäntöehdotuksen esittämisessä kriisinhallinta- ja talletussuojan kehyksen uudelleentarkastelusta. Vaikka euroryhmä ei tukenut nimenomaisesti eurooppalaista talletussuojajärjestelmää, järjestelmä lisäisi kriisinhallinta- ja talletussuojan kehyksen uudistamisen perusteellisuutta ja tuottaisi alalle synergiaetuja ja tehokkuutta. Tällainen lainsäädäntöpaketti olisi osa pankkiunionin viimeistelemistä koskevaa suunnitelmaa, kuten puheenjohtaja Ursula von der Leyenin poliittisissa suuntaviivoissa, joissa palautettiin mieliin myös eurooppalaisen talletussuojajärjestelmän merkitys, muistutettiin. Tätä on myös tuettu säännöllisesti johtajien tasolla[14].

kriisinhallinta- ja talletussuojan kehyksen tavoitteet

kriisinhallinta- ja talletussuojan kehyksen tarkoituksena on lieventää riskejä ja välttää kaikenkokoisten laitosten kaatuminen ja hallita sitä. Samalla sillä pyritään saavuttamaan neljä yleistä tavoitetta:

i) suojataan rahoitusvakautta ja vältetään häiriöiden leviäminen varmistaen näin, että markkinakuri säilyy ja yhteiskunnan kriittiset toiminnot jatkuvat;

ii) turvataan sisämarkkinoiden toiminta ja tarjotaan tasapuoliset toimintaedellytykset kaikkialla EU:ssa;

iii) minimoidaan veronmaksajien rahojen käyttö ja heikennetään pankkien ja valtioiden välistä kytköstä sekä

iv) suojataan tallettajia ja varmistetaan kuluttajien luottamus.

kriisinhallinta- ja talletussuojalla kehyksellä tarjotaan välinekokonaisuus, jota voidaan soveltaa vaikeuksissa olevien pankkien elinkaaren eri vaiheissa: elvytystoimet, joita tuetaan pankkien laatimilla elvytyssuunnitelmilla; varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteet; toimenpiteet pankin kaatumisen estämiseksi; kriisinratkaisuviranomaisten laatimat kriisinratkaisusuunnitelmat; ja kriisinratkaisuvälineistö, kun pankin todetaan olevan lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvan ja kun katsotaan, että pankin kriisinratkaisu (sen likvidaation sijaan) on yleisen edun mukaista. Lisäksi kansallisia maksukyvyttömyysmenettelyjä, jotka eivät kuulu kriisinhallinta- ja talletussuojaan kehykseen[15], sovelletaan edelleen niihin kaatuviin pankkeihin, joita voidaan käsitellä näiden

---

12 Euroryhmä (16. kesäkuuta 2022), *Eurogroup statement on the future of the Banking Union*.

13 Euroopan parlamentti (2022), *Pankkiunionia koskeva vuosikertomus 2021;* Euroopan parlamentti on antanut mietinnön pankkiunionista joka vuosi vuodesta 2015 lähtien.

14 Eurohuippukokous (24. maaliskuuta 2023), *Laajennetussa kokoonpanossa pidetyn eurohuippukokouksen julkilausuma*.

15 Kansallisia maksukyvyttömyysmenettelyjä ei ole yhdenmukaistettu. Kriisinratkaisuviranomaisen päätös kaatuvan pankin asettamisesta kriisinratkaisuun, mikä edellyttää kriisinratkaisun ja kansallisten maksukyvyttömyysmenettelyjen vertailua (yleisen edun arviointi), on kuitenkin osa kriisinhallinta- ja talletussuojakehystä. Jos kriisinratkaisuviranomainen päättää olla asettamatta kaatuvaa pankkia kriisinratkaisuun, asiaa käsitellään sen jälkeen kansallisella tasolla, jossa maksukyvyttömyysmenettelyn

kansallisten menettelyjen mukaisesti, mikäli tämä on asianmukaisempaa (kuin kriisinratkaisu) eikä vahingoita yleistä etua tai vaaranna rahoitusvakautta.

Kriisinhallinta- ja talletussuojakehyksen tarkoituksena on yhdistää useita rahoituslähteitä, jotta kaatumisia voidaan hallita taloudellisesti tehokkaalla tavalla, suojella rahoitusvakautta ja tallettajia ja ylläpitää markkinakuria sekä samalla vähentää julkisten varojen käyttöä ja viime kädessä veronmaksajille aiheutuvia kustannuksia. Pankin kriisinratkaisukustannukset katetaan ensisijaisesti pankin omista varoista, eli kustannukset jaetaan pankin osakkeenomistajien ja velkojien kesken (jotka muodostavat pankin tappionkattamiskyvyn), mikä myös vähentää moraalikatoa ja parantaa markkinakuria. Tätä voidaan tarvittaessa täydentää talletussuojajärjestelmistä ja kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyistä (kansalliset kriisinratkaisurahastot tai pankkiunionin yhteinen kriisinratkaisurahasto) saatavilla varoilla. Tällaiset varat rahoitetaan maksuilla, joita kaikkien pankkien on maksettava niiden koosta ja liiketoimintamallista riippumatta. Pankkiunionissa näitä sääntöjä on yhtenäistetty edelleen antamalla yhteisen kriisinratkaisuneuvoston tehtäväksi hallinnoida ja valvoa yhteistä kriisinratkaisurahastoa, jota rahoitetaan pankkiunioniin osallistuvien jäsenvaltioiden pankkien suorittamilla maksuilla. Vaikeuksissa olevaan pankkiin sovellettavasta välineestä (esimerkiksi ennaltaehkäisevät toimenpiteet, varotoimenpiteet tai kriisinratkaisutoimenpiteet taikka kansallisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaiset vaihtoehtoiset toimenpiteet) ja tapauksen yksityiskohdista riippuen valtiontuen[16] valvonta voi olla tarpeen, jos toimenpiteitä rahoitetaan kriisinratkaisurahastosta tai yhteisestä kriisinratkaisurahastosta, talletussuojajärjestelmästä taikka valtion talousarviosta.

Ehdotuksen perustelut

Vuoden 2014 jälkeen saavutetusta edistyksestä huolimatta kriisinratkaisua on sovellettu harvoin, erityisesti pankkiunionissa. Kriisinhallinta- ja talletussuojakehyksen muotoilussa, täytäntöönpanossa ja ennen kaikkea sen soveltamisen kannustimissa on havaittu vahvistamis- ja mukauttamistarpeita.

Tähän saakka monia pienempiä tai keskisuuria kaatuvia pankkeja on käsitelty kansallisissa järjestelmissä usein veronmaksajien varoilla (pelastuspaketit) sen sijaan, että olisi käytetty toimialan rahoittamia turvaverkkoja, kuten pankkiunionin yhteistä kriisinratkaisurahastoa, jota ei ole toistaiseksi käytetty koskaan kriisinratkaisussa. Tämä on vastoin maailmanlaajuisen finanssikriisin jälkeen luodun kehyksen tarkoitusta. Siihen sisältyi merkittävä ajattelutavan muutos pelastamistoimista (bailout) sijoittajavastuuseen (bail-in). Tässä yhteydessä kaikkien pankkien yhteisesti rahoittamien kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjen vaihtoehtokustannukset ovat huomattavat.

Kriisinratkaisukehys ei kaikilta osin ole saavuttanut keskeisiä yleisiä tavoitteitaan: sillä ei esimerkiksi ole kyetty helpottamaan EU:n pankkialan sisämarkkinoiden toimintaa varmistamalla tasapuoliset toimintaedellytykset, käsittelemällä rajatylittäviä ja kotimaisia kriisejä ja minimoimalla veronmaksajien varojen käyttö.

---

tai muuntyyppisen likvidaatiomenettelyn aloittamista arvioidaan kansallisten maksukyvyttömyysjärjestelmien erityispiirteiden mukaisesti.

16 Valtiontukisäännöt liittyvät olennaisesti kriisinhallinta- ja talletussuojakehykseen ja täydentävät sitä. Tässä uudelleentarkastelussa ja vaikutustenarvioinnissa ei tarkastella valtiontukisääntöjä. Näiden kahden kehyksen johdonmukaisuuden varmistamiseksi euroryhmä kehotti komissiota marraskuussa 2020 toteuttamaan pankkeja koskevan valtiontukikehyksen uudelleentarkastelun ja saattamaan sen päätökseen samanaikaisesti kriisinhallinta- ja talletussuojakehyksen uudelleentarkastelun kanssa, jotta voidaan varmistaa, että tarkistettu valtiontukikehys tulee voimaan samanaikaisesti päivitetyn kriisinhallinta- ja talletussuojakehyksen kanssa.

Tämä johtuu pääasiassa siitä, että kaatuvien pankkien hallinnointivälineen valintaa ohjaavat vääränlaiset kannustimet, jolloin yhteisen kriisinratkaisukehyksen soveltamisen sijasta suositaan muita keinoja. Kaiken kaikkiaan tämä johtuu laajasta harkintavallasta arvioitaessa yleistä etua, vaikeuksista saada rahoitusta kriisinratkaisun aikana ilman, että tallettajille aiheutuu tappioita, ja rahoituksen helpommasta saatavuudesta kriisinratkaisun ulkopuolella. Pankkien, erityisesti pienempien ja keskisuurten pankkien, kaatumisten hallinnassa on vaarana pirstaloituminen ja epäoptimaaliset tulokset, jos näin toimitaan.

Kriisinhallinta- ja talletussuojakehyksen uudelleentarkastelun ja vuorovaikutuksen kansallisten maksukyvyttömyysmenettelyjen kanssa olisi tarjottava ratkaisuja näihin ongelmiin. Sen olisi myös mahdollistettava se, että kehyksen tavoitteet saavutetaan kaikilta osin ja että kehys soveltuu kaikille EU:n pankeille niiden koosta, liiketoimintamallista ja vastuurakenteesta riippumatta, myös pienemmille ja keskisuurille pankeille, jos vallitsevat olosuhteet sitä edellyttävät. Tarkistuksella olisi pyrittävä varmistamaan sääntöjen yhdenmukainen soveltaminen kaikissa jäsenvaltioissa, luomaan tasapuolisemmat toimintaedellytykset ja samalla suojelemaan rahoitusvakautta ja tallettajia, estämään häiriöiden leviäminen ja vähentämään veronmaksajien varojen käyttöä. Kehystä olisi parannettava erityisesti pienten ja keskisuurten pankkien kriisinratkaisun helpottamiseksi, kuten alun perin odotettiin, lieventämällä rahoitusvakauteen ja reaalitalouteen kohdistuvia vaikutuksia ilman julkista rahoitusta ja vahvistamalla ensisijaisesti kotitalouksien ja pienempien ja keskisuurten yritysten (pk-yritykset) kaltaisten tallettajien luottamusta. Suunniteltujen muutosten laajuuden osalta kriisinhallinta- ja talletussuojakehyksen uudelleentarkastelun tavoitteena ei ole uudistaa nykyistä kehystä vaan pikemminkin toteuttaa kaivattuja parannuksia useilla keskeisillä osa-alueilla, jotta kehys toimisi suunnitellulla tavalla kaikkien pankkien osalta.

Yhteenveto kriisinhallinta- ja talletussuojauudistuksen osatekijöistä

Kriisinhallinta- ja talletussuojapakettiin sisältyvät muutokset kattavat useita näkökohtia ja muodostavat havaittuihin ongelmiin johdonmukaisen ratkaisun:

- laajennetaan kriisinratkaisun soveltamisalaa tarkistamalla yleisen edun arviointia silloin, kun kehyksen tavoitteet, kuten rahoitusvakauden, veronmaksajien varojen ja tallettajien luottamuksen suojeleminen, voidaan näin saavuttaa paremmin kuin kansallisilla maksukyvyttömyysmenettelyillä;
- vahvistetaan kriisinratkaisun rahoitusta täydentämällä ensimmäisenä puolustuslinjana säilyvää laitosten sisäistä tappionkattamiskykyä talletussuojajärjestelmien varoilla, jotta voidaan helpottaa kriisinratkaisurahastojen rahoituksen saatavuutta ilman, että tallettajille aiheutuu tappioita, edellyttäen että ehtoja ja suojatoimia noudatetaan;
- muutetaan saamisten ensisijaisuusjärjestystä maksukyvyttömyystilanteessa ja varmistetaan yleinen tallettajien etusijaisuus yksitasoisella tallettajien etusijaisuudella, jotta talletussuojajärjestelmän varoja voitaisiin käyttää myös muihin toimenpiteisiin kuin suojattujen talletusten maksamiseen;
- yhdenmukaistetaan pienimmän kustannuksen testi, joka tehdään kaikentyyppisille talletussuojajärjestelmien tukitoimille, jotka eivät kuulu suojattujen talletusten korvaamisen piiriin maksukyvyttömyystilanteessa, jotta voidaan parantaa toimintaedellytysten tasapuolisuutta ja varmistaa testin tulosten johdonmukaisuus;
- selkeytetään varhaisen puuttumisen kehystä poistamalla varhaisen puuttumisen ja valvontatoimenpiteiden keskinäiset päällekkäisyydet, takaamalla

oikeusvarmuus sovellettavista edellytyksistä ja helpottamalla toimivaltaisten viranomaisten ja kriisinratkaisuviranomaisten välistä yhteistyötä;

- varmistetaan, että kriisinratkaisu käynnistetään ajoissa; ja
- parannetaan tallettajien suojaa (esimerkiksi talletussuojadirektiivin säännösten kohdennettu parantaminen suojan laajuuden ja rajatylittävän yhteistyön osalta, kansallisten vaihtoehtojen yhdenmukaistaminen ja talletussuojajärjestelmien taloudellista vakautta koskevan läpinäkyvyyden parantaminen).

- **Yhdenmukaisuus muiden alaa koskevien politiikkojen säännösten kanssa**

Ehdotuksessa esitetään muutoksia voimassa olevaan lainsäädäntöön, jotta se olisi täysin yhdenmukainen voimassa olevien pankkien kriisinhallintaa ja talletussuojaa koskevien säännösten kanssa. Pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin, yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen ja talletussuojadirektiivin uudelleentarkastelulla pyritään parantamaan kehyksen toimintaa siten, että kriisinratkaisuviranomaisille tarjotaan välineet, joiden avulla ne voivat käsitellä kaikentyyppisten pankkien kaatumista pankin koosta ja liiketoimintamallista riippumatta, jotta voidaan säilyttää rahoitusvakaus, suojella tallettajia ja välttää veronmaksajien varojen käyttöä.

- **Yhdenmukaisuus unionin muiden politiikkojen kanssa**

Ehdotus perustuu finanssikriisin jälkeen toteutettuihin uudistuksiin, jotka johtivat pankkiunionin luomiseen ja EU:n kaikkien pankkien yhteisen sääntökirjan laatimiseen.

Ehdotus auttaa vahvistamaan rahoitusalan EU-lainsäädäntöä, joka hyväksyttiin viime vuosikymmenen aikana rahoitusalan riskien vähentämiseksi ja pankkien kaatumisten asianmukaisen hallinnan varmistamiseksi. Tavoitteena on tehdä pankkijärjestelmästä vankempi ja viime kädessä edistää taloudellisen toiminnan kestävää rahoitusta EU:ssa. Ehdotus vastaa täysin EU:n perustavoitteita, joita ovat rahoitusvakauden edistäminen, veronmaksajien varojen käytön vähentäminen pankkien kriisinratkaisussa ja tallettajien luottamuksen suojaaminen. Nämä tavoitteet edistävät kilpailukyvyn ja kuluttajansuojan korkeaa tasoa.

2. OIKEUSPERUSTA, TOISSIJAISUUSPERIAATE JA SUHTEELLISUUSPERIAATE

- **Oikeusperusta**

Ehdotuksella muutetaan voimassa olevaa yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annettua asetusta, erityisesti pankkien kriisinratkaisukehyksessä jo käytettävissä olevien välineiden soveltamisen parantamiseksi, selkeytetään kriisinratkaisuedellytyksiä, helpotetaan turvaverkkojen käytön edellytyksiä pankin kaatuessa ja parannetaan rahoitussääntöjen selkeyttä ja johdonmukaisuutta. Ehdotuksessa vahvistetaan yhdenmukaistetut vaatimukset kriisinhallinta- ja talletussuojakehyksen soveltamiseksi pankkeihin yhteiseen kriisinratkaisumekanismiin osallistuvissa jäsenvaltioissa, mikä vähentää huomattavasti riskiä, että kyseisissä jäsenvaltioissa sovelletaan toisistaan poikkeavia kansallisia sääntöjä, jotka saattaisivat vääristää kilpailua sisämarkkinoilla.

Näin ollen ehdotuksen oikeusperusta on sama kuin alkuperäisen säädöksen oikeusperusta eli SEUT-sopimuksen 114 artikla. Kyseisen säännöksen nojalla voidaan hyväksyä toimenpiteitä sellaisten kansallisten säännösten lähentämiseksi, joiden tavoitteena on sisämarkkinoiden toteuttaminen ja toiminta.

- **Toissijaisuusperiaate (jaetun toimivallan osalta)**

Oikeusperusta kuuluu sisämarkkinoiden alaan, johon sovelletaan SEUT 4 artiklassa tarkoitettua jaettua toimivaltaa. Useimmat tarkasteltavista toimista ovat voimassa olevan EU:n lainsäädännön päivityksiä ja muutoksia, ja ne koskevat aloja, joilla EU on jo käyttänyt toimivaltaansa eikä aio lakata käyttämästä tällaista toimivaltaa.

Kun otetaan huomioon, että ehdotetuilla toimenpiteillä on tarkoitus täydentää jo olemassa olevaa EU:n lainsäädäntöä, tavoitteet voidaan saavuttaa paremmin EU:n tasolla kuin toteuttamalla erilaisia kansallisia aloitteita. Esimerkiksi kaikkia EU:n pankkeja koskevan erityisen ja yhdenmukaistetun kriisinratkaisujärjestelmän perusteet esitettiin kehyksen perustamisen yhteydessä vuonna 2014. Kriisinratkaisujärjestelmän keskeiset piirteet vastaavat kansainvälisiä ohjeita ja ”Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions” -asiakirjaa, jonka finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmä hyväksyi vuoden 2008 maailmanlaajuisen finanssikriisin jälkeen.

Toissijaisuusperiaate on jo sisällytetty nykyiseen kriisinratkaisukehykseen. Jäsenvaltiot eivät yksin voi riittävällä tavalla saavuttaa sen tavoitteita eli kriisinratkaisua koskevien sääntöjen ja menettelyjen yhdenmukaistamista. Ne voidaan saavuttaa paremmin unionin tason toimilla, koska minkä tahansa laitoksen kaatuminen vaikuttaa koko EU:hun.

Nykyisen kriisinratkaisukehyksen tarkoituksena on aina ollut tarjota yhteinen välineistö, jonka avulla pankkien kaatumista voidaan käsitellä pankin koosta, liiketoimintamallista tai sijainnista riippumatta, jos se on tarpeen EU:n, jäsenvaltion tai alueen, jolla pankki toimii, rahoitusvakauden säilyttämiseksi ja tallettajien suojelemiseksi turvautumatta julkisiin varoihin.

Ehdotuksella muutetaan tiettyjä yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen säännöksiä voimassa olevan kehyksen parantamiseksi, erityisesti kun on kyse asetuksen soveltamisesta pienempiin ja keskisuuriin pankkeihin, sillä muutoin asetuksen tavoitteita ei välttämättä saavuteta.

Yhden jäsenvaltion rahoitusvakauteen, tallettajien luottamukseen tai julkisen varojen käyttöön kohdistuvilla riskeillä voi olla kauaskantoisia rajatylittäviä vaikutuksia, ja ne voivat jopa edistää sisämarkkinoiden pirstoutumista. Vähemmän merkittäviä pankkeja koskevien EU:n tason toimien puuttuminen ja tällaisten pankkien jääminen yhteisvastuullisen turvaverkon ulkopuolelle saattaisivat vaikuttaa negatiivisesti niiden kykyyn päästä markkinoille ja houkutella tallettajia verrattuna merkittäviin pankkeihin. Lisäksi kansalliset ratkaisut pankkien kaatumisen torjumiseksi pahentaisivat pankkien ja valtioiden keskinäistä yhteyttä sekä heikentäisivät pankkiunionin taustalla olevaa ajatusta, jonka mukaan pelastamistoimista on siirryttävä sijoittajavastuuseen.

EU:n tasolla toteutettavat toimet kriisinratkaisukehyksen uudistamiseksi eivät kuitenkaan määrää, millaista strategiaa on noudatettava pankin kaatuessa. Valinnan EU:n yhteisen kriisinratkaisustrategian tai -välineen ja kansallisen likvidaatiostrategian välillä tekee edelleen kriisinratkaisuviranomainen yleisen edun arvioinnin perusteella. Arviointi perustuu kunkin yksittäisen kaatumistapauksen olosuhteisiin eikä automaattisesti pankin kokoon, sen toiminnan maantieteelliseen laajuuteen tai pankkialan rakenteeseen. Käytännössä yleisen edun arviointi on siten EU:n toissijaisuustesti.

Vaikka pankin asettamista kriisinratkaisuun onkin arvioitava tapauskohtaisesti, on ratkaisevan tärkeää, että kaikkien pankkien mahdollisuus kriisinratkaisuun säilytetään ja että kriisinratkaisuviranomaisilla on riittävät kannustimet valita kriisinratkaisu, sillä kaikki laitokset ovat potentiaalisesti järjestelmän kannalta merkityksellisiä, kuten yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetussa asetuksessa jo säädetään.

Myös uudistetussa kehyksessä jäsenvaltiot voivat kuitenkin edelleen harkita pienempien tai keskisuurten pankkien likvidaatiota. Tältä osin kansallisia maksukyvyttömyysjärjestelmiä (joita ei ole yhdenmukaistettu) voidaan edelleen käyttää, kun maksukyvyttömyysmenettelyä pidetään kriisinratkaisua parempana vaihtoehtona. Näin säilytetään välineiden jatkuvuus, myös kriisinratkaisun ulkopuolisten välineiden osalta. Tällaisia välineitä ovat muun muassa ennaltaehkäisevät ja varotoimenpiteet, kriisinratkaisuvälineet, vaihtoehtoiset toimenpiteet kansallisissa maksukyvyttömyysmenettelyissä ja suojattujen talletusten korvaaminen osina tapahtuvan likvidaation yhteydessä.

Siksi yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen muuttamista pidetään parhaana vaihtoehtona. Sillä saavutetaan oikea tasapaino sääntöjen yhdenmukaistamisen ja kansallisen joustavuuden säilyttämisen välillä. Muutoksilla edistettäisiin edelleen kriisinratkaisukehyksen yhdenmukaista soveltamista ja valvonta- ja kriisinratkaisuviranomaisten käytäntöjen lähentämistä sekä varmistettaisiin tasapuoliset toimintaedellytykset koko pankkipalvelujen sisämarkkinoilla. Tämä on erityisen tärkeää pankkialalla, jolla monet laitokset toimivat ympäri EU:n sisämarkkinoita. Kansallisilla säännöillä ei saavutettaisi näitä tavoitteita.

- **Suhteellisuusperiaate**

Suhteellisuusperiaatteen mukaan EU:n toiminnan sisältö ja muoto eivät saa ylittää sitä, mikä on tarpeen toiminnan tavoitteiden saavuttamiseksi ottaen johdonmukaisesti huomioon perussopimusten yleiset tavoitteet.

Suhteellisuusperiaate on ollut olennainen osa ehdotukseen liittyvää vaikutustenarviointia. Ehdotettuja muutoksia on arvioitu erikseen suhteellisuustavoitteen kannalta. Lisäksi on arvioitu nykyisten sääntöjen oikeasuhteisuutta useilla aloilla ja analysoitu erityisiä vaihtoehtoja, joilla pyritään vähentämään pienempien laitosten hallinnollista taakkaa ja sääntöjen noudattamisesta aiheutuvia kustannuksia, erityisesti poistamalla velvoite määrittää omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskeva vähimmäisvaatimus (MREL) tietyntyyppisten yhteisöjen osalta.

Nykyisen kehyksen mukaisissa kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjen käyttöä koskevissa edellytyksissä ei oteta riittävästi huomioon kriisinratkaisustrategiaan, kokoon ja/tai liiketoimintamalliin perustuvia eroja suhteellisuuden kannalta. Pankkien kyky täyttää kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyn käyttöä koskevat edellytykset riippuu pankin taseessa interventiohetkellä käytettävissä olevien alentamiskelpoisten instrumenttien määrästä. On kuitenkin näyttöä siitä, että joillakin (pienillä ja keskisuurilla) pankeilla on tietyillä markkinoilla rakenteellisia vaikeuksia täyttää MREL-vähimmäisvaatimus. Kun otetaan huomioon näiden pankkien velkarakenne (erityisesti niiden pankkien, jotka ovat merkittävästi riippuvaisia talletusvaroista), tiettyjä talletuksia olisi alaskirjattava ennen kuin pankki voidaan hyväksyä kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyyn, mikä saattaa herättää huolta rahoitusvakaudesta ja operatiivisesta toteutettavuudesta, kun otetaan huomioon taloudelliset ja sosiaaliset vaikutukset useissa jäsenvaltioissa. Ehdotetut muutokset (kuten selkeät säännöt MREL-vähimmäisvaatimuksen mukauttamisesta kriisinratkaisun siirtostrategioita varten, yksitasoisen tallettajien etusijaisuuden käyttöönotto ja talletussuojajärjestelmien varojen käytön salliminen kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjen paremman saatavuuden turvaamiseksi) parantaisivat rahoituksen saatavuutta kriisinratkaisussa. Niillä myös parannettaisiin toimien suhteellisuutta sellaisten pankkien osalta, joiden kriisinratkaisu toteutetaan siirtostrategiaa soveltaen, sallimalla tarvittaessa talletusten suojaaminen alaskirjaukselta ja puuttumalla tuloksellisesti kriisinratkaisun rahoitusongelmiin heikentämättä kuitenkaan alaskirjauksen vähimmäisehtoja kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyyn pääsemiseksi.

- **Toimintatavan valinta**

Ehdotetaan, että toimenpiteet pannaan täytäntöön muuttamalla yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annettua asetusta asetuksella. Ehdotetut toimenpiteet koskevat tähän säädökseen sisältyviä jo olemassa olevia säännöksiä tai kehittävät niitä edelleen.

3. JÄLKIARVIOINTIEN, SIDOSRYHMIEN KUULEMISTEN JA VAIKUTUSTENARVIOINTIEN TULOKSET

- **Voimassa olevan lainsäädännön jälkiarvioinnit / toimivuustarkastukset**

Kriisinhallinta- ja talletussuojakehyksen tarkoituksena oli välttää kaikenkokoisten ja liiketoimintamalliltaan erilaisten laitosten kaatuminen ja hallita sitä. Sen laatimisen tavoitteena oli säilyttää rahoitusvakaus, suojata tallettajia, minimoida julkisen tuen käyttö, vähentää moraalikadon vaaraa ja parantaa rahoituspalvelujen sisämarkkinoita. Arvioinnissa todettiin, että kriisinhallinta- ja talletussuojakehystä olisi parannettava tietyiltä osin, kuten veronmaksajien varojen paremman suojelun osalta.

Arvioinnista kävi erityisesti ilmi, että oikeusvarmuus ja ennakoitavuus eivät olleet riittävällä tasolla pankkien kaatumisten hoitamisessa. Viranomaisten päätös siitä, turvaudutaanko kriisinhallintaan vai maksukyvyttömyysmenettelyyn voi olla hyvin erilainen eri jäsenvaltioissa. Lisäksi toimialan rahoittamat turvaverkot eivät aina ole toimivia ja rahoituksen saantiehdoissa on eroja kriisinratkaisussa ja sen ulkopuolella. Nämä vaikuttavat kannustimiin ja luovat hyväksikäyttömahdollisuuksia, kun tehdään päätöksiä siitä, mitä kriisinhallintavälinettä käytetään. Tallettajien suoja on edelleen monilta osin epätasainen ja epäjohdonmukainen eri jäsenvaltioissa.

- **Sidosryhmien kuuleminen**

Komissio on kuullut laajasti näkemyksiä eri välineiden kautta tavoittaakseen kaikki sidosryhmät, jotta voitaisiin saada parempi käsitys siitä, miten kehys toimi ja mitä parannuksia siihen voitaisiin tehdä.

Komissio käynnisti vuonna 2020 kuulemisen yhdistetystä alustavasta vaikutustenarvioinnista ja toimintasuunnitelmasta, jonka tavoitteena oli tarjota yksityiskohtainen analyysi EU:n tasolla toteutettavista toimista ja eri toimintavaihtoehtojen mahdollisista vaikutuksista talouteen, yhteiskuntaan ja ympäristöön.

Komissio käynnisti vuonna 2021 kaksi kuulemista: kohdennetun kuulemisen ja julkisen kuulemisen, joissa pyydettiin sidosryhmiltä palautetta siitä, miten kriisinhallinta- ja talletussuojakehystä sovellettiin, ja näkemyksiä mahdollisista muutoksista. Kohdennettu kuuleminen koostui 39 yleisestä ja erityisestä teknisestä kysymyksestä, jotka olivat saatavilla vain englanniksi. Kuuleminen oli käynnissä 26. tammikuuta ja 20. huhtikuuta 2021 välisenä aikana. Julkinen kuuleminen sisälsi kymmenen yleistä kysymystä, jotka olivat saatavilla kaikilla EU:n kielillä. Kuuleminen oli käynnissä 25. helmikuuta ja 20. toukokuuta 2021 välisen palauteajanjakson.

Lisäksi komissio järjesti 18. maaliskuuta 2021 korkean tason konferenssin, johon osallistui kaikkien asiaankuuluvien sidosryhmien edustajia. Konferenssissa vahvistettiin toimivan kehyksen merkitys mutta tuotiin myös esiin nykyisiä heikkouksia.

Komission henkilöstö on myös kuullut toistuvasti jäsenvaltioita kriisinhallinta- ja talletussuojakehyksen täytäntöönpanosta EU:ssa ja pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin / yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen ja talletussuojadirektiivin mahdollisista tarkistuksista pankki-, maksu- ja vakuutusasioita käsittelevän komission asiantuntijaryhmän yhteydessä. Samaan aikaan asiantuntijaryhmässä

käytyjen keskustelujen kanssa tässä ehdotuksessa käsitellyistä asioista on keskusteltu myös neuvoston valmisteluelinten, erityisesti finanssipalvelu- ja pankkiunionityöryhmän ja eurooppalaista talletussuojajärjestelmää käsittelevän korkean tason työryhmän, kokouksissa.

Lisäksi komission henkilöstö järjesti lainsäädännön valmisteluvaiheessa useita (fyysisiä ja virtuaalisia) kokouksia pankkialan edustajien ja muiden sidosryhmien kanssa.

Kaikkien edellä mainittujen aloitteiden tuloksia on hyödynnetty tämän ehdotuksen valmistelussa ja siihen liittyvässä vaikutustenarvioinnissa. Ne ovat antaneet selkeää näyttöä tarpeesta päivittää ja täydentää nykyisiä sääntöjä kehyksen tavoitteiden saavuttamiseksi parhaalla mahdollisella tavalla. Vaikutustenarvioinnin liitteessä 2 esitetään tiivistelmät näistä kuulemisista ja julkisesta konferenssista.

- **Asiantuntijatiedon keruu ja käyttö**

Komissio on pyytänyt Euroopan pankkiviranomaiselta (EPV) lausuntoa maksukyvyttömyys- ja kriisinratkaisutoimien rahoittamisesta. Komissio pyysi teknistä neuvontaa, jotta se voisi i) arvioida joidenkin pienempien ja keskisuurten pankkien raportoituja vaikeuksia laskea liikkeeseen riittävästi tappioita kattavia rahoitusvälineitä, ii) tarkastella nykyisiä vaatimuksia, jotka koskevat eri rahoituslähteiden käytettävyyttä nykyisessä kehyksessä, ja iii) arvioida mahdollisten toimintavaihtoehtojen määrällisiä vaikutuksia kriisinratkaisu- ja maksukyvyttömyystoimien rahoitukseen ja niiden vaikuttavuutta politiikkatavoitteiden saavuttamisessa. EPV vastasi pyyntöön lokakuussa 2021[17].

Komissio on hyödyntänyt työssään myös Fit for Future -foorumin joulukuussa 2021 antamaa lausuntoa, jossa korostettiin tarvetta tehdä kriisinhallinta- ja talletussuojakehyksestä kaikille pankeille sopiva oikeasuhteisella tavalla ja ottaen huomioon mahdolliset vaikutukset tallettajien luottamukseen ja rahoitusvakauteen.

- **Vaikutustenarviointi[18]**

Ehdotuksesta on tehty laaja vaikutustenarviointi, jossa on otettu huomioon sidosryhmiltä saatu palaute ja tarve käsitellä erilaisia toisiinsa liittyviä kysymyksiä, jotka koskevat kolmea eri säädöstekstiä.

Vaikutustenarvioinnissa tarkasteltiin erilaisia toimenpidevaihtoehtoja, joilla voitaisiin ratkaista kriisinhallinta- ja talletussuojakehyksen rakenteessa ja täytäntöönpanossa havaitut ongelmat. Koska kriisinhallinnan välineistö ja rahoitus ovat vahvasti sidoksissa toisiinsa, vaikutustenarvioinnissa tarkasteltiin erilaisia kriisinhallinta- ja talletussuojakehyksen olennaisia piirteitä yhdisteleviä toimenpidepaketteja kattavan ja johdonmukaisen lähestymistavan varmistamiseksi. Jotkin ehdotetut muutokset, jotka liittyvät varhaisen puuttumisen toimenpiteisiin, sen määrittämiseen, milloin pankin katsotaan olevan lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvan, sekä talletussuojadirektiivin tiettyjen piirteiden yhdenmukaistamiseen, ovat tarkastelluissa toimenpidepaketeissa yhteisiä.

Eri toimenpidepaketeissa keskitytään pääasiassa analysoimaan mahdollisuuksia laajentaa kriisinratkaisun soveltamisalaa uskottavasti ja vaikuttavasti erilaisilla kriisinratkaisun rahoituksen saatavuudelle asetetuilla tavoitetasoilla. Toimenpidevaihtoehdoissa tarkastellaan erityisesti, miten talletussuojajärjestelmien varojen käyttöä kriisinratkaisussa voitaisiin helpottaa muun muassa siltarahoituksena pienimmän kustannuksen testin puitteissa, jotta voitaisiin parantaa kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjen käytön oikeasuhteisuutta niiden

[17] EPV (22. lokakuuta 2021), *Call for advice regarding funding in resolution and insolvency*.

[18] Ks. myös asiakirjat SWD(2023) 226 (yhteenveto vaikutustenarvioinnista) ja SEC(2023) 230 (sääntelyntarkastelulautakunnan myönteinen lausunto).

pankkien, erityisesti pienempien ja keskisuurten pankkien, kohdalla, joihin sovelletaan siirtostrategioita markkinoilta poistumisen yhteydessä. Lisäksi toimenpidevaihtoehdoissa tarkastellaan mahdollisuutta käyttää talletussuojajärjestelmien varoja tehokkaammin ja tuloksellisemmin yhdenmukaistetun pienimmän kustannuksen testin puitteissa myös muihin toimenpiteisiin kuin suojattujen talletusten korvaamiseen. Tavoitteena on parantaa kriisinratkaisuviranomaisten kannustimien yhteensopivuutta, kun ne valitsevat sopivinta kriisinhallintavälinettä. Talletussuojajärjestelmän varojen vapauttaminen myös muihin toimenpiteisiin kuin suojattujen talletusten korvaamiseen riippuu talletussuojajärjestelmän asemasta saamisten hierarkiassa. Siksi toimenpidevaihtoehdoissa tarkastellaan myös erilaisia tallettajien etusijaisuuden yhdenmukaistamista koskevia skenaarioita.

Näiden seikkojen valossa vaikutustenarvioinnissa tarkastellaan kolmea mahdollista toimenpidepakettia, joilla voidaan saavuttaa eriasteisia tavoitteita. Kullakin paketilla pyritään luomaan kannustimiin perustuva kehys kannustamalla kriisinratkaisuvälineiden johdonmukaisempaan soveltamiseen, lisäämällä oikeusvarmuutta ja ennakoitavuutta, luomalla tasapuoliset toimintaedellytykset ja helpottamalla pääsyä yhteisiin turvaverkkoihin, samalla kun säilytetään joitakin toimintavaihtoehtoja kriisinratkaisukehyksen ulkopuolella kansallisissa maksukyvyttömyysmenettelyissä. Toimenpidepaketeilla saavutetaan kuitenkin nämä tavoitteet eri tavoin, ja niiden poliittinen toteutettavuus vaihtelee.

Parhaaksi arvioidussa vaihtoehdossa kaavaillaan kunnianhimoisia parannuksia rahoitusyhtälöön, minkä ansiosta kriisinratkaisun soveltamisalaa voitaisiin laajentaa huomattavasti siten, että se kattaa myös pienempiä ja keskisuuria pankkeja. Lisäksi siinä pyritään sovittamaan paremmin yhteen kannustimet, jotka ohjaavat näille laitoksille sopivimman kriisinratkaisuvälineen valintaa. Vaihtoehtoa pidettiin tehokkaampana, tuloksellisempana ja johdonmukaisempana kehyksen tavoitteiden saavuttamisen kannalta kuin muita vaihtoehtoja, mukaan lukien perusskenaario, jossa ei toteuteta mitään toimia. Esimerkiksi talletussuojajärjestelmän erityisen etuoikeusaseman (super-preference) poistaminen todettiin vaikuttavimmaksi keinoksi varmistaa, että talletussuojajärjestelmien varoja voidaan käyttää myös kriisinratkaisuun. Talletussuojajärjestelmän saamisten erityinen etuoikeusasema on merkittävin syy siihen, miksi talletussuojajärjestelmien varoja ei voida juuri koskaan käyttää maksukyvyttömyystilanteessa muuhun kuin suojattujen talletusten korvaamiseen, koska erityinen etuoikeusasema vaikuttaa korvausten maksamiseen oikeuttavan pienimmän kustannuksen testin tulokseen. Tältä osin kuitenkin todettiin, että erityisen etuoikeusaseman poistaminen suojaa talletussuojajärjestelmien ja pankkialan varoja mahdollisilta lisärahoitustarpeilta, sillä se estää kriisinratkaisussa talletussuojajärjestelmien interventiot parantamatta suojattujen talletusten suojaa. Näin ollen talletussuojajärjestelmien erityinen etuoikeusasema on poistettava, jotta voidaan puuttua siihen, että nykyisellään pienimmän kustannuksen arvioinnin tulokset suosivat korvausten maksamista, ja tarjota kriisinratkaisuun riittävästi rahoitusta, jotta pienempien ja keskisuurten pankkien kriisinratkaisu voidaan toteuttaa siirtämällä liiketoiminta ulkopuoliselle toimijalle, minkä jälkeen kaatunut pankki poistuu markkinoilta.

Vaikutustenarviointiin sisältyi myös vuonna 2015 annetusta komission ehdotuksesta poikkeava välivaiheen hybridivaihtoehto, joka koostui kriisinhallinta- ja talletussuojakehyksen kunnianhimoisesta uudistamisesta sekä eurooppalaisesta talletussuojajärjestelmästä. Tässä vaihtoehdossa tunnustetaan, että kehyksen vakauden varmistamiseksi ja pankkiunionin viimeistelemiseksi on tärkeää perustaa yhteinen talletussuojajärjestelmä. Tämän vaihtoehdon toteuttaminen katsottiin kuitenkin tässä vaiheessa poliittisesti mahdottomaksi.

Ehdotuksesta aiheutuisi kustannuksia viranomaisille ja tietyille pankeille sen mukaan, missä määrin kriisinratkaisun soveltamisalaa voitaisiin laajentaa kunkin tapauksen yleisen edun

arvioinnin ja erityisolosuhteiden perusteella. Talletussuojajärjestelmän ja kriisinratkaisurahaston / yhteisen kriisinratkaisurahaston varojen käyttö on kustannustehokkaampi ratkaisu, kun otetaan huomioon tarvittavat rahoitusvarat, mutta se voi myös aiheuttaa lisärahoitustarpeita toimialan rahoitusosuuksien kautta. Kriisinratkaisuviranomaisille ja pankeille aiheutuvia kustannuksia kompensoisivat kuitenkin hyödyt, joita saataisiin paremmasta valmiudesta käsitellä suurempaa joukkoa erilaisia pankkeja, kriisinratkaisuvälineiden valintaa ohjaavista selkeytetyistä kannustimista, veronmaksajien varojen käytön vähenemisestä sekä rahoitusvakauden ja tallettajien luottamuksen lisääntymisestä, mikä johtuisi selkeämmistä säännöistä ja toimialan rahoittamien turvaverkkojen paremmasta saatavuudesta. Kuluttajille ja kansalaisille aiheutuvien kustannusten odotetaan olevan rajallisia, ja erityisesti talletussuojan ja rahoitusvakauden parantumisesta ja veronmaksajien varojen käytön vähenemisestä johtuvien hyötyjen odotetaan selvästi ylittävän kustannukset.

Sääntelyntarkastelulautakunta hyväksyi vaikutustenarvioinnin alkuperäisen kielteisen lausunnon jälkeen. Lautakunnan esittämien huomautusten huomioon ottamiseksi vaikutustenarviointia on laajennettu lisäämällä siihen lisäselvityksiä seuraavista aiheista: i) niiden ongelmien luonne, joihin uudelleentarkastelulla pyritään puuttumaan, ja kriisinratkaisun yleiset edut maksukyvyttömyysmenettelyihin verrattuna, kun halutaan suojella rahoitusvakautta ja tallettajien luottamusta ja minimoida veronmaksajien varojen käyttö; ii) miten uudistus on toissijaisuusperiaatteen mukainen; ja iii) lisätiedot muista näkökohdista, kuten johdonmukaisuudesta valtiontukisääntöjen uudelleentarkastelun kanssa, vuorovaikutuksesta eurooppalaisesta talletussuojajärjestelmästä vuonna 2015 annetun komission ehdotuksen kanssa, EPV:n lausuntojen huomioon ottamisesta sekä edellytyksistä, joiden täyttyessä talletussuojajärjestelmiä voitaisiin käyttää kriisinratkaisussa.

- **Säänteln toimivuus ja yksinkertaistaminen**

Uudelleentarkastelussa keskitytään pääasiassa kriisinhallinta- ja talletussuojakehyksen yleiseen rakenteeseen ja toimintaan. Erityistä huomiota kiinnitetään pienempiin ja keskisuuriin pankkeihin ja tallettajien tasapuolisempaan kohteluun. Ehdotetun uudistuksen odotetaan tuovan kehyksen toimivuuteen liittyviä hyötyjä ja oikeudellista selkeyttä.

Uudistus on teknologianeutraali eikä vaikuta digitaaliseen valmiuteen.

- **Perusoikeudet**

EU on sitoutunut edistämään korkeatasoista perusoikeuksien suojelua ja allekirjoittanut useita ihmisoikeussopimuksia. Tämän osalta ehdotus noudattaa kyseisiä oikeuksia, sellaisina kuin ne on lueteltu YK:n tärkeimmissä ihmisoikeusyleissopimuksissa, Euroopan unionin perusoikeuskirjassa, joka on keskeinen osa EU:n perussopimuksia, ja Euroopan ihmisoikeussopimuksessa.

4. TALOUSARVIOVAIKUTUKSET

Ehdotuksella ei ole vaikutuksia EU:n talousarvioon.

5. LISÄTIEDOT

- **Toteuttamissuunnitelmat, seuranta, arviointi ja raportointijärjestelyt**

Ehdotuksessa edellytetään, että jäsenvaltiot saattavat pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiiviin tehdyt muutokset osaksi kansallista lainsäädäntöään 18 kuukauden kuluessa muutosdirektiivin voimaantulosta.

Ehdotukseen sisältyy vaatimuksia, joiden mukaisesti EPV:n on laadittava standardeja tietyistä kehyksen säännöksistä ja raportoitava komissiolle kehyksen tosiasiallisesta täytäntöönpanosta muun muassa kriisinratkaisuviranomaisten toteuttamien purkamis- ja uudelleenjärjestämismahdollisuuksien arviointien tai kriisinratkaisun toteuttamisen valmistelun osalta.

Lainsäädännöstä tehdään arviointi viiden vuoden kuluttua sen täytäntöönpanolle asetetusta määräajasta, jotta voidaan arvioida sen tehokkuutta ja tuloksellisuutta sen tavoitteiden saavuttamisessa ja päättää, tarvitaanko uusia toimenpiteitä tai muutoksia.

6. YKSITYISKOHTAINEN SELVITYS EHDOTUKSEN SÄÄNNÖKSISTÄ

Varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteet ja kriisinratkaisun valmistelu

Asetuksen 13 artikla korvataan uusilla artikloilla (13–13 c artikla), jotka vastaavat pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin säännöksiä varhaisesta tilanteeseen puuttumisesta (pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 27–29 artikla), jotta Euroopan keskuspankille (EKP) voidaan tarjota suoraan sovellettavissa oleva oikeusperusta kyseisten valtuuksien käyttämiselle. Kuten pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä, erityyppisten toimenpiteiden voimistamismekanismia selkeytetään. Lisäksi täsmennetään, että varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteiden hyväksyminen tai varhaisen tilanteeseen puuttumisen edellytysten täyttyminen eivät ole ennakkoedellytyksiä kriisinratkaisun valmistelun aloittamiselle tai siihen liittyvien valtuuksien käyttämiselle.

Yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annettuun asetukseen sisältyi jo säännöksiä yhteistyöstä ja tietojenvaihdosta kriisinratkaisuneuvoston ja EKP:n tai kansallisten toimivaltaisten viranomaisten välillä, kun pankin taloudellinen tilanne alkaa heikentyä. Näitä säännöksiä on kuitenkin vahvistettava paremman ja tuloksellisemman yhteistyön varmistamiseksi. Uusi 13 c artikla perustuu aiempaan 13 artiklaan, ja siinä säädetään tarkemmin kriisinratkaisua edeltävän yhteistyön yksityiskohdista, kuten siitä, minkä tyyppisiä tietoja olisi vaihdettava, missä tilanteissa EKP:n tai kansallisen toimivaltaisen viranomaisen on vaihdettava tietoja sekä millaisia järjestelyjä kriisinratkaisuneuvosto voi ottaa käyttöön kriisinratkaisun valmistelemiseksi.

Varhainen varoitus lähellä kaatumista olemisesta tai todennäköisestä kaatumisesta

Asetuksen 13 c artiklassa säädetään velvollisuudesta, jonka mukaan EKP ilmoittaa tai, kun kyseessä on kriisinratkaisuneuvoston suoraan toimivaltaan kuuluva vähemmän merkittävä rajatylittävä konserni, kansallisen toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava riittävän varhaisessa vaiheessa kriisinratkaisuneuvostolle heti, kun se katsoo, että on olemassa olennainen riski, että laitos tai yhteisö täyttää 18 artiklan 4 kohdassa säädetyt edellytykset sille, että sen arvioidaan olevan lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvan. Ilmoitukseen olisi sisällyttävä EKP:n tai kansallisen toimivaltaisen viranomaisen tekemän arvioinnin perustelut sekä yleiskatsaus vaihtoehtoisista ratkaisuista, joilla voidaan estää kyseisen laitoksen tai yhteisön kaatuminen kohtuullisessa ajassa.

Koska kriisinratkaisutoimien ajoituksella on ratkaiseva merkitys sen varmistamisessa, että laitoksen tai yhteisön pääoma, MREL-vähimmäisvaatimus ja likviditeetti säilyvät mahdollisimman hyvällä tasolla, ja yleisemmin sen varmistamisessa, että kriisinratkaisuneuvostolla on tarvittavat edellytykset toteuttaa kullekin laitokselle tai yhteisölle laadittu kriisinratkaisustrategia, kriisinratkaisuneuvostolla on valtuudet arvioida tiiviissä yhteistyössä EKP:n tai kansallisen toimivaltaisen viranomaisen kanssa, mikä on kohtuullinen aika etsiä yksityisiä tai hallinnollisia ratkaisuja, joilla kaatuminen voidaan estää. Tämän varhaisvaroitusjakson aikana EKP:n tai kansallisen toimivaltaisen viranomaisen olisi

jatkettava toimivaltuuksiensa käyttöä ja yhteydenpitoa kriisinratkaisuneuvoston kanssa 13 c artiklan mukaisesti. EKP:n tai kansallisen toimivaltaisen viranomaisen ja kriisinratkaisuneuvoston olisi tiiviissä yhteistyössä seurattava laitoksen tai yhteisön tilanteen kehittymistä ja vaihtoehtoisten toimenpiteiden toteuttamista. Kriisinratkaisuneuvoston ja EKP:n tai kansallisen toimivaltaisen viranomaisen olisi tätä varten kokoonnuttava säännöllisesti kriisinratkaisuneuvoston määräämin väliajoin.

Jos asetetussa määräajassa ei löydetä tai toteuteta sopivaa vaihtoehtoista toimenpidettä, jolla kaatuminen voitaisiin estää, EKP:n tai kansallisen toimivaltaisen viranomaisen olisi arvioitava, onko laitos tai yhteisö lähellä kaatumista tai kaatuuko se todennäköisesti. Jos EKP tai kansallinen toimivaltainen viranomainen toteaa, että laitos tai yhteisö on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu, sen olisi ilmoitettava tästä virallisesti kriisinratkaisuneuvostolle 18 artiklan 1 kohdassa säädettyä menettelyä noudattaen. Kriisinratkaisuneuvosto voi tehdä tämän arvioinnin myös itse 18 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa vahvistettujen voimassa olevien sääntöjen mukaisesti. Kriisinratkaisuneuvoston olisi tämän jälkeen määritettävä, täyttyvätkö kriisinratkaisuedellytykset. Jos laitos tai yhteisö on yleisen edun arvioinnin perusteella tarpeen purkaa, kriisinratkaisuneuvoston olisi hyväksyttävä kriisinratkaisumääräys. Tämä vastaa unionin tuomioistuimen äskettäistä oikeuskäytäntöä, joka liittyy pankkiunionia koskevaan tapaukseen ja jonka mukaan EKP:n arviointia on pidettävä valmistelevana toimena, jonka avulla kriisinratkaisuneuvosto voi tehdä päätöksen kyseessä olevan pankin kriisinratkaisusta. Tuomioistuin totesi lisäksi, että kriisinratkaisuneuvostolla on yksinomainen toimivalta arvioida kriisinratkaisutoimen soveltamisedellytyksiä edellyttäen, että komissio hyväksyy kriisinratkaisumääräyksen ja tarvittaessa että neuvosto ei vastusta sitä.[19]

Yleisen edun arviointi

Kriisinhallinta- ja talletussuojakehyksen tarkoituksena on välttää kaikenkokoisten laitosten kaatuminen ja hallita sitä suojaten samalla tallettajia ja veronmaksajia. Kun pankin katsotaan olevan lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvan ja sen kriisinratkaisun katsotaan olevan yleisen edun mukaista, kriisinratkaisuviranomaiset puuttuvat tilanteeseen käyttämällä pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä ja yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetussa asetuksessa annettuja välineitä ja valtuuksia, jos tilannetta ei voida ratkaista yksityisesti. Jos kriisinratkaisuun ei liity yleistä etua, pankin kaatuminen olisi hoidettava kansallisten viranomaisten toteuttamalla hallitulla likvidaatiomenettelyllä, mahdollisesti talletussuojajärjestelmästä tai tapauksen mukaan muista rahoituslähteistä saatavalla rahoituksella.

Yleisen edun arvioinnissa verrataan kriisinratkaisua maksukyvyttömyysmenettelyyn ja arvioidaan erityisesti sitä, miten kullakin skenaariolla saavutettaisiin kriisinratkaisutavoitteet. Yleisen edun arvioinnissa otetaan huomioon seuraavat seikat: i) vaikutukset rahoitusvakaudelle (laajalle levinnyt kriisi voi johtaa erilaiseen arviointitulokseen kuin yksittäinen kaatuminen), ii) vaikutukset pankin kriittisiin toimintoihin ja iii) tarve rajoittaa turvautumista poikkeukselliseen julkiseen rahoitustukeen. Nykyisessä kehyksessä kriisinratkaisu voidaan valita vain, jos maksukyvyttömyysmenettely ei mahdollistaisi kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamista samassa laajuudessa.

Yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetussa asetuksessa jätetään kriisinratkaisuneuvostolle harkintavaltaa yleisen edun arvioinnin toteuttamisessa, mikä johtaa

[19] Unionin yleisen tuomioistuimen määräys 6.5.2019, ABLV Bank v. EKP, T-281/18, ECLI:EU:T:2019:296, 34–36 kohta, ja unionin tuomioistuimen tuomio 6.5.2021, ABLV Bank v. EKP, C-551/19 P ja C-552/19 P, ECLI:EU:C:2021:369, 62–71 kohta.

soveltamiseroihin sekä erilaisiin tulkintoihin, jotka eivät aina täysin vastaa lainsäädännön logiikkaa ja tarkoitusta. Joissakin tapauksissa yleisen edun arviointia on sovellettu pankkiunionissa melko suppeasti.

Eroavaisuuksien minimoimiseksi ja yleisen edun arvioinnin eli kriisinratkaisun soveltamisalan laajentamiseksi tähän ehdotukseen sisältyy seuraavia lainsäädäntömuutoksia:

Kriisinratkaisutavoitteiden muuttaminen

Kriisinratkaisutavoite, jonka mukaan turvautuminen poikkeukselliseen julkiseen rahoitustukeen on minimoitava, ei mahdollista erottelua kansallisten talousarviovarojen käytön ja toimialan rahoittamien turvaverkkojen (yhteisen kriisinratkaisurahaston tai talletussuojajärjestelmien) käytön välillä. Siksi tätä kriisinratkaisutavoitetta muutetaan siten, että siihen sisällytetään erityinen viittaus jäsenvaltion talousarviosta myönnettävään tukeen sen osoittamiseksi, että toimialan rahoittamista turvaverkoista saatava rahoitus olisi asetettava etusijalle veronmaksajien varoilla tuettuun rahoitukseen nähden (14 artiklan 2 kohdan c alakohta). Tätä täydennetään muuttamalla yleisen edun arvioinnin menettelysääntöjä, joiden mukaisesti kriisinratkaisuneuvoston on otettava huomioon kaikki poikkeuksellinen julkinen rahoitustuki, jota kriisinratkaisun kohteena olevalle laitokselle voidaan kohtuudella odottaa annettavan, ja verrattava sitä maksukyvyttömyysmenettelyssä annettavaan vaihtoehtoiseen tukeen. Jos maksukyvyttömyysmenettelyä koskevaan vaihtoehtoon odotetaan sisältyvän likvidaatiotukea, yleisen edun arvioinnin tulisi johtaa myönteiseen tulokseen (18 artiklan 5 kohdan toinen alakohta).

Tallettajien suojaamista koskevaa kriisinratkaisutavoitetta muutetaan sen selventämiseksi, että kriisinratkaisulla olisi pyrittävä suojaamaan tallettajia ja minimoimaan talletussuojajärjestelmille aiheutuvat tappiot. Tämä tarkoittaa, että kriisinratkaisun olisi oltava ensisijainen vaihtoehto, jos maksukyvyttömyysmenettely olisi talletussuojajärjestelmän kannalta kalliimpi valinta.

Kriisinratkaisun ja kansallisten maksukyvyttömyysmenettelyjen vertailua koskevat menettelylliset muutokset

Nykyisen yhteistä kriisinratkaisumekanismia koskevan asetuksen mukaisesti kriisinratkaisuneuvoston odotetaan valitsevan maksukyvyttömyysmenettelyn, paitsi jos kriisinratkaisu edistäisi paremmin kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamista. Nykyisen 18 artiklan 5 kohdan mukaisesti kriisinratkaisu voidaan valita vain, jos kriisinratkaisutavoitetta ei voitaisi saavuttaa samassa laajuudessa tavanomaisten maksukyvyttömyysmenettelyjen mukaisella laitoksen likvidaatiolla. Jotta kriisinratkaisun soveltamisalaa voitaisiin laajentaa, 18 artiklan 5 kohtaa muutetaan sen selventämiseksi, että kansallinen maksukyvyttömyysmenettely olisi valittava ensisijaiseksi strategiaksi ainoastaan, jos sillä saavutetaan kehyksen tavoitteet paremmin kuin kriisinratkaisulla (eikä samassa määrin). Vaikka maksukyvyttömyysmenettely säilyy oletusvaihtoehtona, muutos lisää kriisinratkaisuviranomaisten todistustaakkaa sen suhteen, että niiden olisi osoitettava, että kriisinratkaisu ei ole yleisen edun mukaista. Yleisen edun arviointi säilyy kuitenkin edelleen kriisinratkaisuviranomaisen tapauskohtaisessa harkinnassa.

Talletussuojajärjestelmän käyttö kriisinratkaisussa

Nykyisessä kehyksessä kriisinratkaisuneuvosto tekee päätöksen talletussuojajärjestelmän varojen käytöstä kriisinratkaisun rahoittamiseen talletussuojajärjestelmää kuultuaan, ja talletussuojajärjestelmän rahoitusosuuden määrä määritetään niiden tappioiden arvostuksen perusteella, joita talletussuojan piiriin kuuluville tallettajille olisi aiheutunut, jos heitä ei olisi suojattu tappioilta. Jotta voidaan varmistaa, että pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin muutetun 109 artiklan mukaisia parannettuja mahdollisuuksia ja tiukkoja ehtoja, jotka koskevat kansallisen talletussuojajärjestelmän varojen käyttöä kriisinratkaisun siirtostrategioiden rahoittamiseen, sovelletaan pankkiunionissa johdonmukaisesti, yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 79 artiklaa muutetaan sen täsmentämiseksi, että talletussuojajärjestelmää, johon luottolaitos kuuluu, olisi käytettävä pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 109 artiklassa säädettyihin tarkoituksiin ja siinä säädetyin edellytyksin. Lisäksi yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 79 artiklan 5 kohdan toinen ja kolmas alakohta, jotka vastaavat pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin nykyisen 109 artiklan 5 kohdan toisessa ja kolmannessa alakohdassa vahvistettuja edellytyksiä, poistetaan.

Koska pankkiunionissa kriisinratkaisua koskevan päätöksen tekee kriisinratkaisuneuvosto mutta rahoitus saattaa tulla kansallisen talletussuojajärjestelmän varoista, yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 79 artiklan ensimmäisessä kohdassa olevalla viittauksella pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 109 artiklaan varmistetaan myös se, että talletussuojajärjestelmällä olisi oltava pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin mukainen vahvistettu rooli myös kriisinratkaisuneuvoston toimivaltaan kuuluvia pankkeja koskevassa päätöksenteossa. Kansallinen talletussuojajärjestelmä esimerkiksi vastaa edelleen tallettajille maksettavista korvauksista aiheutuvien kustannusten laskennasta, jotta talletussuojajärjestelmästä kriisinratkaisuun suoritettavaa rahoitusosuutta voidaan rajoittaa pienimmän kustannuksen testin perusteella. Kriisinratkaisuneuvoston olisi määritettävä talletussuojajärjestelmän maksettavaksi tulevan rahoitusosuuden määrä vasta sen jälkeen, kun se on kuullut talletussuojajärjestelmää sen suorittaman laskennan tuloksista, ja sen olisi sitouduttava näihin tuloksiin. Näin ollen kriisinratkaisuneuvoston ei tulisi voida määrittää talletussuojajärjestelmän rahoitusosuudeksi määrää, joka (pienimmän kustannuksen testin vastaisesti) ylittäisi talletussuojajärjestelmän talletussuojadirektiivin sääntöjen mukaisesti laskemat tallettajille maksettavat korvaukset, eikä myöskään sitä, mikä on tarpeen kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyn kelpoisuusehtojen täyttämiseksi (8 % velkojen ja omien varojen kokonaismäärästä (TLOF)).

Poikkeuksellisen julkisen rahoitustuen myöntämisen edellytykset

Sen varmistamiseksi, että poikkeuksellisen julkisen rahoitustuen muodossa myönnettäviä julkisia varoja ei käytetä sellaisten laitosten tai yhteisöjen tukemiseen, jotka ovat taloudellisesti elinkelvottomia, on tarpeen säätää tiukoista ehdoista, jotka koskevat sitä, milloin tällaista tukea voidaan myöntää ja missä muodossa. Nykyisissä säännöissä säädetään tietyistä rajoituksista, mutta nämä rajoitukset eivät ole riittävän täsmällisiä. Poikkeuksellisen julkisen rahoitustuen myöntäminen kriisinratkaisun ulkopuolella olisi rajoitettava tapauksiin, joissa on kyse ennalta varautuvasta pääomapohjan vahvistamisesta, talletussuojajärjestelmien ennaltaehkäisevistä toimenpiteistä, joilla pyritään säilyttämään luottolaitosten taloudellinen vakaus ja pitkän aikavälin elinkelpoisuus, talletussuojajärjestelmien toimenpiteistä, joilla pyritään pitämään talletukset tallettajien saatavilla, tai muista likvidaatiomenettelyjen yhteydessä myönnettävistä tukimuodoista. Poikkeuksellisen julkisen rahoitustuen myöntäminen muissa kriisinratkaisun ulkopuolisissa tilanteissa ei saisi olla sallittua. Jos tukea kuitenkin myönnetään, tukea saavan laitoksen tai yhteisön on katsottava olevan lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvan.

Ennalta varautuva pääomapohjan vahvistaminen

Erityistä huomiota on kiinnitettävä poikkeukselliseen julkiseen rahoitustukeen, joka myönnetään ennalta varautuvan pääomapohjan vahvistamisen muodossa. Siksi on tarpeen selkeyttää kriisinratkaisun ulkopuolella toteutettavien, asianomaisen yhteisön pääomapohjan vahvistamiseen tähtäävien varotoimenpiteiden sallitut muodot. Myönnettyjen toimenpiteiden olisi oltava luonteeltaan väliaikaisia, koska niillä on tarkoitus puuttua ulkoisten häiriöiden haitallisiin vaikutuksiin, eikä niitä saa käyttää kompensoimaan sisäisiä heikkouksia, jotka liittyvät esimerkiksi vanhentuneeseen liiketoimintamalliin. Eräpäivättömien instrumenttien, kuten ydinpääoman (CET1), käytön olisi oltava poikkeuksellista ja mahdollista vain, jos muut pääomainstrumentit eivät olisi riittäviä. Tällainen muutos on tarpeen sen varmistamiseksi, että tuki on luonteeltaan väliaikaista. Tarvitaan myös tiukempia ja täsmällisempiä vaatimuksia, jotka koskevat varotoimenpiteiden keston ja irtautumisstrategian määrittämistä etukäteen. Tukea saavan yhteisön olisi oltava toimenpiteiden soveltamisen ajankohtana maksukykyinen, joten toimivaltaisen viranomaisen olisi arvioitava, ettei yhteisö ole rikkonut sovellettavia pääomavaatimuksia eikä todennäköisesti tule rikkomaan niitä seuraavien 12 kuukauden aikana. Jos tuen myöntämisen edellytyksiä ei noudateta, tukea saavan yhteisön on katsottava olevan lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvan.

Omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevaan vähimmäisvaatimukseen (MREL) liittyvät muutokset

MREL-vähimmäisvaatimus siirtostrategioita varten

Kuten nykyisessä kehyksessä jo säädetään, MREL-vähimmäisvaatimuksen tason olisi vastattava ensisijaista kriisinratkaisustrategiaa. Nykyisessä 12 d artiklassa keskitytään MREL-vähimmäisvaatimuksen kalibrointiin velkakirjojen arvon alaskirjausstrategioita varten (tappioiden kattamisen ja pääomapohjan vahvistamisen edellyttämä määrä ja yksityiskohtaiset säännöt siitä, miten kumpaakin olisi mukautettava, sekä etuoikeusasemaa koskevat vaatimukset, joilla pyritään pääasiassa varmistamaan, että 8prosentin TLOF-vähimmäisvaatimusta noudatetaan). Vaikka nykyisessä pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä tunnustetaan mahdollisuus käyttää myös muita kriisinratkaisuvälineitä kuin velkakirjojen arvon alaskirjausta, siinä ei säännellä yksityiskohtaisesti MREL-vähimmäisvaatimuksen kalibrointia siirtostrategioita varten. Käytännössä tämä johtaa oikeudelliseen epävarmuuteen ja siihen, että kriisinratkaisuviranomaiset soveltavat erilaisia menetelmiä määrittäessään MREL-vähimmäisvaatimusta tällaisia strategioita varten.

Sen vuoksi on tarpeen luoda selkeämpi oikeusperusta, jonka perusteella siirtostrategioita varten toteutettava MREL-vähimmäisvaatimuksen kalibrointi voidaan erottaa velkakirjojen arvon alaskirjausta varten toteutettavasta kalibroinnista, myös oikeasuhteisuuden ja johdonmukaisen soveltamisen vuoksi. Tältä osin asetukseen lisätään uusi 12 d a artikla, jossa säädetään periaatteista, jotka kriisinratkaisuneuvoston olisi otettava huomioon kalibroitaessa MREL-vähimmäisvaatimus siirtostrategioita varten (koko, liiketoimintamalli, riskiprofiili, siirrettävyysanalyysi, markkinoitavuus, se, onko strategia varojen siirto vai osakekauppa, erillisen varainhoitoyhtiön täydentävä käyttö sellaisten varojen osalta, joita ei voida siirtää, sekä määrä, jolla talletussuojajärjestelmän odotetaan osallistuvan ensisijaiseksi arvioidun kriisinratkaisustrategian rahoittamiseen).

Muutoksilla vahvistetaan periaatetta, jonka mukaan MREL-vähimmäisvaatimuksen olisi säilyttävä ensimmäisenä ja tärkeimpänä puolustuslinjan kaikissa pankeissa, myös niissä, joihin sovelletaan siirtostrategiaa ja jotka poistuvat markkinoilta, jotta varmistetaan, että osakkeenomistajat ja velkojat kattavat tappiot mahdollisimman suurelta osin.

Yhteenlasketun puskurivaatimuksen arvioiminen, kun tietyt voitonjaot ja muut jaot kielletään

Jotta voidaan korjata nykyisen kehyksen oikeudellisessa selkeydessä oleva puute, joka koskee valtuuksia kieltää tietyt voitonjaot ja muut jaot siinä tapauksessa, että yhteisö ei MREL-vähimmäisvaatimuksen lisäksi täytä yhteenlaskettua puskurivaatimusta, erityisesti jos yhteisöön ei sovelleta yhteenlaskettua puskurivaatimusta (direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklan nojalla) samalla perusteella kuin MREL-vähimmäisvaatimusta, 10 a artiklaan lisätään uusi 7 kohta, jossa selvennetään, että valtuuksia kieltää tietyt voitonjaot ja muut jaot olisi sovellettava 45 c artiklan 4 kohdan mukaisesta delegoidusta säädöksestä johtuvan yhteenlasketun puskurivaatimuksen arvioinnin perusteella. Kyseisessä säädöksessä täsmennetään menetelmä, jota kriisinratkaisuviranomaisten on käytettävä yhteenlasketun puskurivaatimuksen arvioimiseksi tällaisissa olosuhteissa.

De minimis -poikkeus tietyistä MREL-vähimmäisvaatimuksista

Yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen nykyisten MREL-vähimmäisvaatimusta koskevien sääntöjen mukaisesti vakavaraisuusasetuksen 72 b artiklan 2 kohdan d alakohdan iii alakohdassa tarkoitetut rakenteellisesti huonommassa etusoikeusasemassa olevat velat sisältyvät yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 12 c artiklassa tarkoitetun ’etuoikeusasemaltaan huonompien hyväksyttävien instrumenttien’ määritelmään. Kuitenkin velat, jotka voidaan hyväksyä vakavaraisuusasetuksen 72 b artiklan 4 kohdassa säädetyn de minimis -poikkeuksen nojalla, eivät ole yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen mukaisia etuoikeusasemaltaan huonompia hyväksyttäviä instrumentteja, sillä vakavaraisuusasetuksen 72 b artiklan 4 kohta on nimenomaisesti suljettu yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 3 artiklan 1 kohdan 49 b alakohdan määritelmän ulkopuolelle.

Tämän epäjohdonmukaisuuden korjaamiseksi ja pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä noudatetun lähestymistavan mukaisesti 12 c artiklaan lisätään uusi 10 kohta, jonka nojalla kriisinratkaisuneuvosto voi sallia, että kriisinratkaisun kohteena olevat yhteisöt noudattavat etuoikeusasemaa koskevia MREL-vähimmäisvaatimuksia käyttämällä etuoikeutettuja velkoja, kun vakavaraisuusasetuksen 72 b artiklan 4 kohdan edellytykset täyttyvät.

Jotta varmistetaan yhdenmukaisuus TLAC-kehyksen kanssa, de minimis -poikkeuksesta hyötyvien kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen etuoikeusasemaa koskevaa MREL-vähimmäisvaatimusta ei saa mukauttaa alaspäin määrällä, joka vastaa pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 12 c artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan toisen virkkeen

mukaista kokonaistappionkattamiskykyä koskevaa 3,5 prosentin osuutta kokonaisriskin määrästä.

Rahoitusosuudet ja peruuttamattomat maksusitoumukset

Jotta voidaan ottaa huomioon kriisinratkaisurahaston kokoamisen alkuvaiheen päättyminen ja sitä seuraava säännöllisten etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien määrän väheneminen, 69 ja 71 artiklaan tehdään teknisiä muutoksia, jotta jälkikäteen suoritettavien rahoitusosuuksien enimmäismäärä voidaan irrottaa säännöllisten etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien määrästä, jolloin vältetään jälkikäteen suoritettavien rahoitusosuuksien kohtuuttoman alhainen yläraja, ja jotta säännöllisten etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien keräämistä voidaan lykätä, jos vuotuisen keruun kustannukset eivät ole oikeassa suhteessa kerättävään määrään nähden. Peruuttamattomien maksusitoumusten käsittelyä selkeytetään myös 70 artiklassa sekä niiden käytön osalta kriisinratkaisussa että sen menettelyn osalta, jota on noudatettava, jos laitos tai yhteisö lakkaa olemasta velvollinen maksamaan rahoitusosuuksia.

Jotta voitaisiin lisätä läpinäkyvyyttä ja varmuutta siitä, mikä on peruuttamattomien maksusitoumusten osuus kerättävien etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien kokonaismäärästä, selvennetään lisäksi, että kriisinratkaisuneuvoston olisi määritettävä kyseinen osuus sovellettavissa rajoissa vuosittain.

Muut säännökset

Muutokset kriisinratkaisun suunnitteluun

Kriisinratkaisuneuvoston on yksilöitävä kunkin konserniyhteisön osalta toteutettavat toimenpiteet, kun se laatii konsernin kriisinratkaisusuunnitelmia. Tämän työn intensiteetti ja yksityiskohtaisuus sellaisten tytäryritysten osalta, jotka eivät ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, voi vaihdella asianomaisten laitosten ja yhteisöjen koon ja riskiprofiilin, kriittisten toimintojen olemassaolon ja konsernin kriisinratkaisustrategian mukaan. Yhteistä kriisinratkaisumekanismia koskevaa asetusta muutetaan sen vuoksi lisäämällä 8 artiklan 10 kohtaan uusi alakohta, jossa annetaan kriisinratkaisuviranomaisille mahdollisuus tarvittaessa noudattaa yksinkertaistettua lähestymistapaa tätä tehtävää hoitaessaan.

Selvennykset 27 artiklan 9 kohtaan

Asetuksen 27 artiklan 9 ja 10 kohdan nykyiset säännökset ovat epäselviä sen suhteen, mikä on yhteisen kriisinratkaisurahaston ja vaihtoehtoisten rahoituslähteiden käyttöedellytys ja -järjestys sen jälkeen, kun alkurahoituksen määrä, joka ei ylitä viiden prosentin TLOF-rajaa, on saavutettu ja kun kaikki vakuudettomat, etuoikeudettomat velat, jotka eivät ole suojakelpoisia talletuksia, on kokonaan alaskirjattu tai muunnettu. Sen vuoksi 27 artiklan 9 ja 10 kohtaa muutetaan oikeudellisen selkeyden ja joustavuuden lisäämiseksi, jotta kriisinratkaisurahastoa voidaan käyttää myös, kun 5 prosentin TLOF-raja on saavutettu.

Kriisinratkaisuneuvoston hallinto

Jatkuvuuden ja institutionaalisen asiantuntemuksen kartuttamisen varmistamiseksi 56 artiklaan tehdään muutoksia, joilla annetaan puheenjohtajalle, varapuheenjohtajalle ja pysyville jäsenille mahdollisuus toimia myös toisella toimikaudellaan samassa tehtävässä kuin ensimmäisellä toimikaudellaan. Puheenjohtajan, varapuheenjohtajan ja jäsenten toimikauden uusimismenettelyn suunnittelussa on otettu huomioon Euroopan valvontaviranomaisten puheenjohtajien uusimismenettely.

Muutoksia tehdään myös 43, 53 ja 55 artiklaan, jotta varapuheenjohtajalle voidaan myöntää äänioikeus ja jotta tämä äänioikeus voidaan ottaa huomioon kaikkialla yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetussa asetuksessa. Varapuheenjohtajan nimittämisessä noudatetaan samaa menettelyä kuin puheenjohtajan nimittämisessä, ja hän voi toimia puheenjohtajan sijaisena tämän ollessa poissa tai ollessa estynyt suorittamasta tehtäviään. Varapuheenjohtajan erilainen kohtelu muihin neuvoston jäseniin verrattuna ei siis vaikuttanut perustellulta.

Kriisinratkaisurahaston saamisten asema

Asetuksen 22 artiklan 6 kohdassa säädetään, että kriisinratkaisuneuvosto voi etuoikeutettuna velkojana saada kriisinratkaisun kohteena olevalta laitokselta korvauksen kaikista kohtuullisista kustannuksista, jotka ovat asianmukaisesti aiheutuneet kriisinratkaisuvälineiden tai -valtuuksien käytöstä. Yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetussa asetuksessa ei kuitenkaan ole täsmennetty kriisinratkaisuneuvoston asemaa muihin etuoikeutettuihin velkojiin nähden. Lisäksi on ollut epäselvää, miten tämä säännös voitaisiin panna täytäntöön, koska maksukyvyttömyysmenettelyssä saamisten ensisijaisuusjärjestys määritetään yksinomaan tavanomaisia maksukyvyttömyysmenettelyjä koskevien kansallisten säädösten mukaisesti (vaikka tämä järjestys onkin osittain yhdenmukaistettu EU:ssa). Asetuksen 76 artiklaan lisättävässä uudessa 6 kohdassa selvennetään, että kriisinratkaisuneuvoston saamisilla olisi oltava kussakin osallistuvassa jäsenvaltiossa sama ensisijaisuusjärjestys kuin kansallisten kriisinratkaisurahastojen saamisilla on pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin uuden 108 artiklan 9 kohdan mukaisesti (parempi kuin tallettajien ja talletussuojajärjestelmien saamisilla).

Lisäksi yhteistä kriisinratkaisurahastoa voidaan käyttää kriisinratkaisussa 76 artiklan 1 kohdassa määritettyihin tarkoituksiin. Toistaiseksi yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetussa asetuksessa ei ole täsmennetty, synnyttääkö tällainen käyttö kriisinratkaisuneuvostolle saamisen, ja jos synnyttää, mikä on tällaisen saamisen asema maksukyvyttömyysmenettelyssä. Asetuksen 76 artiklaan lisätään uusi 5 kohta, jossa täsmennetään, että jos kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen toiminta siirretään osittain omaisuudenhoitoyhtiölle tai yksityiselle ostajalle yhteisen kriisinratkaisurahaston tuella, kriisinratkaisuneuvostolle olisi synnyttävä saaminen jäljelle jäävältä yhteisöltä. Tällaisen saamisen olemassaoloa olisi arvioitava tapauskohtaisesti ottaen huomioon kriisinratkaisustrategia ja tapa, jolla kriisinratkaisurahastoa on tosiasiallisesti käytetty, mutta

sen olisi kuitenkin liityttävä tilanteeseen, jossa tappioiden kattamiseen on käytetty kriisinratkaisurahastoa velkojien sijasta, kuten silloin, kun kriisinratkaisurahastoa käytetään vastaanottajalle siirrettyjen varojen ja velkojen takaamiseen taikka siirrettyjen varojen ja velkojen välisen erotuksen kattamiseen. Jos yhteistä kriisinratkaisurahastoa käytetään tukemaan velkakirjojen arvon alaskirjauksen käyttöä ensisijaisena kriisinratkaisustrategiana (27 artiklan 1 kohdan a alakohta) tiettyjen velkojien velkojen alaskirjauksen ja muuntamisen sijasta, tämä ei saisi synnyttää saamista kriisinratkaisun kohteena olevalta laitokselta, sillä se poistaisi kriisinratkaisurahaston rahoitusosuuden tarkoituksen. Lisäksi korvaukset, joita maksetaan sen periaatteen rikkomisen vuoksi, jonka mukaan velkojat eivät saa jäädä kriisinratkaisussa huonompaan asemaan, eivät myöskään saisi synnyttää kriisinratkaisuneuvostolle saamista.

Vastuun jakautuminen

Asetuksen 7 artiklassa säädetään tehtävien jakautumisesta. Artiklan mukaan kriisinratkaisuneuvostolla on välitön vastuu suoraan EKP:n vastuulla olevista yhteisöistä, vähemmän merkittävistä rajatylittävistä laitoksista sekä yhteisöistä, joiden osalta on tehty joko kriisinratkaisuneuvoston, kansallisen toimivaltaisen viranomaisen tai jäsenvaltion aloitteesta päätös siitä, että kriisinratkaisuneuvostolla on niiden osalta välitön vastuu. Kansallisilla kriisinratkaisuviranomaisilla säilyisi ensisijainen vastuu kaikista muista yhteisöistä. Vaikka tämä tehtävänjako on määritelty selkeästi 7 artiklassa, asetuksen artikloissa, joissa käsitellään tiettyjä vastuualueita, kuten kriisinratkaisun suunnittelua, purkamis- ja uudelleenjärjestämismahdollisuuksien arviointia, yksinkertaistettujen velvoitteiden arviointia, MREL-vähimmäisvaatimuksen asettamista tai kriisinratkaisumääräyksen hyväksymistä, viitataan kuitenkin ainoastaan kriisinratkaisuneuvostoon. Näin ollen asetuksessa ei ole tehty täysin selväksi, että kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset ovat vastuussa mainituista tehtävistä niiden toimivaltaan kuuluvien yhteisöjen osalta. Tämä asia selvennetään 7 artiklassa.

Yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetussa asetuksessa säädetään myös kriisinratkaisuneuvoston valtuuksista kieltää tietyt voitonjaot ja muut jaot, jos sen toimivaltaan kuuluva yhteisö ei täytä MREL-vähimmäisvaatimusta, mutta tarkkaa menettelyä näiden valtuuksien käyttämiseksi ei ole täsmennetty. Nyt 10 a artiklan 1 kohdassa selvennetään, että kriisinratkaisuneuvosto voi antaa asianomaiselle kansalliselle kriisinratkaisuviranomaiselle ohjeita näiden valtuuksien käyttämisestä.

On myös yksilöity useita tapauksia, joissa kansallisille kriisinratkaisuviranomaisille on annettu valtuuksia pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivissä, mutta koska näitä valtuuksia ei ole mainittu yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetussa asetuksessa, niiden soveltamista koskevat yksityiskohtaiset säännöt ovat olleet epäselvät kriisinratkaisuneuvoston suoraan toimivaltaan kuuluvien yhteisöjen osalta. Tämän ongelman ratkaisemiseksi 12 artiklassa selvennetään, että kriisinratkaisuneuvosto on sen suoraan toimivaltaan kuuluvien yhteisöjen osalta vastuussa hyväksyttävien velkojen instrumenttien osto-option, lunastuksen, takaisinmaksun tai takaisinoston sallimisesta asetuksen (EU) N:o 575/2013 78 a artiklan mukaisesti. Asetuksen 8 artiklaa muutetaan sen selventämiseksi, että kriisinratkaisuneuvosto voi tarvittaessa ohjeistaa kansallisia kriisinratkaisuviranomaisia vaatimaan laitosta tai yhteisöä pitämään yksityiskohtaista kirjanpitoa rahoitussopimuksista, joissa laitos on osapuolena. Lisäksi 18 artiklan 11 kohdassa selvennetään, että kriisinratkaisuneuvosto voi direktiivin 2014/59/EU 33 a artiklan nojalla ohjeistaa kansallisia kriisinratkaisuviranomaisia käyttämään valtuuksiaan keskeyttää joidenkin taloudellisten velvoitteiden soveltaminen sen jälkeen, kun on todettu, että laitos tai yhteisö on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatumassa.

Asetuksen 18 artiklaan tehtävillä muutoksilla selkeytetään myös EKP:n ja kansallisten toimivaltaisten viranomaisten välistä tehtävänjakoa arvioitaessa, onko yhteisö lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatumassa. Joissakin tilanteissa, kun kyseessä on vähemmän merkittävä rajatylittävä konserni, yhteisestä kriisinratkaisurahastosta tukea saava vähemmän merkittävä laitos tai yhteisö taikka tietty vähemmän merkittävä laitos tai yhteisö, jonka osalta kriisinratkaisuneuvoston, kansallisen toimivaltaisen viranomaisen tai jäsenvaltion aloitteesta on tehty päätös siitä, että kriisinratkaisuneuvostolla on sen osalta välitön vastuu, laitoksen tai yhteisön valvonta ja näin ollen sen arviointi, onko laitos tai yhteisö lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatumassa, on kansallisen toimivaltaisen viranomaisen vastuulla, vaikka kriisinratkaisuneuvosto vastaakin kriisinratkaisumääräyksen hyväksymisestä. Tämän vuoksi täsmennetään, että EKP:n arvioi merkittävien laitosten osalta, onko laitos tai yhteisö lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatumassa, ja kansallinen toimivaltainen viranomainen

suorittaa tämän arvioinnin, kun kyseessä on vähemmän merkittävä laitos tai yhteisö, jonka osalta kriisinratkaisuneuvosto hyväksyy kriisinratkaisumääräyksen.

Yhteisen kriisinratkaisumekanismin perustamisen huomioon ottamiseksi 31 artiklassa täsmennetään, että kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten olisi kuultava kriisinratkaisuneuvostoa ennen kuin ne toimivat pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin 86 artiklan mukaisesti. Artiklassa säädetään, että pankkien elvytys- ja kriisinratkaisudirektiivin soveltamisalaan kuuluvien laitosten ja yhteisöjen osalta tavanomaista maksukyvyttömyysmenettelyä ei voida aloittaa muutoin kuin kriisinratkaisuviranomaisen aloitteesta ja että päätös laitoksen tai yhteisön asettamisesta tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn tehdään vain kriisinratkaisuviranomaisen suostumuksella.

Tietojenvaihto

Kriisinratkaisuneuvoston tiedonsaantia helpotetaan useilla muutoksilla. Asetuksen 30 ja 34 artiklaa muutetaan sen selventämiseksi, että tiedot, joita kriisinratkaisuneuvosto voi pyytää EKP:ltä, kattavat tiedot, jotka ovat EKP:n käytettävissä, kun se hoitaa valvontatehtäväänsä, mutta myös tiedot, joita se kerää keskuspankkitehtävässään. Neuvoston asetuksen (EY) N:o 2533/98 8 artiklan 4 a kohdan[20] mukaan kriisinratkaisuneuvoston olisi varmistettava luottamuksellisten tilastotietojen fyysinen ja looginen suojaaminen ja saatava EKP:ltä lupa tietojen edelleen luovuttamiseen, joka voi olla tarpeen kriisinratkaisuneuvoston tehtävien hoitamiseksi.

Asetukseen lisätään uusi 30 a artikla, jonka nojalla kriisinratkaisuneuvosto voi saada direktiivin (EU) 2015/849[21] 32 a artiklalla perustettujen keskitettyjen automatisoitujen mekanismien hallussa olevia tietoja, jotka voivat osoittautua merkityksellisiksi yleisen edun arviointia tehtäessä. Kriisinratkaisuneuvosto voi pyytää tietoja ainoastaan niiden asiakkaiden lukumäärästä, joiden ainoa tai pääasiallinen pankkikumppani yhteisö on. Kriisinratkaisuneuvoston olisi voitava saada nämä tiedot keskitettyjä automatisoituja mekanismeja hallinnoivilta viranomaisilta tai julkisyhteisöiltä, kun tiedoista on ensin poistettu henkilötiedot, joilla ei ole merkitystä kriisinratkaisuneuvoston tehtävien suorittamisen kannalta.

Lisäksi tehdään muutoksia, joilla sisällytetään Euroopan järjestelmäriskikomitea, Euroopan valvontaviranomaiset ja talletussuojajärjestelmä kriisinratkaisuneuvoston kanssa tehtävää yhteistyötä ja tietojenvaihtoa koskevan velvoitteen piiriin. Tämä käsittää myös mahdollisuuden tehdä kriisinratkaisuneuvoston kanssa yhteisymmärryspöytäkirjoja tietojen jakamisesta.

Lisäksi 34 artiklaa muutetaan siten, että kriisinratkaisuneuvosto voi määrittää menettelyn ja muodon, joiden mukaisesti pyydetyt tiedot olisi jaettava. Lisäksi siinä mainitaan Euroopan vakausmekanismi yhtenä niistä tahoista, joiden kanssa voidaan tehdä yhteistyötä ja vaihtaa tietoja.

Asetuksen 74 artiklaa muutetaan, siten, että siinä säädetään, että kriisinratkaisuneuvosto varoittaa EKP:tä ja komissiota varhaisessa vaiheessa, kun se katsoo, että yhteistä varautumisjärjestelyä voi olla tarpeen käyttää, jotta järjestely voidaan ottaa käyttöön ajoissa.

Tietojen julkistaminen

Yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen säännöt laitoskohtaisten luottamuksellisten tietojen suojaamisesta ovat varsin tiukat ja saattavat haitata pyrkimyksiä lisätä pankkialan läpinäkyvyyttä. Tämän ongelman ratkaisemiseksi 88 artiklaa muutetaan siten, että kriisinratkaisuneuvosto voi julkistaa tietoja, joita ei ole kerätty suoraan sen toimivaltaan kuuluvilta laitoksilta ja yhteisöiltä vaan jotka perustuvat sen omiin analyyseihin, arviointeihin ja päätelmiin, edellyttäen että tämä ei vaaranna finanssi-, raha- tai talouspolitiikkaa koskevan yleisen edun suojelua ja kun kyseessä ovat erittäin tärkeän yleisen edun kannalta pakottavat syyt.

---

[20] Neuvoston asetus (EY) N:o 2533/98, annettu 23 päivänä marraskuuta 1998, Euroopan keskuspankin valtuuksista kerätä tilastotietoja (EUVL L 318, 27.11.1998, s. 8).

[21] Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2015/849, annettu 20 päivänä toukokuuta 2015, rahoitusjärjestelmän käytön estämisestä rahanpesuun tai terrorismin rahoitukseen, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2005/60/EY ja komission direktiivin 2006/70/EY kumoamisesta (EUVL L 141, 5.6.2015, s. 73).

2023/0111 (COD)

Ehdotus

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUS

asetuksen (EU) N:o 806/2014 muuttamisesta varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteiden, kriisinratkaisuedellytysten ja kriisinratkaisutoimien rahoituksen osalta

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 114 artiklan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottavat huomioon Euroopan keskuspankin lausunnon[22],

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon[23],

noudattavat tavallista lainsäätämisjärjestystä,

sekä katsovat seuraavaa:

(1) Luottolaitoksia ja sijoituspalveluyrityksiä, jäljempänä ’laitokset’, koskeva unionin kriisinratkaisukehys luotiin vuosien 2008–2009 maailmanlaajuisen finanssikriisin jälkeen ja finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmän kansainvälisesti hyväksymien finanssilaitosten kriisinratkaisujärjestelmien avaintekijöiden[24] mukaisesti. Unionin kriisinratkaisukehys koostuu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivistä 2014/59/EU[25] ja Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksesta (EU) N:o 806/2014[26]. Molempia säädöksiä sovelletaan unioniin sijoittautuneisiin laitoksiin ja kyseisen direktiivin tai kyseisen asetuksen soveltamisalaankuuluviin muihin yhteisöihin, jäljempänä ’yhteisöt’. Unionin kriisinratkaisukehyksen tavoitteena on laitosten ja yhteisöjen kaatumisten asianmukainen hoitaminen säilyttämällä

22 EUVL C , , s. .

23 EUVL C , , s. .

24 Finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmä, ”Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions” (finanssilaitosten kriisinratkaisujärjestelmien avaintekijät), 15. lokakuuta 2014.

25 Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/59/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 190).

26 Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 806/2014, annettu 15 päivänä heinäkuuta 2014, yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisua varten yhteisen kriisinratkaisumekanismin ja yhteisen kriisinratkaisurahaston puitteissa sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta (EUVL L 225, 30.7.2014, s. 1).

laitosten ja yhteisöjen kriittiset toiminnot ja välttämällä rahoitusvakauteen kohdistuvia uhkia sekä suojaamalla samalla tallettajia ja julkisia varoja. Lisäksi unionin kriisinratkaisukehyksellä pyritään edistämään pankkialan sisämarkkinoiden kehitystä luomalla yhdenmukaistettu järjestelmä rajatylittävien kriisien käsittelemiseksi koordinoidusti ja välttämällä tasapuolisiin toimintaedellytyksiin liittyvät ongelmat.

(2) Unionin kriisinratkaisukehyksen täytäntöönpano on kestänyt jo useita vuosia, mutta joitakin näistä tavoitteista kehys, sellaisena kuin sitä tällä hetkellä sovelletaan, ei täytä suunnitellulla tavalla. Vaikka laitokset ja yhteisöt ovat edistyneet merkittävästi kohti purkamis- ja uudelleenjärjestämismahdollisuuksia ja osoittaneet siihen merkittäviä resursseja, erityisesti vahvistamalla tappionkattamiskykyä ja pääomapohjan vahvistamiskykyä ja kartuttamalla kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjä, unionin kriisinratkaisukehystä käytetään vain harvoin. Sen sijaan tiettyjen pienempien ja keskisuurten laitosten ja yhteisöjen kaatumisiin puututaan useimmiten epäyhtenäisillä kansallisilla toimenpiteillä. Kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjen sijaan käytetään veronmaksajien rahoja. Tämä tilanne vaikuttaa johtuvan kannustinten riittämättömyydestä. Tämä kannustinten riittämättömyys on seurausta unionin kriisinratkaisukehyksen ja kansallisten sääntöjen keskinäisestä vuorovaikutuksesta, jossa yleisen edun arviointiin liittyvää laajaa harkintavaltaa ei aina käytetä tavalla, joka vastaa sitä, miten unionin kriisinratkaisukehystä on ollut tarkoitus soveltaa. Unionin kriisinratkaisukehystä on käytetty vain vähän myös siksi, että talletusrahoitteisten laitosten tallettajat saattavat joutua kantamaan tappioita sen varmistamiseksi, että kyseiset laitokset voivat saada ulkopuolista rahoitusta kriisinratkaisussa erityisesti, kun muita alentamiskelpoisia velkoja ei ole. Lisäksi se, että säännöt, jotka koskevat rahoituksen saatavuutta kriisinratkaisun ulkopuolella, eivät ole yhtä tiukkoja kuin kriisinratkaisun yhteydessä, on estänyt unionin kriisinratkaisukehyksen soveltamista ja suosinut muita ratkaisuja, jotka usein edellyttävät veronmaksajien rahojen käyttöä laitoksen tai yhteisön omien varojen tai toimialan rahoittamien turvaverkkojen sijasta. Tämä tilanne puolestaan aiheuttaa hajanaisuusriskejä, riskejä siitä, että laitosten ja yhteisöjen kaatumisten hallinnassa ei saavuteta optimaalisia tuloksia, erityisesti pienempien ja keskisuurten laitosten ja yhteisöjen tapauksessa, sekä käyttämättömistä rahoitusvaroista johtuvia vaihtoehtoiskustannuksia. Sen vuoksi on tarpeen varmistaa unionin kriisinratkaisukehyksen tuloksellisempi ja johdonmukaisempi soveltaminen ja varmistaa, että sitä voidaan soveltaa aina, kun se on yleisen edun mukaista, myös pienempiin ja keskisuuriin pääasiassa talletuksilla rahoitettaviin laitoksiin, joilla ei ole riittävästi muita alentamiskelpoisia velkoja.

(3) Asetuksen (EU) N:o 806/2014 4 artiklan mukaan jäsenvaltioita, jotka ovat aloittaneet tiiviin yhteistyön Euroopan keskuspankin (EKP) ja asianomaisten kansallisten toimivaltaisten viranomaisten välillä, pidetään kyseisessä asetuksessa tarkoitettuina osallistuvina jäsenvaltioina. Asetuksessa (EU) N:o 806/2014 ei kuitenkaan ole tietoa menettelystä, jolla kriisinratkaisuun liittyviä tehtäviä koskevan tiiviin yhteistyön aloittamiseen valmistaudutaan. Sen vuoksi on aiheellista säätää näistä yksityiskohdista.

(4) Kriisinratkaisun suunnittelutyön intensiteetti ja yksityiskohtaisuus sellaisten tytäryritysten osalta, joita ei ole määritetty kriisinratkaisun kohteena oleviksi yhteisöiksi, vaihtelee asianomaisten laitosten ja yhteisöjen koon ja riskiprofiilin, kriittisten toimintojen olemassaolon ja konsernin kriisinratkaisustrategian mukaan. Yhteisen kriisinratkaisuneuvoston, jäljempänä ’kriisinratkaisuneuvosto’, olisi sen vuoksi voitava ottaa nämä tekijät huomioon määrittäessään tällaisten tytäryritysten

osalta toteutettavia toimenpiteitä ja noudattaa tarvittaessa yksinkertaistettua lähestymistapaa.

(5) Laitos tai yhteisö, jota ollaan likvidoimassa kansallisen lainsäädännön mukaisesti sen jälkeen, kun on määritetty, että laitos tai yhteisö on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatumassa, ja kun kriisinratkaisuneuvosto on todennut, että sen kriisinratkaisu ei ole yleisen edun mukaista, poistuu lopulta markkinoilta. Tämä tarkoittaa, että suunnitelmaa toimista, joihin on ryhdyttävä kaatumisen sattuessa, ei tarvita riippumatta siitä, onko toimivaltainen viranomainen jo peruuttanut kyseisen laitoksen tai yhteisön toimiluvan. Sama koskee kriisinratkaisun kohteena olevaa jäljelle jäävää laitosta sen jälkeen, kun varat, oikeudet ja velat on siirretty siirtostrategian yhteydessä. Sen vuoksi on aiheellista täsmentää, että näissä tilanteissa ei tarvitse hyväksyä kriisinratkaisusuunnitelmia.

(6) Kriisinratkaisuneuvosto voi tällä hetkellä kieltää tietyt voitonjaot ja muut jaot, jos laitos tai yhteisö ei täytä yhteenlaskettua puskurivaatimusta, kun se otetaan huomioon omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen lisäksi. Jotta voidaan kuitenkin varmistaa oikeusvarmuus ja yhdenmukaisuus kriisinratkaisuneuvoston tekemiä päätöksiä koskevien nykyisten täytäntöönpanomenettelyjen kanssa, on tarpeen määritellä selkeämmin jaon kieltämiseen osallistuvien viranomaisten tehtävät. Sen vuoksi on aiheellista säätää, että kriisinratkaisuneuvoston olisi osoitettava tällaisen jaon kieltämistä koskeva ohje kansalliselle kriisinratkaisuviranomaiselle, jonka olisi pantava kriisinratkaisuneuvoston päätös täytäntöön. Lisäksi tietyissä tilanteissa omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskeva vähimmäisvaatimus, jota laitoksen tai yhteisön on noudatettava, saatetaan laskea eri perusteella kuin laitoksen tai yhteisön yhteenlaskettu puskurivaatimus. Tämä tilanne aiheuttaa epävarmuutta edellytyksistä, joiden täyttyessä kriisinratkaisuneuvosto voi käyttää valtuuksiaan kieltää voitonjaot ja muut jaot, ja edellytyksistä, joita sovelletaan omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevaan vähimmäisvaatimukseen liittyvän jakokelpoisen enimmäismäärän laskentaan. Sen vuoksi olisi säädettävä, että tällaisissa tapauksissa kriisinratkaisuneuvoston olisi ohjeistettava kansallisia kriisinratkaisuviranomaisia kieltämään tietyt voitonjaot ja muut jaot komission delegoidun asetuksen (EU) 2021/1118[27] soveltamisesta johtuvan yhteenlaskettua puskurivaatimusta koskevan arvion perusteella. Läpinäkyvyyden ja oikeusvarmuuden varmistamiseksi kriisinratkaisuneuvoston olisi ilmoitettava arvioitu yhteenlaskettu puskurivaatimus laitokselle tai yhteisölle, jonka olisi tämän jälkeen julkistettava se.

(7) Direktiivissä 2014/59/EU ja asetuksessa (EU) N:o 575/2013 säädetään kriisinratkaisuviranomaisten valtuuksista, joista osaa ei ole sisällytetty asetukseen (EU) N:o 806/2014. Tämä voi aiheuttaa yhteisessä kriisinratkaisumekanismissa epävarmuutta siitä, kenen olisi käytettävä näitä valtuuksia ja missä olosuhteissa. Sen vuoksi on tarpeen täsmentää, miten kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten olisi käytettävä tiettyjä ainoastaan direktiivissä 2014/59/EU säädettyjä valtuuksia sellaisten

[27] Komission delegoitu asetus (EU) 2021/1118, annettu 26 päivänä maaliskuuta 2021, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU täydentämisestä teknisillä sääntelystandardeilla, joissa täsmennetään menetelmät, joita kriisinratkaisuviranomaisten on käytettävä, kun ne arvioivat kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä koskevaa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklassa tarkoitettua vaatimusta ja yhteenlaskettua puskurivaatimusta kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla, jos kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin ei sovelleta kyseisiä vaatimuksia mainitun direktiivin nojalla (EUVL L 241, 8.7.2021, s. 1).

yhteisöjen ja konsernien osalta, jotka kuuluvat suoraan kriisinratkaisuneuvoston vastuulle. Tällaisissa tapauksissa kriisinratkaisuneuvoston olisi voitava tarvittaessa ohjeistaa kansallisia kriisinratkaisuviranomaisia käyttämään näitä valtuuksia. Sen olisi esimerkiksi voitava ohjeistaa kansallisia kriisinratkaisuviranomaisia vaatimaan laitosta tai yhteisöä pitämään yksityiskohtaisesti kirjaa rahoitussopimuksista, joissa laitos tai yhteisö on osapuolena, tai käyttämään valtuuksiaan keskeyttää joidenkin taloudellisten velvoitteiden soveltaminen direktiivin 2014/59/EU 33 a artiklan nojalla. Koska Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU) N:o 575/2013[28], jota sovelletaan myös omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen soveltamisalaan kuuluviin laitoksiin, yhteisöihin ja velkoihin, säädetty hyväksyttävien velkojen vähentämistä koskeva lupa ei edellytä kansallisen lainsäädännön soveltamista, kriisinratkaisuneuvoston olisi voitava suoraan myöntää kyseinen lupa laitokselle tai yhteisölle ilman, että sen tarvitsee ohjeistaa kansallisia kriisinratkaisuviranomaisia käyttämään kyseistä valtuuttaan.

(8) Finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmän 9 päivänä marraskuuta 2015 julkaisema kansainvälinen kokonaistappionkattamiskykyä (total loss-absorbing capacity, TLAC) koskeva asiakirja, jäljempänä ’TLAC-standardi’, on pantu unionin oikeudessa täytäntöön Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) 2019/876[29], Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) 2019/877[30] ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä (EU) 2019/879[31] sellaisten järjestelmän kannalta merkittävien pankkien osalta, joita kutsutaan unionin lainsäädännössä maailmanlaajuisiksi järjestelmän kannalta merkittäviksi laitoksiksi, jäljempänä ’G-SII-laitokset’. Asetuksella (EU) 2019/877 ja direktiivillä (EU) 2019/879 on myös muutettu direktiivissä 2014/59/EU ja asetuksessa (EU) N:o 806/2014 vahvistettua omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevaa vähimmäisvaatimusta. On tarpeen yhdenmukaistaa omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevaa vähimmäisvaatimusta koskevat asetuksen (EU) N:o 806/2014 säännökset G-SII-laitosten TLAC-standardin täytäntöönpanon kanssa tiettyjen sellaisten velkojen osalta, joita voitaisiin käyttää täyttämään se osa omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevasta vähimmäisvaatimuksesta, joka olisi katettava omilla varoilla ja muilla etuoikeudeltaan huonommilla veloilla. Erityisesti velat, joilla on sama etuoikeusasema kuin tietyillä ulkopuolelle jätetyillä veloilla, olisi sisällytettävä kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen omiin varoihin ja etuoikeusasemaltaan huonompiin hyväksyttäviin instrumentteihin, jos näiden ulkopuolelle jätettyjen velkojen määrä kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön taseessa ei ole enempää kuin

---

28 Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 575/2013, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 1).

29 Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2019/876, annettu 20 päivänä toukokuuta 2019, asetuksen (EU) N:o 575/2013 muuttamisesta vähimmäisomavaraisuusasteen, pysyvän varainhankinnan vaatimuksen, omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vaatimusten, vastapuoliriskin, markkinariskin, keskusvastapuoliin liittyvien vastuiden, yhteistä sijoitustoimintaa harjoittaviin yrityksiin liittyvien vastuiden, suurten asiakasriskien ja raportointi- ja julkistamisvaatimusten osalta sekä asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 150, 7.6.2019, s. 1).

30 Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2019/877, annettu 20 päivänä toukokuuta 2019, asetuksen (EU) N:o 806/2014 muuttamisesta luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten tappionkattamiskyvyn ja pääomapohjan vahvistamiskyvyn osalta (EUVL L 150, 7.6.2019, s. 226).

31 Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2019/879, annettu 20 päivänä toukokuuta 2019, direktiivin 2014/59/EU muuttamisesta luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten tappionkattamiskyvyn ja pääomapohjan vahvistamiskyvyn osalta sekä direktiivin 98/26/EY muuttamisesta (EUVL L 150, 7.6.2019, s. 296).

5 prosenttia sen omien varojen ja hyväksyttävien velkojen määrästä ja jos kyseisestä sisällyttämisestä ei aiheudu riskejä, jotka liittyvät periaatteeseen, jonka mukaan velkojat eivät saa jäädä kriisinratkaisussa huonompaan asemaan.

(9) Omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen määrittämistä koskevissa säännöissä keskitytään enimmäkseen omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen asianmukaisen tason määrittämiseen olettaen, että velkakirjojen arvon alaskirjaus on ensisijainen kriisinratkaisustrategia. Asetuksessa (EU) N:o 806/2014 annetaan kuitenkin kriisinratkaisuneuvostolle mahdollisuus käyttää muita kriisinratkaisuvälineitä, eli sellaisia kriisinratkaisuvälineitä, jotka perustuvat kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen liiketoiminnan siirtämiseen yksityiselle ostajalle tai omaisuudenhoitoyhtiölle. Sen vuoksi olisi täsmennettävä, että jos kriisinratkaisusuunnitelmassa suunnitellaan liiketoiminnan myyntiä tai omaisuudenhoitoyhtiön käyttöä ja kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön poistumista markkinoilta, kriisinratkaisuneuvoston olisi määritettävä kyseisen kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen taso kyseisten kriisinratkaisuvälineiden erityispiirteiden ja näihin välineisiin liittyvien erilaisten tappionkattamista ja pääomapohjan vahvistamista koskevien tarpeiden perusteella.

(10) Kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen taso on summa, joka saadaan laskemalla yhteen kriisinratkaisussa odotettavissa olevien tappioiden määrä ja se pääomapohjan vahvistamisen määrä, jonka avulla kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö voi edelleen täyttää toimilupansa ehdot ja harjoittaa toimintaansa asianmukaisen ajanjakson ajan. Joihinkin ensisijaisiin kriisinratkaisustrategioihin kuuluvat varojen, oikeuksien ja velkojen siirtäminen vastaanottajalle ja markkinoilta poistuminen, erityisesti liiketoiminnan myynti. Näissä tapauksissa pääomapohjan vahvistamisella tavoiteltuja tavoitteita ei ehkä sovelleta samassa määrin kuin strategiassa, jossa velkakirjojen arvon alaskirjauksella pyritään varmistamaan toiminnan jatkaminen (open-bank bail-in), koska kriisinratkaisuneuvoston ei tarvitse varmistaa, että kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö täyttää jälleen omia varojaan koskevat vaatimukset kriisinratkaisutoimen jälkeen. Tappioiden odotetaan kuitenkin tällaisissa tapauksissa olevan suuremmat kuin kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön omia varoja koskevat vaatimukset. Sen vuoksi on aiheellista säätää, että kyseisten kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen tasoon sisältyy edelleen pääomapohjan vahvistaminen määrällä, jota mukautetaan oikeassa suhteessa kriisinratkaisustrategiaan.

(11) Jos kriisinratkaisustrategiassa suunnitellaan muiden kriisinratkaisuvälineiden kuin velkakirjojen arvon alaskirjauksen käyttöä, asianomaisen yhteisön pääomapohjan vahvistamistarpeet ovat kriisinratkaisun jälkeen yleensä pienemmät kuin toiminnan jatkamistarkoituksessa tehtävän velkakirjojen arvon alaskirjauksen tapauksessa. Omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen mitoittamisessa olisi tällaisessa tapauksessa otettava tämä näkökohta huomioon pääomapohjan vahvistamistarvetta arvioitaessa. Jos kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen kriisinratkaisusuunnitelmaan sisältyy liiketoiminnan myynti tai omaisuudenhoitoyhtiön käyttö ja yhteisön poistuminen markkinoilta, kriisinratkaisuneuvoston olisi omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen tasoa mukauttaessaan otettava huomioon näiden välineiden ominaispiirteet, kuten yksityiselle ostajalle tai omaisuudenhoitoyhtiölle tehtävän siirron odotettu laajuus, siirrettävien instrumenttien tyypit, kyseisten instrumenttien

odotettu arvo ja markkinoitavuus sekä ensisijaisen kriisinratkaisustrategian muotoilu, mukaan lukien varojen erottelun täydentävä käyttö. Koska kriisinratkaisuviranomaisen on päätettävä talletussuojajärjestelmän varojen mahdollisesta käytöstä kriisinratkaisussa tapauskohtaisesti ja koska tällaista päätöstä ei voida olettaa varmuudella etukäteen, kriisinratkaisuneuvoston ei tulisi ottaa huomioon talletussuojajärjestelmän mahdollista rahoitusosuutta kriisinratkaisussa, kun se mitoittaa omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen tasoa.

(12) On tarpeen varmistaa, että laitoksilla ja yhteisöillä, joihin sovellettaisiin siirtostrategioita sekä kriisinratkaisun yhteydessä että sen ulkopuolella, on yhtäläiset kannustimet muodostaa vähimmäisvaatimuksen täyttämiseen riittävä omien varojen ja hyväksyttävien velkojen määrä. Kun omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen taso asetetaan sellaisille laitoksille ja yhteisöille, joihin voidaan soveltaa toimenpiteitä kansallisten maksukyvyttömyysmenettelyjen yhteydessä Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/49/EU[32] 11 artiklan 5 kohdan nojalla, olisi näin ollen noudatettava samoja sääntöjä kuin asetettaessa omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen taso kriisinratkaisun kohteena oleville yhteisöille, joiden ensisijainen kriisinratkaisustrategia on liiketoiminnan myynti tai siirto omaisuudenhoitoyhtiölle siten, että yhteisö lopulta poistuu markkinoilta.

(13) Neuvoston asetuksen (EU) N:o 1024/2013 4 artiklan[33]mukaan EKP:llä on toimivalta hoitaa varhaiseen väliintuloon liittyviä valvontatehtäviä. On tarpeen vähentää riskejä, jotka johtuvat siitä, että direktiivissä 2014/59/EU säädetyt varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteet on saatettu eri tavoin osaksi kansallista lainsäädäntöä, ja helpottaa EKP:n mahdollisuuksia soveltaa tuloksellisesti ja johdonmukaisesti valtuuksiaan toteuttaa varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteitä. Varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteet luotiin, jotta toimivaltaiset viranomaiset voisivat korjata laitoksen tai yhteisön rahoitus- ja taloustilanteen heikkenemisen ja mahdollisuuksien mukaan vähentää mahdollisen kriisinratkaisun riskiä ja vaikutuksia. Varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteitä on kuitenkin käytetty harvoin, koska niiden soveltamisen käynnistävistä tekijöistä ei ole varmuutta ja koska ne ovat osittain päällekkäisiä valvontatoimenpiteiden kanssa. Varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteitä koskevat direktiivin 2014/59/EU säännökset olisi sen vuoksi otettava huomioon asetuksessa (EU) N:o 806/2014, jotta varmistetaan, että EKP:llä on käytössään yhtenäinen ja suoraan sovellettavissa oleva oikeudellinen väline, ja näiden varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteiden soveltamisedellytyksiä olisi yksinkertaistettava ja täsmennettävä. Jotta voidaan poistaa epävarmuus ylimmän hallintoelimen erottamisen ja väliaikaisten hallinnonhoitajien nimittämisen edellytyksistä ja ajoituksesta, nämä toimenpiteet olisi nimenomaisesti yksilöitävä varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteiksi, ja niiden soveltamiseen olisi sovellettava samoja käynnistäviä tekijöitä. Samalla olisi edellytettävä, että EKP valitsee asianmukaiset toimenpiteet tietyn tilanteen ratkaisemiseksi suhteellisuusperiaatetta noudattaen. Jotta EKP voisi ottaa huomioon maineriskit tai rahanpesuun tai tieto- ja viestintätekniikkaan liittyvät riskit, sen olisi arvioitava

---

32 Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/49/EU, annettu 16 päivänä huhtikuuta 2014, talletusten vakuusjärjestelmistä (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 149).

33 Neuvoston asetus (EU) N:o 1024/2013, annettu 15 päivänä lokakuuta 2013, luottolaitosten vakavaraisuusvalvontaan liittyvää politiikkaa koskevien erityistehtävien antamisesta Euroopan keskuspankille (EUVL L 287, 29.10.2013, s. 63).

varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteiden soveltamisen edellytyksiä paitsi määrällisten indikaattoreiden, kuten pääoma- tai maksuvalmiusvaatimusten, velkaantuneisuuden, järjestämättömien lainojen taikka riskien keskittymisen, perusteella myös laadullisten käynnistävien tekijöiden perusteella.

(14) On tarpeen varmistaa, että kriisinratkaisuneuvosto voi valmistautua laitoksen tai yhteisön mahdolliseen kriisinratkaisuun. EKP:n tai asianomaisen kansallisen toimivaltaisen viranomaisen olisi sen vuoksi ilmoitettava kriisinratkaisuneuvostolle laitoksen tai yhteisön rahoitustilanteen heikkenemisestä riittävän ajoissa, ja kriisinratkaisuneuvostolla olisi oltava tarvittavat valtuudet valmistelevien toimenpiteiden toteuttamiseksi. Jotta kriisinratkaisuneuvosto voisi reagoida mahdollisimman nopeasti laitoksen tai yhteisön tilanteen heikkenemiseen, on tärkeää, että varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteiden aiempi soveltaminen ei olisi edellytyksenä sille, että kriisinratkaisuneuvosto voi ryhtyä laitoksen tai yhteisön markkinointiin liittyviin järjestelyihin tai pyytää tietoja kriisinratkaisusuunnitelman päivittämiseksi ja arvostuksen valmistelemiseksi. EKP:n, kansallisten toimivaltaisten viranomaisten ja kriisinratkaisuneuvoston välistä vuorovaikutusta ja koordinointia on parannettava, jotta voidaan varmistaa johdonmukainen, koordinoitu, tuloksellinen ja oikea-aikainen reagointi laitoksen tai yhteisön rahoitustilanteen heikkenemiseen ja valmistautua asianmukaisesti mahdolliseen kriisinratkaisuun. Heti kun laitos tai yhteisö täyttää varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteiden soveltamisedellytykset, EKP:n, kansallisten toimivaltaisten viranomaisten ja kriisinratkaisuneuvoston olisi lisättävä tiedonvaihtoaan, alustavien tietojen vaihto mukaan lukien , ja seurattava laitoksen tai yhteisön rahoitustilannetta yhdessä.

(15) On tarpeen varmistaa kriisinratkaisuneuvoston ja EKP:n tai asianomaisen kansallisen toimivaltaisen viranomaisen oikea-aikainen toiminta ja niiden välinen varhainen koordinointi vähemmän merkittävien rajatylittävien konsernien osalta silloin, kun laitos tai yhteisö jatkaa edelleen toimintaansa, mutta on olemassa olennainen riski, että laitos tai yhteisö ei kykene jatkamaan toimintaansa. EKP:n tai asianomaisen kansallisen toimivaltaisen viranomaisen olisi sen vuoksi ilmoitettava tällaisesta riskistä kriisinratkaisuneuvostolle mahdollisimman varhaisessa vaiheessa. Ilmoituksen olisi sisällettävä EKP:n tai asianomaisen kansallisen toimivaltaisen viranomaisen arvion perustelut ja yleiskatsaus vaihtoehtoisista yksityisen sektorin toimenpiteistä, valvontatoimista tai varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteistä, jotka ovat käytettävissä laitoksen tai yhteisön kaatumisen estämiseksi kohtuullisessa ajassa. Tällainen varhainen ilmoittaminen ei saisi vaikuttaa menettelyihin, joilla määritetään, täyttyvätkö kriisinratkaisuedellytykset. EKP:n tai asianomaisen kansallisen toimivaltaisen viranomaisen kriisinratkaisuneuvostolle aiemmin antama ilmoitus, jonka mukaan on olemassa olennainen riski, että laitos tai yhteisö on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu, ei saisi olla edellytyksenä sille, että myöhemmin voidaan todeta, että laitos tai yhteisö tosiasiallisesti on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu. Jos laitoksen tai yhteisön arvioidaan myöhemmässä vaiheessa kaatuvan tai todennäköisesti kaatuvan eikä kaatumisen estämiseksi kohtuullisessa ajassa ole vaihtoehtoisia ratkaisuja, kriisinratkaisuneuvoston on tehtävä päätös kriisinratkaisutoimen toteuttamisesta. Tällaisessa tapauksessa kriisinratkaisustrategian onnistuneen toteuttamisen kannalta voi olla ratkaisevan tärkeää, että päätös kriisinratkaisutoimen soveltamisesta laitokseen tai yhteisöön tehdään oikeaan aikaan erityisesti siksi, että aikaisempi puuttuminen laitoksen tai yhteisön tilanteeseen voi osaltaan varmistaa riittävän tappionkattamiskyvyn ja likviditeetin kyseisen strategian toteuttamiseksi. Sen vuoksi on aiheellista antaa kriisinratkaisuneuvostolle mahdollisuus arvioida tiiviissä yhteistyössä EKP:n tai

asianomaisen kansallisen toimivaltaisen viranomaisen kanssa, mikä on kohtuullinen aika sellaisten vaihtoehtoisten toimenpiteiden toteuttamiseksi, joilla vältetään laitoksen tai yhteisön kaatuminen. Jotta varmistetaan oikea-aikainen lopputulos ja jotta kriisinratkaisuneuvosto voi valmistautua asianmukaisesti laitoksen tai yhteisön mahdolliseen kriisinratkaisuun, kriisinratkaisuneuvoston ja EKP:n tai asianomaisen kansallisen toimivaltaisen viranomaisen olisi tavattava säännöllisesti, ja kriisinratkaisuneuvoston olisi päätettävä tapaamisten tiheydestä tapauksen olosuhteet huomioon ottaen.

(16) Vakavaraisuusvaatimusten olennaisten rikkomisten kattamiseksi on tarpeen täsmentää tarkemmin edellytyksiä, joiden täyttyessä voidaan todeta, että emoyritys, holdingyhtiöt mukaan luettuina, on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu. Emoyrityksen rikkoessa näitä vaatimuksia rikkomista olisi pidettävä olennaisena, jos rikkominen on tyypiltään ja laajuudeltaan verrattavissa rikkomiseen, jonka perusteella toimivaltainen viranomainen olisi voinut peruuttaa toimiluvan direktiivin 2013/36/EU 18 artiklan mukaisesti, jos rikkojana olisi ollut luottolaitos.

(17) Kriisinratkaisukehystä on potentiaalisesti tarkoitus soveltaa mihin tahansa laitokseen tai yhteisöön sen koosta ja liiketoimintamallista riippumatta, jos kansallisen lainsäädännön nojalla käytettävissä olevat välineet eivät ole riittäviä sen kaatumisen hallitsemiseksi. Tällaisen lopputuloksen varmistamiseksi olisi täsmennettävä kriteerit, joiden täyttyessä lähellä kaatumista olevaan laitokseen tai yhteisöön sovelletaan yleisen edun arviointia.

(18) Arvioitaessa, onko laitoksen tai yhteisön kriisinratkaisu yleisen edun mukaista, olisi otettava huomioon, että tallettajat ovat paremmin suojattuja, kun talletussuojajärjestelmän varoja käytetään tehokkaammin ja näihin varoihin kohdistuvat tappiot minimoidaan. Näin ollen yleisen edun arvioinnissa olisi katsottava, että tallettajien suojaamista koskeva kriisinratkaisutavoite saavutetaan paremmin kriisinratkaisussa, jos maksukyvyttömyyden valitseminen olisi talletussuojajärjestelmälle kalliimpaa.

(19) Arvioitaessa, onko laitoksen tai yhteisön kriisinratkaisu yleisen edun mukaista, olisi myös mahdollisuuksien mukaan otettava huomioon eroavaisuudet toisaalta toimialan rahoittamien turvaverkkojen (kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyt tai talletussuojajärjestelmät) ja toisaalta jäsenvaltioiden veronmaksajien rahoista myöntämän rahoituksen välillä. Jäsenvaltioiden myöntämässä rahoituksessa on suurempi moraalikadon riski ja vähemmän kannustimia markkinakuriin. Sen vuoksi kriisinratkaisuneuvoston olisi arvioidessaan tavoitetta minimoida riippuvuus poikkeuksellisesta julkisesta rahoitustuesta pidettävä kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjen tai talletussuojajärjestelmän kautta tapahtuvaa rahoitusta parempana kuin samansuuruista jäsenvaltioiden talousarviosta myönnettävää rahoitusta.

(20) Sen varmistamiseksi, että kriisinratkaisun tavoitteet saavutetaan mahdollisimman tuloksellisesti, yleisen edun arvioinnin tuloksen olisi oltava kielteinen ainoastaan silloin, kun kriisinratkaisutavoitteet saavutettaisiin lähellä kaatumista olevan laitoksen tai yhteisön likvidaatiolla tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä tuloksellisemmin eikä vain samassa määrin kuin kriisinratkaisulla.

(21) Direktiivin 2014/59/EU, asetuksen (EU) N:o 806/2014 ja direktiivin 2014/49/EU täytäntöönpanosta saatujen kokemusten perusteella on tarpeen täsmentää edellytyksiä, joiden täyttyessä voidaan poikkeuksellisesti myöntää luonteeltaan ennalta varautuvia toimenpiteitä, joita voidaan pitää poikkeuksellisena julkisena rahoitustukena. Jotta

voidaan minimoida kilpailun vääristymät, jotka johtuvat siitä, että talletussuojajärjestelmät ovat unionissa luonteeltaan erilaisia, tällaisten järjestelmien ennaltaehkäisevien toimenpiteiden yhteydessä toteuttamat direktiivin 2014/49/EU mukaiset interventiot, jotka katsotaan poikkeukselliseksi julkiseksi rahoitustueksi, olisi poikkeuksellisesti sallittava silloin, kun tuensaajana oleva laitos tai yhteisö ei täytä mitään niistä edellytyksistä, joiden täyttyessä se on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu. Olisi varmistettava, että varotoimenpiteitä toteutetaan riittävän ajoissa. Sovellettaessa ennalta varautuvaa pääomapohjan vahvistamista EKP perustaa nykyisin käsityksensä siitä, onko laitos tai yhteisö vakavarainen, seuraavien 12 kuukauden ajalle tehtävään ennakoivaan arvioon siitä, pystyykö laitos tai yhteisö täyttämään asetuksessa (EU) N:o 575/2013 tai asetuksessa (EU) 2019/2033 säädetyt omien varojen vaatimukset ja direktiivissä 2013/36/EU tai direktiivissä (EU) 2019/2034 säädetyn omien varojen lisävaatimuksen. Tästä käytännöstä olisi säädettävä asetuksessa (EU) N:o 806/2014. Lisäksi toimenpiteet, joilla vaatimuksia helpotetaan arvoltaan alentuneiden omaisuuserien osalta, mukaan lukien erilliset varainhoitoyhtiöt tai omaisuuserien takausjärjestelmät, voivat osoittautua tehokkaiksi ja vaikuttaviksi laitosten ja yhteisöjen mahdollisten rahoitusvaikeuksien syihin puuttumisessa ja niiden kaatumisen estämisessä, ja ne voivat sen vuoksi olla asianmukaisia varotoimenpiteitä. Sen vuoksi olisi täsmennettävä, että tällaiset varotoimenpiteet voidaan toteuttaa arvoltaan alentuneita omaisuuseriä koskevina toimenpiteinä.

(22) Markkinakurin säilyttämiseksi, julkisten varojen suojaamiseksi ja kilpailun vääristymisen välttämiseksi varotoimenpiteitä olisi sovellettava ainoastaan poikkeustapauksissa ja ainoastaan vakaviin markkinoiden häiriötilanteisiin vastaamiseksi tai rahoitusvakauden säilyttämiseksi. Varotoimenpiteitä ei tulisi myöskään käyttää aiheutuneiden tai todennäköisten tappioiden kattamiseen. Luotettavin väline aiheutuneiden tai todennäköisesti aiheutuvien tappioiden määrittämiseksi on EKP:n, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 1093/2010[34] perustetun Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan pankkiviranomainen), jäljempänä ’EPV’, tai kansallisten toimivaltaisten viranomaisten toteuttama omaisuuserien laadun tarkastelu. EKP:n ja kansallisten toimivaltaisten viranomaisten olisi käytettävä tällaista tarkastelua aiheutuneiden tai todennäköisesti aiheutuvien tappioiden ,määrittämiseksi, jos tarkastelu voidaan tehdä kohtuullisessa ajassa. Jos tämä ei ole mahdollista, EKP:n ja kansallisten toimivaltaisten viranomaisten olisi määritettävä aiheutuneet tai todennäköisesti aiheutuvat tappiot mahdollisimman luotettavasti vallitsevissa olosuhteissa, tarvittaessa paikan päällä tehtävien tarkastusten perusteella.

(23) Ennalta varautuvalla pääomapohjan vahvistamisella pyritään tukemaan elinkelpoisia laitoksia ja yhteisöjä, joiden on todettu todennäköisesti joutuvan tilapäisiin vaikeuksiin lähitulevaisuudessa, ja estämään niiden tilanteen heikkeneminen entisestään. Sen välttämiseksi, että julkista tukea myönnetään yrityksille, jotka ovat jo tuen myöntämishetkellä kannattamattomia, varotoimenpiteet, joita myönnetään omien varojen instrumenttien tai muiden pääomainstrumenttien hankintana tai arvoltaan alentuneita omaisuuseriä koskevina toimenpiteinä, eivät saisi ylittää määrää, joka on

[34] Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1093/2010, annettu 24 päivänä marraskuuta 2010, Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan pankkiviranomainen) perustamisesta sekä päätöksen N:o 716/2009/EY muuttamisesta ja komission päätöksen 2009/78/EY kumoamisesta (EUVL L 331, 15.12.2010, s. 12).

tarpeen stressitestin tai vastaavan menettelyn epäsuotuisassa skenaariossa määritettyjen pääomavajeiden kattamiseksi. Sen varmistamiseksi, että julkinen rahoitus lopulta lopetetaan, näiden varotoimenpiteiden olisi myös oltava ajallisesti rajoitettuja, ja niihin olisi sisällyttävä selkeä aikataulu niiden lopettamiselle (irtautumisstrategia). Eräpäivättömiä instrumentteja, mukaan lukien ydinpääoma (CET1), olisi käytettävä ainoastaan poikkeustapauksissa, ja niihin olisi sovellettava tiettyjä määrällisiä rajoituksia, sillä ne eivät luonteensa vuoksi sovellu hyvin edellytetyn väliaikaisuuden täyttämiseen.

(24) Varotoimenpiteet olisi rajoitettava määrään, jonka laitos tai yhteisö tarvitsisi säilyttääkseen vakavaraisuutensa stressitestissä tai vastaavassa menettelyssä määritetyn epäsuotuisan skenaarion toteutuessa. Kun kyseessä ovat arvoltaan alentuneita omaisuuseriä koskevien toimenpiteiden muodossa toteutettavat varotoimenpiteet, vastaanottavan laitoksen tai yhteisön olisi voitava käyttää kyseinen määrä siirrettäviin varoihin kohdistuvien tappioiden kattamiseen tai yhdistettävä siihen pääomainstrumenttien hankinta edellyttäen, että todetun vajeen kokonaismäärä ei ylity. On myös tarpeen varmistaa, että tällaiset arvoltaan alentuneita omaisuuseriä koskevien toimenpiteiden muodossa toteutettavat varotoimenpiteet ovat voimassa olevien valtiontukisääntöjen ja parhaiden käytäntöjen mukaisia, että niillä palautetaan laitoksen tai yhteisön pitkän aikavälin elinkelpoisuus, että valtiontuki rajoitetaan välttämättömään vähimmäismäärään ja että kilpailun vääristymistä vältetään. Näistä syistä asianomaisten viranomaisten olisi arvoltaan alentuneita omaisuuseriä koskevien toimenpiteiden muodossa toteutettavissa varotoimenpiteissä otettava huomioon erityiset ohjeet, mukaan lukien omaisuudenhoitoyhtiöitä koskeva suunnitelma[35] ja järjestämättömien lainojen käsittelyä koskeva tiedonanto[36]. Arvoltaan alentuneita omaisuuseriä koskevien toimenpiteiden muodossa toteutettaviin varotoimenpiteisiin olisi aina sovellettava ensisijaista väliaikaisuusedellytystä. Asianomaisen laitoksen tai yhteisön arvoltaan alentuneiden omaisuuserien osalta määräajaksi myönnettävien julkisten takausten odotetaan varmistavan väliaikaisuusedellytyksen noudattamisen paremmin kuin tällaisten omaisuuserien siirtäminen julkisesti tuetulle yhteisölle. Sen varmistamiseksi, että laitokset ja yhteisöt, jotka eivät ole elinkelpoisia saadusta tuesta huolimatta, poistuvat markkinoilta, on tarpeen säätää, että jos asianomainen laitos tai yhteisö ei noudata tukitoimenpiteiden myöntämishetkellä määriteltyjä tukitoimenpiteiden ehtoja, kyseisen laitoksen tai yhteisön katsotaan olevan lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvan.

(25) On tärkeää varmistaa, että kriisinratkaisuneuvosto toimii nopeasti ja oikea-aikaisesti, jos kriisinratkaisutoimeen liittyy valtiontuen tai kriisinratkaisurahaston tuen myöntämistä. Sen vuoksi on tarpeen antaa kriisinratkaisuneuvostolle mahdollisuus hyväksyä kriisinratkaisumääräys ennen kuin komissio on arvioinut, soveltuuko tällainen tuki sisämarkkinoille. Jotta voidaan varmistaa sisämarkkinoiden moitteeton toiminta skenaariossa, jossa kriisinratkaisumääräykseen liittyy valtiontuen tai kriisinratkaisurahaston tuen myöntämistä, edellytyksenä olisi viime kädessä oltava, että komissio hyväksyy tällaisen tuen. Jotta komissio voisi arvioida mahdollisimman varhaisessa vaiheessa, soveltuuko kriisinratkaisurahaston tuki sisämarkkinoille, ja jotta voitaisiin varmistaa sujuva tiedonkulku, on myös tarpeen säätää, että kriisinratkaisuneuvosto ja komissio vaihtavat viipymättä kaiken tarvittavan tiedon kriisinratkaisurahaston tuen mahdollisesta käytöstä, sekä vahvistaa erityiset säännöt

35 COM(2018) 133 final.
36 COM(2020) 822 final.

siitä, milloin ja mitä tietoja kriisinratkaisuneuvoston olisi toimitettava komissiolle, jotta komissio voi arvioida rahaston tuen soveltuvuutta.

(26) Kriisinratkaisuun asettamista koskeva menettely ja alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksien soveltamista koskeva päätösmenettely ovat keskenään samankaltaisia. Sen vuoksi on aiheellista sovittaa yhteen kriisinratkaisuneuvoston ja tapauksen mukaan joko EKP:n tai kansallisen toimivaltaisen viranomaisen tehtävät, kun ne arvioivat, täyttyvätkö alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksien soveltamisen tai kriisinratkaisumääräyksen antamisen edellytykset.

(27) On mahdollista, että kriisinratkaisutoimi kohdistetaan kriisinratkaisun kohteena olevaan yhteisöön, joka on konsernin johtava yhteisö, kun taas alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksia sovelletaan saman konsernin toiseen yhteisöön. Tällaisten yhteisöjen keskinäiset riippuvuussuhteet, mukaan lukien tarve täyttää pääomavaatimukset konsolidoidulla tasolla tai tarve aktivoida mekanismeja, joilla siirretään tappioita ketjussa ylöspäin ja pääomaa alaspäin, voivat tehdä vaikeaksi arvioida kunkin yhteisön tappioiden kattamiseen ja pääomapohjan vahvistamiseen liittyvät tarpeet ja siten myös määrittää kunkin yhteisön osalta alaskirjattavat tai muunnettavat määrät. Sen vuoksi olisi täsmennettävä menettely, jota noudattaen pääomainstrumenttien ja hyväksyttävien velkojen alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksia sovelletaan näissä tilanteissa, jotta kriisinratkaisuneuvosto voisi ottaa tällaiset keskinäiset riippuvuudet huomioon. Jos jokin yhteisö täyttää alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksien soveltamisedellytykset ja samanaikaisesti toinen samaan konserniin kuuluva yhteisö täyttää kriisinratkaisuedellytykset, kriisinratkaisuneuvoston olisi hyväksyttävä kriisinratkaisumääräys, joka kattaa molemmat yhteisöt.

(28) Oikeusvarmuuden lisäämiseksi ja ottaen huomioon, että tulevista epävarmoista tapahtumista, kuten kriisinratkaisuhetkellä vireillä olevien oikeudenkäyntien lopputuloksesta, voi aiheutua huomattavia velkoja, on tarpeen säätää, miten tällaisia velkoja olisi kohdeltava velkakirjojen arvon alaskirjausta sovellettaessa. Tältä osin pääperiaatteina olisi noudatettava kirjanpitosäännöissä ja erityisesti komission asetuksella (EY) N:o 1126/2008[37] hyväksytyssä kansainvälisessä tilinpäätösstandardissa 37 vahvistetuissa kirjanpitosäännöissä asetettuja pääperiaatteita. Tämän perusteella kriisinratkaisuviranomaisten olisi erotettava toisistaan varaukset ja ehdolliset velat. Varaukset ovat velkoja, jotka liittyvät varojen todennäköiseen ulosvirtaukseen ja jotka voidaan arvioida luotettavasti. Ehdollisia velkoja ei kirjata kirjanpidollisiksi veloiksi, sillä ne liittyvät velvoitteeseen, jota ei voida pitää arviointia tehtäessä todennäköisenä tai jota ei voida arvioida luotettavasti.

(29) Koska varaukset ovat kirjanpidollisia velkoja, olisi täsmennettävä, että niitä on käsiteltävä samalla tavalla kuin muita velkoja. Tällaisten varausten olisi oltava alentamiskelpoisia, paitsi jos ne täyttävät jonkin erityisistä kriteereistä, joiden perusteella ne voidaan jättää velkakirjojen arvon alaskirjauksen soveltamisalan ulkopuolelle. Kun otetaan huomioon näiden varausten mahdollinen merkitys kriisinratkaisussa ja jotta voidaan varmistaa varmuus velkakirjojen arvon alaskirjauksen soveltamisessa, olisi täsmennettävä, että varaukset ovat osa

[37] Komission asetus (EY) N:o 1126/2008, annettu 3 päivänä marraskuuta 2008, tiettyjen kansainvälisten tilinpäätösstandardien hyväksymisestä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1606/2002 mukaisesti (EUVL L 320, 29.11.2008, s. 1).

alentamiskelpoisia velkoja ja että näin ollen velkakirjojen arvon alaskirjausta sovelletaan niihin.

(30) Kirjanpitoperiaatteiden mukaisesti ehdollisia velkoja ei voida kirjata veloiksi, joten siksi niiden ei tulisi olla alentamiskelpoisia. On kuitenkin tarpeen varmistaa, että ehdollinen velka, joka aiheutuisi sellaisesta tapahtumasta, joka on epätodennäköinen tai jota ei voida kriisinratkaisuhetkellä luotettavasti arvioida, ei heikennä kriisinratkaisustrategian ja erityisesti velkakirjojen arvon alaskirjauksen tuloksellisuutta. Tämän tavoitteen saavuttamiseksi arvioijan olisi osana kriisinratkaisua varten tehtävää arvostusta arvioitava kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen tai yhteisön taseeseen sisältyvät ehdolliset velat ja määritettävä näiden velkojen mahdollinen arvo määrällisesti parhaan kykynsä mukaan. Sen varmistamiseksi, että laitos tai yhteisö voi kriisinratkaisuprosessin jälkeen ylläpitää riittävää markkinaluottamusta asianmukaisen ajan, arvioijan olisi otettava tämä mahdollinen arvo huomioon määrittäessään määrää, jolla alentamiskelpoisia velkoja on alaskirjattava tai muunnettava kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen vakavaraisuussuhdelukujen palauttamiseksi. Kriisinratkaisuviranomaisen olisi sovellettava muuntovaltuuksiaan alentamiskelpoisiin velkoihin siinä määrin kuin on tarpeen sen varmistamiseksi, että kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen pääomapohjan vahvistaminen riittää kattamaan mahdolliset tappiot, jotka voivat aiheutua epätodennäköisen tapahtuman vuoksi mahdollisesti aiheutuvasta velasta. Arvioidessaan alaskirjattavaa tai muunnettavaa määrää kriisinratkaisuviranomaisen olisi pohdittava huolellisesti mahdollisen tappion vaikutusta kriisinratkaisun kohteena olevaan laitokseen perustuen useisiin tekijöihin, kuten tapahtuman toteutumisen todennäköisyyteen, sen toteutumisen ajoittumiseen ja ehdollisen velan määrään.

(31) Sen jälkeen, kun yhteisestä kriisinratkaisurahastosta on annettu rahoitusosuus, joka on enintään 5 prosenttia laitoksen tai yhteisön kokonaisveloista, omat varat mukaan lukien, kriisinratkaisuneuvosto voi tietyissä olosuhteissa käyttää lisärahoituslähteitä tukeakseen kriisinratkaisutoimiaan edelleen. Olisi täsmennettävä, missä tilanteissa yhteinen kriisinratkaisurahasto voi tarjota lisätukea, jos kaikki etuoikeusasemaltaan talletuksia huonommat velat, joita ei ole ollut pakko tai joita ei ole päätetty sulkea velkakirjojen arvon alaskirjauksen ulkopuolelle, on alaskirjattu tai muunnettu kokonaan.

(32) Kriisinratkaisun onnistuminen edellyttää, että kriisinratkaisuneuvosto saa ajoissa käyttöönsä tarvittavat tiedot kriisinratkaisuneuvoston vastuulla olevilta laitoksilta ja yhteisöiltä sekä julkisilta laitoksilta ja viranomaisilta. Tässä yhteydessä kriisinratkaisuneuvoston olisi myös voitava tutustua EKP:n sen keskuspankkitehtävänsä yhteydessä keräämiin tilastotietoihin niiden tietojen lisäksi, jotka EKP:llä on käytettävissään asetuksen (EU) N:o 1024/2013 mukaisen valvontatehtävänsä puitteissa. Neuvoston asetuksen (EY) N:o 2533/98[38]mukaan kriisinratkaisuneuvoston olisi varmistettava luottamuksellisten tilastotietojen fyysinen ja looginen suojaaminen ja saatava EKP:ltä lupa tietojen edelleen luovuttamiseen, joka voi olla tarpeen kriisinratkaisuneuvoston tehtävien hoitamiseksi. Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2015/849[39] nojalla käyttöön otettujen

[38] Neuvoston asetus (EY) N:o 2533/98, annettu 23 päivänä marraskuuta 1998, Euroopan keskuspankin valtuuksista kerätä tilastotietoja (EUVL L 318, 27.11.1998, s. 8).

[39] Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2015/849, annettu 20 päivänä toukokuuta 2015, rahoitusjärjestelmän käytön estämisestä rahanpesuun tai terrorismin rahoitukseen, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta sekä Euroopan parlamentin ja

keskitettyjen automatisoitujen mekanismien hallussa olevat tiedot niiden asiakkaiden lukumäärästä, joiden ainoa tai pääasiallinen pankkikumppani laitos tai yhteisö on, voivat olla tarpeen yleisen edun arvioinnin suorittamiseksi. Siksi kriisinratkaisuneuvoston olisi voitava saada nämä tiedot tapauskohtaisesti. Lisäksi olisi täsmennettävä tarkka ajankohta kriisinratkaisuneuvoston välilliselle tiedonsaannille. Kun laitoksella tai viranomaisella, joka on velvollinen tekemään yhteistyötä kriisinratkaisuneuvoston kanssa, on hallussaan merkityksellisiä tietoja, kyseisen laitoksen tai viranomaisen olisi pyynnöstä toimitettava nämä tiedot kriisinratkaisuneuvostolle. Jos tiedot eivät tuolloin ole saatavilla, riippumatta siitä, miksi näin on, kriisinratkaisuneuvoston olisi voitava saada tiedot luonnolliselta henkilöltä tai oikeushenkilöltä, jonka hallussa nämä tiedot ovat, joko kansallisen kriisinratkaisuviranomaisen kautta tai suoraan ilmoitettuaan asiasta kyseiselle kansalliselle kriisinratkaisuviranomaiselle. Kriisinratkaisuneuvoston olisi myös voitava määritellä menettely ja muoto, jota noudattaen finanssialan yhteisöjen on toimitettava sille tietoja, jotta voidaan varmistaa, että tiedot soveltuvat mahdollisimman hyvin sen tarpeisiin, virtuaaliset datahuoneet mukaan lukien. Jotta voidaan lisäksi varmistaa mahdollisimman laaja yhteistyö kaikkien sellaisten yhteisöjen kanssa, joilla voi olla sellaisia olennaisia tietoja, joita kriisinratkaisuneuvosto tarvitsee sille annettujen tehtävien suorittamiseen, ja jotta vältettäisiin laitoksille ja yhteisöille osoitetut päällekkäiset tietopyynnöt, niiden julkisten laitosten ja viranomaisten, joiden kanssa kriisinratkaisuneuvoston olisi voitava tehdä yhteistyötä, tarkistaa tietojen saatavuus ja vaihtaa tietoja, olisi käsitettävä myös Euroopan keskuspankkijärjestelmän, asianomaisten talletussuojajärjestelmien, Euroopan järjestelmäriskikomitean, Euroopan valvontaviranomaisten ja Euroopan vakausmekanismin jäsenet. Lisäksi sen varmistamiseksi, että yhteistä kriisinratkaisurahastoa varten sovitut rahoitusjärjestelyt voidaan tarvittaessa ottaa käyttöön ajoissa, kriisinratkaisuneuvoston olisi ilmoitettava komissiolle ja EKP:lle heti, kun se katsoo, että tällaiset rahoitusjärjestelyt saattavat olla tarpeen, ja toimitettava komissiolle ja EKP:lle kaikki tiedot, joita ne tarvitsevat tällaisiin rahoitusjärjestelyihin liittyvien tehtäviensä suorittamiseen.

(33) Direktiivin 2014/59/EU 86 artiklan 1 kohdassa säädetään, että kyseisen direktiivin soveltamisalaan kuuluvia laitoksia tai yhteisöjä koskevaa tavanomaista maksukyvyttömyysmenettelyä ei voida aloittaa muutoin kuin kriisinratkaisuviranomaisen aloitteesta ja että päätös laitoksen tai yhteisön asettamisesta tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn tehdään vain kriisinratkaisuviranomaisen suostumuksella. Vastaavaa säännöstä ei ole sisällytetty asetukseen (EU) N:o 806/2014. Asetuksessa (EU) N:o 806/2014 määritellyn tehtävänjaon mukaan, kun kyseessä on suoraan kriisinratkaisuneuvoston vastuulla oleva laitos tai yhteisö, kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten olisi kuultava kriisinratkaisuneuvostoa ennen kuin ne toimivat direktiivin 2014/59/EU 86 artiklan 1 kohdan mukaisesti.

(34) Kriisinratkaisuneuvoston varapuheenjohtajan valintaan sovelletaan samoja kriteereitä kuin kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan ja muiden kokoaikaisten jäsenten valintaan. Sen vuoksi on aiheellista antaa myös kriisinratkaisuneuvoston varapuheenjohtajalle samat äänioikeudet kuin kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajalle ja kokoaikaisille jäsenille.

---

neuvoston direktiivin 2005/60/EY ja komission direktiivin 2006/70/EY kumoamisesta (EUVL L 141, 5.6.2015, s. 73).

(35) Institutionaalisen jatkuvuuden ja asiantuntemuksen kartuttamisen varmistamiseksi kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan, varapuheenjohtajan ja muiden kokoaikaisten jäsenten olisi voitava toimia tehtävässään kaksi peräkkäistä toimikautta. Sen vuoksi olisi oltava mahdollista uusia heidän toimikautensa toiseksi viisivuotiskaudeksi sen mukaan, miten komissio arvioi heidän suoriutuneen tehtäviensä hoitamisesta ensimmäisen toimikauden aikana.

(36) Jotta kriisinratkaisuneuvosto voisi täysistunnossaan arvioida alustavaa talousarvioesitystä ennen kuin puheenjohtaja antaa lopullisen esityksensä, määräaikaa, jonka kuluessa puheenjohtaja voi antaa alustavan esityksen kriisinratkaisuneuvoston vuotuiseksi talousarvioksi, olisi pidennettävä.

(37) Asetuksen (EU) N:o 806/2014 69 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun yhteisen kriisinratkaisurahaston perustamisvaiheen jälkeen sen käytettävissä olevat rahoitusvarat voivat vähentyä hieman tavoitetason alapuolelle erityisesti suojattujen talletusten kasvun vuoksi. Ennakollisten vakausmaksujen määrä, joka todennäköisesti vaaditaan maksamaan tällaisissa olosuhteissa, on todennäköisesti pieni. Sen vuoksi voi olla mahdollista, että joinakin vuosina tällaisten ennakollisten vakausmaksujen määrä ei ole enää oikeassa suhteessa näiden maksujen keräämisestä aiheutuviin kustannuksiin. Kriisinratkaisuneuvoston olisi siksi voitava lykätä ennakollisten vakausmaksujen keräämistä yhdellä tai useammalla vuodella, kunnes perittävä määrä saavuttaa määrän, joka on oikeassa suhteessa perintämenettelyn kustannuksiin, edellyttäen, että tällainen lykkäys ei vaikuta olennaisesti kriisinratkaisuneuvoston kykyyn käyttää yhteistä kriisinratkaisurahastoa.

(38) Peruuttamattomat maksusitoumukset ovat yksi yhteisen kriisinratkaisurahaston käytettävissä olevista rahoituskeinoista. Sen vuoksi on tarpeen täsmentää olosuhteet, joissa kyseisiä maksusitoumuksia voidaan käyttää, ja menettely, jota sovelletaan sitoumusten purkamisessa siinä tapauksessa, että laitos tai yhteisö lakkaa olemasta velvollinen maksamaan rahoitusosuuksia yhteiseen kriisinratkaisurahastoon. Jotta voitaisiin lisäksi lisätä läpinäkyvyyttä ja varmuutta ennakollisten vakausmaksujen kokonaismäärään sisältyvien peruuttamattomien maksusitoumusten osuudesta, kriisinratkaisuneuvoston olisi määritettävä kyseinen osuus sovellettavia rajoja noudattaen vuosittain.

(39) Yhteiseen kriisinratkaisurahastoon jälkikäteen suoritettavien ylimääräisten vakausmaksujen vuotuinen enimmäismäärä, joka voidaan vaatia maksettavaksi, saa tällä hetkellä olla enintään kolme kertaa ennakollisten vakausmaksujen määrä. Asetuksen (EU) N:o 806/2014 69 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun alkuvaiheen jälkeen tällaiset ennakolliset vakausmaksut määräytyvät muissa tilanteissa kuin yhteisen kriisinratkaisurahaston käytön yhteydessä ainoastaan suojattujen talletusten tason vaihtelujen mukaan, minkä vuoksi niistä todennäköisesti tulee pieniä. Ylimääräisten jälkikäteen suoritettavien vakausmaksujen enimmäismäärän määrittäminen ennakollisten vakausmaksujen perusteella voisi tällöin rajoittaa huomattavasti yhteisen kriisinratkaisurahaston mahdollisuuksia kerätä jälkikäteen suoritettavia vakausmaksuja, mikä johtaisi sen toimintavalmiuksien heikentymiseen. Tällaisen lopputuloksen välttämiseksi olisi säädettävä erilaisesta enimmäismäärästä, ja olisi säädettävä, että ylimääräisten jälkikäteen suoritettavien vakausmaksujen enimmäismäärä, joka voitaisiin vaatia maksettavaksi, olisi kolme kertaa yksi kahdeksasosa kriisinratkaisurahaston tavoitetasosta.

(40) Yhteistä kriisinratkaisurahastoa voidaan käyttää tukemaan liiketoiminnan myynnin tai omaisuudenhoitoyhtiön käytön soveltamista, jolloin kriisinratkaisun kohteena olevan

laitoksen varat, oikeudet ja velat siirretään vastaanottajalle. Tällöin kriisinratkaisuneuvostolla voi olla saaminen jäljelle jäävältä laitokselta tai yhteisöltä sen tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä toteutettavassa myöhemmässä likvidaatiossa. Näin voi tapahtua, jos yhteistä kriisinratkaisurahastoa käytetään sellaisten tappioiden yhteydessä, jotka olisivat muuten langenneet velkojille, muun muassa varojen ja velkojen takausten tai siirrettyjen varojen ja velkojen välisen erotuksen kattamisen muodossa. Sen varmistamiseksi, että jäljelle jäävän laitoksen tai yhteisön osakkeenomistajat ja velkojat tosiasiallisesti kattavat kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen tappiot ja parantavat mahdollisuutta maksaa maksukyvyttömyystilanteessa kriisinratkaisuneuvostolle takaisin, kriisinratkaisuneuvoston saamisilla jäljelle jäävältä laitokselta tai yhteisöltä ja sellaisilla kriisinratkaisuneuvoston saamisilla, jotka johtuvat asianmukaisesti aiheutuneista kohtuullisista kustannuksista, olisi maksukyvyttömyystilanteessa oltava kussakin osallistuvassa jäsenvaltiossa sama etuoikeusasema kuin kansallisten kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjen saamisilla ja parempi asema kuin talletuksilla ja talletussuojajärjestelmillä. Kun yhteisestä kriisinratkaisurahastosta maksetaan osakkeenomistajille ja velkojille korvauksia sen vuoksi, että periaatetta, jonka mukaan velkojat eivät saa jäädä kriisinratkaisussa huonompaan asemaan, on rikottu, tarkoituksena on korvata kriisinratkaisutoimen tulokset, joten tällaisten korvausten ei tulisi aiheuttaa kriisinratkaisuneuvostolle saamisia.

(41) Koska jotkin asetuksen (EU) N:o 806/2014 säännöksistä, jotka koskevat talletussuojajärjestelmän roolia kriisinratkaisussa, ovat samankaltaisia kuin direktiivin 2014/59/EU säännökset, kyseisiin direktiivin 2014/59/EU säännöksiin direktiivillä [julkaisutoimisto lisää sen direktiivin numeron, jolla direktiiviä 2014/59/EU muutetaan] tehdyt muutokset olisi otettava huomioon myös asetuksessa (EU) N:o 806/2014.

(42) Läpinäkyvyys on keskeistä markkinoiden eheyden, markkinakurin ja sijoittajansuojan varmistamisessa. Jotta kriisinratkaisuneuvosto voisi edistää läpinäkyvyyden lisäämiseen tähtääviä pyrkimyksiä ja osallistua niihin, sen olisi voitava julkistaa tietoja, jotka perustuvat sen omiin analyyseihin, arviointeihin ja päätelmiin, purkamis- ja uudelleenjärjestämismahdollisuuksien arvioinnit mukaan luettuina, edellyttäen että tämä ei vaaranna finanssi-, raha- tai talouspolitiikkaa koskevan yleisen edun suojelua ja kun kyseessä ovat erittäin tärkeän yleisen edun kannalta pakottavat syyt.

(43) Siksi asetusta (EU) N:o 806/2014 olisi muutettava vastaavasti.

(44) Johdonmukaisuuden varmistamiseksi asetukseen (EU) N:o 806/2014 tehtäviä muutoksia, jotka ovat samankaltaisia kuin direktiiviin 2014/59/EU direktiivillä [julkaisutoimisto lisää sen direktiivin numeron, jolla direktiiviä 2014/59/EU muutetaan] tehdyt muutokset, olisi sovellettava samasta päivästä, jona direktiivi [julkaisutoimisto lisää sen direktiivin numeron, jolla direktiiviä 2014/59/EU muutetaan] on saatettava osaksi kansallista lainsäädäntöä eli [...] päivästä [...]kuuta [...] [julkaisutoimisto lisää päivämäärän, joka on 18 kuukautta tämän muutosasetuksen voimaantulopäivästä]. Sellaisten asetukseen (EU) N:o 806/2014 tehtyjen muutosten soveltamista, jotka liittyvät yksinomaan yhteisen kriisinratkaisumekanismin toimintaan, ei kuitenkaan ole syytä viivyttää. Kyseisiä muutoksia olisi sen vuoksi sovellettava [...] päivästä [...]kuuta [...] [julkaisutoimisto lisää päivämäärän, joka on 1 kuukautta tämän muutosasetuksen voimaantulopäivästä].

(45) Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän asetuksen tavoitteita eli laitosten ja yhteisöjen elvytys- ja kriisinratkaisukehyksen toimivuuden ja tehokkuuden

parantamista sen vuoksi, että erilaisista kansallisista lähestymistavoista saattaa aiheutua riskejä sisämarkkinoiden eheydelle, vaan ne voidaan saavuttaa paremmin unionin tasolla muuttamalla unionin tasolla jo vahvistettuja sääntöjä, joten unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä asetuksessa ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen kyseisten tavoitteiden saavuttamiseksi,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Asetuksen (EU) N:o 806/2014 muuttaminen

Muutetaan asetus (EU) N:o 806/2014 seuraavasti:

1) Muutetaan 3 artiklan 1 kohta seuraavasti:

a) korvataan 24 a alakohta seuraavasti:

”24 a) ’kriisinratkaisun kohteena olevalla yhteisöllä’ osallistuvaan jäsenvaltioon sijoittautunutta oikeushenkilöä, jonka kriisinratkaisuneuvosto tai kansallinen kriisinratkaisuviranomainen on tämän asetuksen 8 artiklan mukaisesti määrittänyt yhteisöksi, johon kriisinratkaisusuunnitelmassa kohdistetaan kriisinratkaisutoimia;”;

b) lisätään 24 d ja 24 e alakohta seuraavasti:

”24 d) ’EU:n ulkopuolisella G-SII-laitoksella’ asetuksen (EU) N:o 575/2013 4 artiklan 1 kohdan 134 alakohdassa määriteltyä EU:n ulkopuolista G-SII-laitosta;

24 e) ’G-SII-yhteisöllä’ asetuksen (EU) N:o 575/2013 4 artiklan 1 kohdan 136 alakohdassa määriteltyä G-SII-yhteisöä;”;

c) korvataan 49 alakohta seuraavasti:

”49) ’alentamiskelpoisilla veloilla’ niitä 2 artiklassa tarkoitetun yhteisön velkoja, mukaan lukien tilinpäätösvarauksiin johtavat velat, ja pääomainstrumentteja, jotka eivät ole ydinpääomainstrumentteja, ensisijaisen lisäpääoman instrumentteja tai toissijaisen pääoman instrumentteja ja joita ei ole rajattu velkakirjojen arvon alaskirjauksen soveltamisalan ulkopuolelle 27 artiklan 3 kohdan nojalla;”.

2) Lisätään 4 artiklaan 1 a kohta seuraavasti:

”1 a. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava kriisinratkaisuneuvostolle mahdollisimman pian hakemuksestaan tiiviimmän yhteistyön aloittamisesta EKP:n kanssa asetuksen (EU) N:o 1024/2013 7 artiklan nojalla.

Jäsenvaltioiden on asetuksen (EU) N:o 1024/2013 7 artiklan nojalla tehdyn ilmoituksen jälkeen ja ennen tiiviin yhteistyön luomista toimitettava kaikki alueelleen sijoittautuneita yhteisöjä ja konserneja koskevat tiedot, joita kriisinratkaisuneuvosto voi tarvita valmistautuakseen sille tällä asetuksella ja sopimuksella annettuihin tehtäviin.”

3) Muutetaan 7 artikla seuraavasti:

a) korvataan 3 kohdan neljännen alakohdan ensimmäinen virke seuraavasti:

”Kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten on tässä kohdassa tarkoitettuja tehtäviä suorittaessaan sovellettava tämän asetuksen asiaa koskevia säännöksiä. Tällöin kaikki 5 artiklan 2 kohdan, 6 artiklan 5 kohdan, 8 artiklan 6, 8, 12 ja 13 kohdan, 10 artiklan 1–10 kohdan, 10 a artiklan, 11–14 artiklan, 15 artiklan 1, 2 ja 3 kohdan, 16 artiklan, 18 artiklan 1, 1 a, 2 ja 6 kohdan, 20 artiklan, 21 artiklan 1–7 kohdan, 8 kohdan toisen alakohdan sekä 9 ja 10 kohdan, 22 artiklan 1, 3 ja 6 kohdan, 23 ja 24 artiklan, 25 artiklan 3 kohdan, 27 artiklan 1–15 kohdan ja 16 kohdan toisen alakohdan toisen virkkeen, kolmannen alakohdan ja neljännen alakohdan ensimmäisen, kolmannen ja neljännen virkkeen sekä 32 artiklan viittaukset kriisinratkaisuneuvostoon katsotaan myös viittauksiksi kansallisiin kriisinratkaisuviranomaisiin tämän kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen konsernien ja yhteisöjen osalta.”;

b) muutetaan 5 kohta seuraavasti:

i) korvataan ilmaisu ”12 artiklan 2 kohtaa” ilmaisulla ”12 artiklan 3 kohtaa”;

ii) lisätään alakohta seuraavasti:

”Kun ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu ilmoitus on tullut voimaan, osallistuvat jäsenvaltiot voivat päättää, että vastuu niiden alueelle sijoittautuneisiin muihin kuin 2 kohdassa tarkoitettuihin yhteisöihin ja konserneihin liittyvien tehtävien hoitamisesta palautetaan kansallisille kriisinratkaisuviranomaisille, jolloin ensimmäistä alakohtaa ei enää sovelleta. Jäsenvaltioiden, jotka aikovat käyttää tätä mahdollisuutta, on ilmoitettava asiasta kriisinratkaisuneuvostolle ja komissiolle. Ilmoitus tulee voimaan päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.”

4) Muutetaan 8 artikla seuraavasti:

a) lisätään 2 kohtaan alakohta seuraavasti:

”Kriisinratkaisuneuvosto voi ohjeistaa kansallisia kriisinratkaisuviranomaisia käyttämään direktiivin 2014/59/EU 10 artiklan 8 kohdassa tarkoitettuja valtuuksia. Kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten on pantava kriisinratkaisuneuvoston ohjeet täytäntöön tämän asetuksen 29 artiklan mukaisesti.”;

b) lisätään 10 kohtaan alakohta seuraavasti:

”Määrittäessään toteutettavia toimenpiteitä sellaisten ensimmäisen alakohdan b alakohdassa tarkoitettujen tytäryritysten, jotka eivät ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, osalta kriisinratkaisuneuvosto voi soveltaa yksinkertaistettua lähestymistapaa, jos tällainen lähestymistapa ei vaikuta kielteisesti konsernin purkamis- ja uudelleenjärjestämismahdollisuuksiin, kun otetaan huomioon tytäryrityksen koko, sen riskiprofiili, kriittisten toimintojen puuttuminen ja konsernin kriisinratkaisustrategia.”;

c) lisätään 14 kohta seuraavasti:

”14. Kriisinratkaisuneuvosto ei hyväksy kriisinratkaisusuunnitelmia 1 kohdassa tarkoitetuille yhteisöille ja konserneille, kun sovelletaan 22 artiklan 5 kohtaa tai kun yhteisö tai konserni likvidoidaan kansallisen lainsäädännön mukaisesti direktiivin 2014/59/EU 32 b artiklan nojalla.”

5) Muutetaan 10 artikla seuraavasti:

a) korvataan 4 kohdan neljännessä alakohdassa ilmaisu ”ensimmäisessä alakohdassa” ilmaisulla ”kolmannessa alakohdassa”;

b) korvataan 7 kohdassa ilmaisu ”laitokselle tai emoyritykselle osoitetun” ilmaisulla ”yhteisölle tai emoyritykselle osoitetun” ja ilmaisu ”vaikutuksia laitoksen liiketoimintamalliin” ilmaisulla ”vaikutuksia yhteisön tai konsernin liiketoimintamalliin”;

c) muutetaan 10 kohta seuraavasti:

i) korvataan toisessa alakohdassa ilmaisu ”laitoksen” ilmaisulla ”asianomaisen yhteisön”;

ii) korvataan kolmannessa alakohdassa ilmaisu ”laitokseen” ilmaisulla ”yhteisöön”;

iii) lisätään alakohta seuraavasti:

”Jos yhteisön ehdottamat toimenpiteet tehokkaasti pienentävät tai poistavat purkamis- tai uudelleenjärjestämismahdollisuuksien esteitä, kriisinratkaisuneuvosto tekee päätöksen EKP:tä tai asianomaista kansallista toimivaltaista viranomaista ja tarvittaessa nimettyä makrovakausvalvonnasta vastaavaa viranomaista kuultuaan. Päätöksessä mainitaan, että ehdotetut toimenpiteet tehokkaasti pienentävät tai poistavat purkamis- tai uudelleenjärjestämismahdollisuuksien esteitä, ja siinä ohjeistetaan kansallisia kriisinratkaisuviranomaisia vaatimaan, että laitos, emoyritys tai kyseisen konsernin tytäryritys toteuttaa ehdotetut toimenpiteet.”

6) Muutetaan 10 a artikla seuraavasti:

a) korvataan 1 kohdan johdantokappale seuraavasti:

”1. Jos yhteisö on tilanteessa, jossa se täyttää yhteenlasketun puskurivaatimuksen, kun se otetaan huomioon kunkin direktiivin 2013/36/EU 141 a artiklan 1 kohdan a, b ja c alakohdassa tarkoitetun vaatimuksen lisäksi, mutta se ei täytä yhteenlaskettua puskurivaatimusta, kun se otetaan huomioon tämän asetuksen 12 d ja 12 e artiklassa tarkoitettujen vaatimusten lisäksi, laskettuna tämän asetuksen 12 a artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesti, kriisinratkaisuneuvostolla on oltava valtuudet ohjeistaa kansallista kriisinratkaisuviranomaista kieltämään tämän artiklan 2 ja 3 kohdan mukaisesti yhteisöä jakamasta suurempaa määrää kuin tämän artiklan 4 kohdan mukaisesti laskettu omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevaan vähimmäisvaatimukseen liittyvä jakokelpoinen enimmäismäärä, jäljempänä ’M-MDA’, minkään seuraavan toimen avulla eli yhteisö ei saa”;

b) lisätään 7 kohta seuraavasti:

”7. Jos yhteisöön ei sovelleta yhteenlaskettua puskurivaatimusta samalla perusteella kuin sen on noudatettava 12 d ja 12 e artiklassa tarkoitettuja vaatimuksia, kriisinratkaisuneuvosto soveltaa tämän artiklan 1–6 kohtaa komission delegoidun asetuksen (EU) 2021/1118* mukaisen yhteenlaskettua puskurivaatimusta koskevan arvion perusteella. Tällöin sovelletaan direktiivin 2013/36/EU 128 artiklan neljättä kohtaa.

Kriisinratkaisuneuvosto sisällyttää ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun arvioidun yhteenlasketun puskurivaatimuksen tämän asetuksen 12 d ja 12 e artiklassa tarkoitettujen vaatimusten määrittämistä koskevaan päätökseen. Yhteisön on asetettava arvioitu yhteenlaskettu puskurivaatimus julkisesti saataville yhdessä direktiivin 2014/59/EU 45 i artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen tietojen kanssa.

---

* Komission delegoitu asetus (EU) 2021/1118, annettu 26 päivänä maaliskuuta 2021, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU täydentämisestä teknisillä sääntelystandardeilla, joissa täsmennetään menetelmät, joita kriisinratkaisuviranomaisten on käytettävä, kun ne arvioivat kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä koskevaa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklassa tarkoitettua vaatimusta ja yhteenlaskettua puskurivaatimusta kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla, jos kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin ei sovelleta kyseisiä vaatimuksia mainitun direktiivin nojalla (EUVL L 241, 8.7.2021, s. 1).”

7) Lisätään 12 artiklaan 8 kohta seuraavasti:

”8. Kriisinratkaisuneuvosto vastaa asetuksen (EU) N:o 575/2013 77 artiklan 2 kohdassa ja 78 a artiklassa tarkoitettujen lupien myöntämisestä tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitetuille yhteisöille. Kriisinratkaisuneuvosto osoittaa päätöksensä asianomaiselle yhteisölle.”

8) Korvataan 12 a artiklan 1 kohta seuraavasti:

”1. Kriisinratkaisuneuvoston ja kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten on varmistettava, että 12 artiklan 1 ja 3 kohdassa tarkoitetut yhteisöt täyttävät jatkuvasti omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevat vaatimukset tämän artiklan ja 12 b–12 i artiklan mukaisesti, jos kriisinratkaisuneuvosto sitä edellyttää, ja siten kuin kriisinratkaisuneuvosto määrittää.”

9) Muutetaan 12 c artikla seuraavasti:

a) korvataan 4 ja 5 kohdassa ilmaisu ”G-SII-laitoksia” ilmaisulla ”G-SII-yhteisöjä”;

b) korvataan 7 kohdan johdantokappaleessa ilmaisu ”3 kohdasta” ilmaisulla ”4 kohdasta”, ilmaisu ”3 kohdassa” ilmaisulla ”4 kohdassa” ja ilmaisu ”G-SII-laitoksia” ilmaisulla ”G-SII-yhteisöjä”;

c) muutetaan 8 kohta seuraavasti:

i) korvataan ensimmäisessä alakohdassa ilmaisu ”G-SII-laitoksia” ilmaisulla ”G-SII-yhteisöjä”;

ii) korvataan toisen alakohdan c alakohdassa ilmaisu ”G-SII-laitos” ilmaisulla ”G-SII-yhteisö”;

d) lisätään 10 kohta seuraavasti:

”10. Kriisinratkaisuneuvosto voi sallia, että kriisinratkaisun kohteena olevat yhteisöt täyttävät 4, 5 ja 7 kohdassa tarkoitetut vaatimukset käyttämällä 1 ja 3 kohdassa tarkoitettuja omia varoja tai velkoja, kun kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

a) sellaisten yhteisöjen osalta, jotka ovat G-SII-yhteisöjä tai kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, joihin sovelletaan 12 d artiklan 4 tai 5 kohtaa, kriisinratkaisuneuvosto ei ole pienentänyt tämän artiklan 4 kohdassa tarkoitettua vaatimusta kyseisen kohdan ensimmäisen alakohdan nojalla;

b) tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitetut velat, jotka eivät täytä asetuksen (EU) N:o 575/2013 72 b artiklan 2 kohdan d alakohdassa tarkoitettua edellytystä, täyttävät kyseisen asetuksen 72 b artiklan 4 kohdan b–e alakohdassa säädetyt edellytykset.”

10) Korvataan 12 d artiklan 3 kohdan kahdeksannessa alakohdassa ja 6 kohdan kahdeksannessa alakohdassa ilmaisu ”kriittisten taloudellisten toimintojensa” ilmaisulla ”kriittisten toimintojensa”.

11) Lisätään 12 d a artikla seuraavasti:

”*12 d a artikla*

Omia varoja ja hyväksyttäviä velkoja koskevan vähimmäisvaatimuksen määrittäminen markkinoilta poistumiseen johtavien siirtostrategioiden osalta

1. Sovellettaessa 12 d artiklaa kriisinratkaisun kohteena olevaan yhteisöön, jonka ensisijaiseen kriisinratkaisustrategiaan kuuluu ensisijaisesti liiketoiminnan myynnin tai omaisuudenhoitoyhtiön käyttö ja yhteisön poistuminen markkinoilta, kriisinratkaisuneuvosto vahvistaa 12 d artiklan 3 kohdassa tarkoitetun pääomapohjan vahvistamiseen tarvittavan määrän oikeasuhteisesti soveltuvin osin seuraavien kriteerien perusteella:

a) kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön koko, liiketoimintamalli, rahoitusmalli ja riskiprofiili sekä niiden markkinoiden syvyys, joilla kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö toimii;

b) kriisinratkaisusuunnitelmassa yksilöidylle vastaanottajalle siirrettävät osakkeet, muut omistusinstrumentit, varat, oikeudet tai velat ottaen huomioon seuraavat:

i) kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön ydinliiketoiminta-alueet ja kriittiset toiminnot;

ii) velkakirjojen arvon alaskirjauksen ulkopuolelle 27 artiklan 3 kohdan nojalla jätetyt velat;

iii) direktiivin 2014/59/EU 73–80 artiklassa tarkoitetut suojatoimet;

c) kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön b alakohdassa tarkoitettujen osakkeiden, muiden omistusinstrumenttien, varojen, oikeuksien tai velkojen odotettu arvo ja markkinoitavuus ottaen huomioon seuraavat:

i) kriisinratkaisuviranomaisen yksilöimät purkamis- ja uudelleenjärjestämismahdollisuuksien olennaiset esteet, jotka liittyvät suoraan liiketoiminnan myynnin tai omaisuudenhoitoyhtiön käytön soveltamiseen;

ii) tappiot, jotka johtuvat jäljelle jääneeseen laitokseen jääneistä varoista, oikeuksista tai veloista;

d) suunnitellaanko ensisijaisessa kriisinratkaisustrategiassa kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön liikkeeseen laskemien osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien tai kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kaikkien tai joidenkin varojen, oikeuksien ja velkojen siirtoa;

e) suunnitellaanko ensisijaisessa kriisinratkaisustrategiassa varojen erottelun soveltamista.

2. Jos kriisinratkaisusuunnitelmassa edellytetään, että yhteisö likvidoidaan tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn tai muun vastaavan kansallisen menettelyn mukaisesti, ja siinä suunnitellaan talletussuojajärjestelmän käyttöä direktiivin 2014/49/EU 11 artiklan 5 kohdan nojalla, kriisinratkaisuneuvosto ottaa huomioon myös tämän artiklan 1 kohdan toteuttaessaan tämän asetuksen 12 d artiklan 2 a kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettua arviointia.

3. Edellä olevan 1 kohdan soveltaminen ei saa johtaa määrään, joka on suurempi kuin 12 d artiklan 3 kohdan soveltamisesta johtuva määrä.”

12) Korvataan 12 e artiklan 1 kohdassa ilmaisu ”G-SII-laitos tai osa G-SII-laitosta” ilmaisulla ”G-SII-yhteisö”.

13) Muutetaan 12 g artikla seuraavasti:

a) muutetaan 1 kohta seuraavasti:

i) korvataan toinen alakohta seuraavasti:

”Kriisinratkaisuneuvosto voi toimivaltaisia viranomaisia, myös EKP:tä, kuultuaan päättää soveltaa tässä artiklassa säädettyä vaatimusta 2 artiklan b alakohdassa tarkoitettuun yhteisöön sekä 2 artiklan c alakohdassa tarkoitettuun rahoituslaitokseen, joka on kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön tytäryritys mutta joka ei itse ole kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö.”;

ii) korvataan kolmannessa alakohdassa ilmaisu ”ensimmäisessä alakohdassa” ilmaisulla ”ensimmäisessä ja toisessa alakohdassa”;

b) lisätään 4 kohta seuraavasti:

”4. Jos unioniin sijoittautuneet tytäryritykset tai unionissa emoyrityksenä toimiva yritys ja sen tytäryrityksinä toimivat laitokset eivät globaalin kriisinratkaisustrategian mukaan ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä ja jos direktiivin 2014/59/EU 89 artiklan nojalla perustetun eurooppalaisen kriisinratkaisukollegion jäsenet hyväksyvät kyseisen strategian, unioniin sijoittautuneiden tytäryritysten on täytettävä tai unionissa emoyrityksenä toimivan yrityksen konsolidoinnin perusteella täytettävä 12 a artiklan 1 kohdan vaatimus laskemalla liikkeeseen tämän artiklan 2 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitettuja instrumentteja jollekin seuraavista:

a) perimmäiselle kolmanteen maahan sijoittautuneelle emoyritykselleen;

b) tämän perimmäisen emoyrityksen samaan kolmanteen maahan sijoittautuneille tytäryrityksille;

c) muille yhteisöille tämän artiklan 2 kohdan a alakohdan i alakohdassa ja b alakohdan ii alakohdassa säädetyin edellytyksin.”

14) Muutetaan 12 k artikla seuraavasti:

a) korvataan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan ensimmäinen virke seuraavasti:

”Poiketen siitä, mitä 12 a artiklan 1 kohdassa säädetään, kriisinratkaisuneuvosto määrittää yhteisöille asianmukaiset siirtymäkaudet tapauksen mukaan 12 f tai 12 g artiklan vaatimusten tai 12 c artiklan 4, 5 tai 7 kohdan soveltamisesta johtuvien vaatimusten noudattamiseksi.”;

b) korvataan 3 kohdan a alakohdassa ilmaisu ”kriisinratkaisuneuvosto tai kansallinen kriisinratkaisuviranomainen” ilmaisulla ”kriisinratkaisuneuvosto”;

c) korvataan 4 kohdassa ilmaisu ”G-SII-laitokseksi” ilmaisulla ”G-SII-laitokseksi tai EU:n ulkopuoliseksi G-SII-laitokseksi”;

d) korvataan 5 ja 6 kohdassa ilmaisu ”kriisinratkaisuneuvoston ja kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten” ilmaisulla ”kriisinratkaisuneuvoston”.

15) Korvataan 13 artikla seuraavasti:

”*13 artikla*

Varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteet

1. EKP voi soveltaa varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteitä, jos 7 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettu yhteisö täyttää jonkin seuraavista edellytyksistä:

a) yhteisö täyttää direktiivin 2013/36/EU 102 artiklassa tai asetuksen (EU) N:o 1024/2013 16 artiklan 1 kohdassa tarkoitetut edellytykset ja jompikumpi seuraavista edellytyksistä täyttyy:

   i) yhteisö ei ole toteuttanut EKP:n edellyttämiä korjaavia toimia, mukaan lukien direktiivin 2013/36/EU 104 artiklassa, asetuksen (EU) N:o 1024/2013 16 artiklan 2 kohdassa tai direktiivin (EU) 2019/2034 49 artiklassa tarkoitetut toimenpiteet;

   ii) EKP katsoo, että muut korjaavat toimet kuin varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteet eivät riitä ratkaisemaan ongelmia, jotka johtuvat muun muassa yhteisön rahoitustilanteen nopeasta ja merkittävästä heikkenemisestä;

b) yhteisö rikkoo tai todennäköisesti rikkoo EKP:n tekemää arviointia seuraavien 12 kuukauden aikana direktiivin 2014/65/EU II osastossa, asetuksen (EU) N:o 600/2014 3–7 artiklassa, 14–17 artiklassa tai 24, 25 ja 26 artiklassa tai tämän asetuksen 12 f tai 12 g artiklassa säädettyjä vaatimuksia.

EKP voi todeta, että ensimmäisen alakohdan a alakohdan ii alakohdassa tarkoitettu edellytys täyttyy ilman, että se on aiemmin toteuttanut muita korjaavia toimia, mukaan lukien direktiivin 2013/36/EU 104 artiklassa tai asetuksen (EU) N:o 1024/2013 16 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen valtuuksien käyttö.

2. Varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteisiin on 1 kohtaa sovellettaessa sisällyttävä seuraavat:

a) vaatimus, jonka mukaan yhteisön ylimmän hallintoelimen on tehtävä jompikumpi seuraavista:

   i) toteutettava yksi tai useampi elvytyssuunnitelmassa esitetyistä järjestelyistä tai toimenpiteistä;

   ii) päivitettävä elvytyssuunnitelma direktiivin 2014/59/EU 5 artiklan 2 kohdan mukaisesti, jos varhaiseen tilanteeseen puuttumiseen johtaneet olosuhteet eroavat alkuperäisessä elvytyssuunnitelmassa esitetyistä olettamuksista, ja toteutettava yksi tai useampi päivitetyssä suunnitelmassa esitetty järjestely tai toimenpide tietyssä ajassa;

b) vaatimus, jonka mukaan yhteisön ylimmän hallintoelimen on kutsuttava koolle tai, jos ylin hallintoelin ei noudata tätä vaatimusta, on kutsuttava suoraan koolle yhteisön osakkeenomistajien yhtiökokous, ja molemmissa tapauksissa

on laadittava esityslista ja vaadittava osakkeenomistajia käsittelemään tiettyjen päätösten tekemistä;

c) vaatimus, jonka mukaan yhteisön ylimmän hallintoelimen on laadittava tarvittaessa elvytyssuunnitelman mukaisesti suunnitelma, joka koskee velkojen uudelleenjärjestelystä neuvottelemista joidenkin tai kaikkien yhteisön velkojien kanssa;

d) vaatimus muuttaa laitoksen oikeudellista rakennetta;

e) vaatimus yhteisön toimivan johdon tai ylimmän hallintoelimen erottamisesta tai vaihtamisesta kokonaisuudessaan tai yksittäisten henkilöiden osalta 13 a artiklan mukaisesti;

f) yhden tai useamman väliaikaisen hallinnonhoitajan nimittäminen yhteisöön 13 b artiklan mukaisesti.

3. EKP valitsee asianmukaiset varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteet sen perusteella, mikä on oikeassa suhteessa tavoitteisiin nähden, ottaen huomioon muun muassa rikkomisen tai todennäköisen rikkomisen vakavuuden ja yhteisön rahoitustilanteen heikkenemisen nopeuden.

4. EKP asettaa kullekin 2 kohdassa tarkoitetulle toimenpiteelle määräajan, joka on asianmukainen kyseisen toimenpiteen toteuttamiseksi ja joka mahdollistaa sen, että EKP voi arvioida toimenpiteen vaikuttavuutta.

5. Jos konserniin kuuluu osallistuviin jäsenvaltioihin ja osallistumattomiin jäsenvaltioihin sijoittautuneita yhteisöjä, EKP edustaa osallistuvien jäsenvaltioiden kansallisia toimivaltaisia viranomaisia direktiivin 2014/59/EU 30 artiklan mukaisesti osallistumattomien jäsenvaltioiden kuulemisessa ja niiden kanssa tehtävässä yhteistyössä.

Jos konserniin kuuluu osallistuviin jäsenvaltioihin sijoittautuneita yhteisöjä ja osallistumattomiin jäsenvaltioihin sijoittautuneita tytäryrityksiä tai niissä sijaitsevia merkittäviä sivuliikkeitä, EKP ilmoittaa tapauksen mukaan joko osallistumattomien jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille tai kriisinratkaisuviranomaisille kaikista konsernin kannalta merkityksellisistä 13–13 c artiklassa tarkoitetuista päätöksistä tai toimenpiteistä.”

16) Lisätään 13 a, 13 b ja 13 c artikla seuraavasti:

”*13 a artikla*

Toimivan johdon tai ylimmän hallintoelimen vaihtaminen

Sovellettaessa 13 artiklan 2 kohdan e alakohtaa uusi toimiva johto tai ylin hallintoelin tai niiden yksittäiset jäsenet on nimitettävä unionin ja kansallisen lainsäädännön mukaisesti ja nimitykset edellyttävät EKP:n hyväksyntää.

13 b artikla

Väliaikainen hallinnonhoitaja

1. Sovellettaessa 13 artiklan 2 kohdan f alakohtaa EKP voi olosuhteisiin nähden oikeasuhteisin perustein nimittää väliaikaisen hallinnonhoitajan hoitamaan jompaakumpaa seuraavista tehtävistä:

a) yhteisön ylimmän hallintoelimen väliaikainen korvaaminen;

b) väliaikainen työskentely yhteisön ylimmän hallintoelimen kanssa.

EKP täsmentää a tai b alakohdan mukaisen valintansa väliaikaisen hallinnonhoitajan nimityksen yhteydessä.

Sovellettaessa ensimmäisen alakohdan b alakohtaa EKP täsmentää väliaikaisen hallinnonhoitajan nimityksen yhteydessä lisäksi väliaikaisen hallinnonhoitajan aseman, tehtävät ja valtuudet sekä kaikki yhteisön ylimmälle hallintoelimelle asetetut mahdolliset vaatimukset, jotka velvoittavat sen neuvottelemaan väliaikaisen hallinnonhoitajan kanssa tai hankkimaan tältä suostumuksen ennen yksittäisten päätösten tekemistä tai toimien toteuttamista.

EKP julkaisee kaikki väliaikaisten hallinnonhoitajien nimitykset paitsi, jos väliaikaisella hallinnonhoitajalla ei ole valtuuksia edustaa yhteisöä.

Väliaikaisen hallinnonhoitajan on täytettävä direktiivin 2013/36/EU 91 artiklan 1, 2 ja 3 kohdassa säädetyt vaatimukset. EKP:n arvion siitä, täyttääkö väliaikainen hallinnonhoitaja nämä vaatimukset, on oltava erottamaton osa kyseisen väliaikaisen hallinnonhoitajan nimittämispäätöstä.

2. EKP:n määrittää väliaikaisen hallinnonhoitajan nimityksen yhteydessä tämän valtuudet olosuhteisiin nähden oikeasuhteisin perustein. Tällaisiin valtuuksiin voivat kuulua jotkin tai kaikki yhteisön yhtiöjärjestykseen ja kansalliseen lainsäädäntöön perustuvat, yhteisön hallintoelimen valtuudet, mukaan lukien valtuudet hoitaa joitakin tai kaikkia yhteisön hallintoelimen hallinnollisia tehtäviä. Väliaikaisen hallinnonhoitajan valtuuksien yhteisöön nähden on oltava sovellettavan yhtiöoikeuden mukaiset.

3. EKP määrittelee nimityksen yhteydessä väliaikaisen hallinnonhoitajan aseman ja tehtävät. Tällaisiin tehtäviin voivat kuulua kaikki seuraavat:

a) yhteisön rahoitusaseman selvittäminen;

b) yhteisön liiketoiminnan tai sen osan johtaminen yhteisön rahoitusaseman säilyttämiseksi tai palauttamiseksi;

c) toimenpiteiden toteuttaminen yhteisön liiketoiminnan terveen ja varovaisen johtamisen palauttamiseksi.

EKP määrittelee nimityksen yhteydessä väliaikaisen hallinnonhoitajan asemaa ja tehtäviä koskevat rajoitukset.

4. EKP:llä on yksinomainen toimivalta nimittää ja erottaa väliaikainen hallinnonhoitaja. EKP voi erottaa väliaikaisen hallinnonhoitajan milloin tahansa ja mistä syystä tahansa. EKP voi muuttaa väliaikaisen hallinnonhoitajan nimitysehtoja milloin tahansa, jollei tästä artiklasta muuta johdu.

5. EKP voi vaatia, että tietyille väliaikaisen hallinnonhoitajan toimille tarvitaan EKP:n ennalta antama suostumus. EKP täsmentää tällaiset vaatimukset väliaikaisen hallinnonhoitajan nimityksen yhteydessä tai väliaikaisen hallinnonhoitajan nimitysehtojen muuttamisen yhteydessä.

Väliaikainen hallinnonhoitaja voi joka tapauksessa käyttää valtuuksia kutsua koolle yhteisön osakkeenomistajien yhtiökokous ja laatia tällaisen kokouksen esityslista ainoastaan EKP:n ennalta antaman suostumuksen saatuaan.

6. Väliaikaisen hallinnonhoitajan on EKP:n pyynnöstä laadittava kertomuksia yhteisön rahoitusasemasta ja nimityskautensa aikana toteutetuista toimista EKP:n määräämin väliajoin ja joka tapauksessa nimityskautensa lopussa.

7. Väliaikainen hallinnonhoitaja nimitetään enintään yhdeksi vuodeksi. Kautta voidaan poikkeuksellisesti jatkaa, jos väliaikaisen hallinnonhoitajan nimittämisen edellytykset edelleen täyttyvät. EKP määrittää nämä edellytykset ja perustelee väliaikaisen hallinnonhoitajan nimityksen uusimisen osakkeenomistajille.

8. Jollei tästä artiklasta muuta johdu, väliaikaisen hallinnonhoitajan nimittäminen ei vaikuta unionin ja kansallisessa yhtiölainsäädännössä säädettyihin osakkeenomistajien oikeuksiin.

9. Tämän artiklan 1–8 kohdan mukaisesti nimitettyä väliaikaista hallinnonhoitajaa ei saa pitää kansallisen lainsäädännön nojalla varjojohtajana eikä tosiasiallisena johtajana.

13 c artikla

Kriisinratkaisun valmistelu

1. EKP ilmoittaa tai kansallisten toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava kriisinratkaisuneuvostolle viipymättä 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen ja konsernien osalta sekä 7 artiklan 4 kohdan b alakohdassa ja 7 artiklan 5 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen ja konsernien osalta kyseisten kohtien soveltamisedellytyksien täyttyessä seuraavista:

a) asetuksen (EU) N:o 1024/2013 16 artiklan 2 kohdassa tai direktiivin 2013/36/EU 104 artiklan 1 kohdassa tarkoitetut toimenpiteet, jotka ne vaativat yhteisöä tai konsernia toteuttamaan;

b) jos valvontatoimet osoittavat, että tämän asetuksen 13 artiklan 1 kohdassa tai direktiivin 2014/59/EU 27 artiklan 1 kohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät yhteisön tai konsernin osalta, arvio siitä, että kyseiset edellytykset täyttyvät, varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteistä riippumatta;

c) tämän asetuksen 13 artiklassa tai direktiivin 2014/59/EU 27 artiklassa tarkoitettujen varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteiden soveltaminen.

Kriisinratkaisuneuvosto ilmoittaa komissiolle ensimmäisen alakohdan nojalla saamistaan ilmoituksista.

EKP seuraa tai asianomaisten kansallisten toimivaltaisten viranomaisten on seurattava yhteistyössä kriisinratkaisuneuvoston kanssa tiiviisti ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen yhteisöjen ja konsernien tilannetta ja sitä, miten yhteisö tai konserni noudattaa ensimmäisen alakohdan a alakohdassa tarkoitettuja toimenpiteitä, joilla pyritään puuttumaan kyseisen yhteisön tai konsernin tilanteen heikkenemiseen, ja ensimmäisen alakohdan c alakohdassa tarkoitettuja varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteitä.

2. EKP ilmoittaa tai asianomaisen kansallisen toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava kriisinratkaisuneuvostolle mahdollisimman pian, jos se katsoo, että on olemassa olennainen riski, että yksi tai useampi 18 artiklan 4 kohdassa tarkoitettu tilanne soveltuisi 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuun yhteisöön tai 7 artiklan 4 kohdan b alakohdassa ja 7 artiklan 5 kohdassa tarkoitettuun yhteisöön, kun näiden kohtien soveltamista koskevat edellytykset täyttyvät. Ilmoituksen on sisällettävä seuraavat tiedot:

a) ilmoituksen syyt;

b) yleiskatsaus toimenpiteistä, joilla estettäisiin yhteisön kaatuminen kohtuullisessa ajassa, niiden odotettavissa oleva vaikutus yhteisöön 18 artiklan 4 kohdassa tarkoitettujen tilanteiden osalta ja näiden toimenpiteiden täytäntöönpanon odotettavissa oleva ajoittuminen.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun ilmoituksen vastaanotettuaan kriisinratkaisuneuvosto arvioi tiiviissä yhteistyössä EKP:n tai asianomaisen kansallisen toimivaltaisen viranomaisen kanssa, mikä on kohtuullinen aika 18 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetun edellytyksen arvioimiseksi, ottaen huomioon yhteisön tilanteen heikkenemisen nopeus, tarve panna kriisinratkaisustrategia tuloksellisesti täytäntöön ja muut asiaankuuluvat seikat. Kriisinratkaisuneuvosto toimittaa tämän arvion EKP:lle tai asianomaiselle kansalliselle toimivaltaiselle viranomaiselle mahdollisimman pian.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun ilmoituksen jälkeen EKP seuraa tai asianomainen kansallinen toimivaltainen viranomainen ja kriisinratkaisuneuvosto seuraavat tiiviissä yhteistyössä yhteisön tilannetta, mahdollisten asiaankuuluvien toimenpiteiden täytäntöönpanoa niiden odotetussa aikataulussa ja muuta asiaankuuluvaa kehitystä. Tätä tarkoitusta varten kriisinratkaisuneuvosto ja EKP tai asianomainen kansallinen toimivaltainen viranomainen tapaavat säännöllisesti kriisinratkaisuneuvoston tapauksen olosuhteet huomioon ottaen määrittämällä tiheydellä. EKP tai asianomainen kansallinen toimivaltainen viranomainen ja kriisinratkaisuneuvosto toimittavat toisilleen kaikki asiaankuuluvat tiedot viipymättä.

Kriisinratkaisuneuvosto ilmoittaa komissiolle kaikista ensimmäisen alakohdan nojalla saamistaan tiedoista.

3. EKP tai asianomainen kansallinen toimivaltainen viranomainen toimittaa kriisinratkaisuneuvostolle kaikki kriisinratkaisuneuvoston pyytämät tiedot, jotka ovat tarpeen seuraavia toimenpiteitä varten:

a) kriisinratkaisusuunnitelman päivittäminen ja 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun yhteisön tai 7 artiklan 4 kohdan b alakohdassa ja 7 artiklan 5 kohdassa tarkoitetun yhteisön mahdollisen kriisinratkaisun valmistelu, kun näiden kohtien soveltamista koskevat edellytykset täyttyvät;

b) 20 artiklan 1–15 kohdassa tarkoitetun arvostuksen toteuttaminen.

Jos tällaiset tiedot eivät ole jo EKP:n tai kansallisen toimivaltaisen viranomaisen saatavilla, kriisinratkaisuneuvoston ja EKP:n ja tällaisten kansallisten toimivaltaisten viranomaisten on tehtävä yhteistyötä ja koordinoitava toimintaansa näiden tietojen hankkimiseksi. Tätä varten EKP:llä ja kansallisilla toimivaltaisilla viranomaisilla on oltava valtuudet vaatia yhteisöä antamaan tällaiset tiedot, myös paikalla tehtävissä tarkastuksissa, ja toimittamaan nämä tiedot kriisinratkaisuneuvostolle.

4. Kriisinratkaisuneuvostolla on valtuudet markkinoida 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua yhteisöä tai 7 artiklan 4 kohdan b alakohdassa ja 7 artiklan 5 kohdassa tarkoitettua yhteisöä mahdollisille ostajille tai tehdä järjestelyjä tällaista markkinointia varten, kun kyseisten kohtien soveltamista koskevat edellytykset täyttyvät, tai vaatia yhteisöä tekemään niin seuraavia tarkoituksia varten:

a) kyseisen yhteisön kriisinratkaisun valmistelemiseksi, jollei direktiivin 2014/59/EU 39 artiklan 2 kohdassa säädetyistä edellytyksistä ja tämän asetuksen 88 artiklassa säädetyistä salassapitovaatimuksista muuta johdu;

b) tietojen keräämiseksi tämän asetuksen 18 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetun edellytyksen osalta kriisinratkaisuneuvoston tekemää arviointia varten.

5. Edellä olevan 4 kohdan soveltamiseksi kriisinratkaisuneuvostolla on oltava valtuudet

a) pyytää asianomaista yhteisöä ottamaan käyttöön digitaalinen alusta, jonka avulla yhteisön markkinoinnissa tarvittavat tiedot voidaan jakaa mahdollisten ostajien tai kriisinratkaisuneuvoston palveluksessa olevien neuvonantajien ja arvioijien kanssa;

b) vaatia asianomaista kansallista kriisinratkaisuviranomaista laatimaan alustava kriisinratkaisumääräys kyseistä yhteisöä varten.

6. Sen toteaminen, että tämän asetuksen 13 artiklan 1 kohdassa ja direktiivin 2014/59/EU 27 artiklan 1 kohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät, ja varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteiden hyväksyminen etukäteen eivät saa olla välttämättömiä edellytyksiä sille, että kriisinratkaisuneuvosto voi valmistella yhteisön kriisinratkaisua tai käyttää tämän artiklan 4 ja 5 kohdassa tarkoitettuja valtuuksia.

7. Kriisinratkaisuneuvosto ilmoittaa komissiolle, EKP:lle, asianomaisille kansallisille toimivaltaisille viranomaisille ja asianomaisille kansallisille kriisinratkaisuviranomaisille 4 ja 5 kohdan nojalla toteutetuista toimista viipymättä.

8. EKP, kansalliset toimivaltaiset viranomaiset, kriisinratkaisuneuvosto ja asianomaiset kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset tekevät tiivistä yhteistyötä

a) harkitessaan, toteutetaanko 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdassa tarkoitettuja toimenpiteitä, joilla pyritään puuttumaan yhteisön tai konsernin tilanteen heikkenemiseen, ja tämän 1 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdassa tarkoitettuja toimenpiteitä;

b) harkitessaan, toteutetaanko 4 ja 5 kohdassa tarkoitettuja toimia;

c) tämän alakohdan a ja b alakohdassa tarkoitettujen toimien täytäntöönpanon aikana.

EKP:n, kansallisten toimivaltaisten viranomaisten, kriisinratkaisuneuvoston ja asianomaisten kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten on varmistettava, että nämä toimenpiteet ja toimet ovat johdonmukaisia, koordinoituja ja vaikuttavia.”

17) Korvataan 14 artiklan 2 kohdan c ja d alakohta seuraavasti:

”c) suojata julkisia varoja huolehtimalla siitä, että turvautuminen poikkeukselliseen julkiseen rahoitustukeen on mahdollisimman vähäistä, erityisesti silloin, kun se otetaan jäsenvaltion talousarviosta;

d) suojata tallettajia ja minimoida talletussuojajärjestelmien tappiot sekä suojata direktiivin 97/9/EY soveltamisalaan kuuluvia sijoittajia;”.

18) Korvataan 16 artiklan 2 kohta seuraavasti:

”2. Kriisinratkaisuneuvosto toteuttaa 2 artiklan b alakohdassa tarkoitettuun emoyritykseen kohdistuvan kriisinratkaisutoimen, jos 18 artiklan 1 kohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät.

Tätä varten 2 artiklan b alakohdassa tarkoitetun emoyrityksen katsotaan olevan kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa seuraavissa tilanteissa:

a) emoyritys täyttää yhden tai useamman 18 artiklan 4 kohdan b, c tai d alakohdassa säädetyistä edellytyksistä;

b) emoyritys rikkoo olennaisesti asetuksessa (EU) N:o 575/2013 tai kansallisissa säännöksissä, joilla direktiivi 2013/36/EU saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä, säädettyjä sovellettavia vaatimuksia tai on olemassa objektiivisia seikkoja, jotka osoittavat, että yhteisö tulee lähitulevaisuudessa olennaisesti rikkomaan näitä vaatimuksia.”

19) Muutetaan 18 artikla seuraavasti:

a) korvataan 1, 1 a, 2 ja 3 kohta seuraavasti:

”1. Kriisinratkaisuneuvosto hyväksyy 6 kohdan mukaisen kriisinratkaisumääräyksen 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja yhteisöjä varten sekä 7 artiklan 4 kohdan b alakohdassa ja 7 artiklan 5 kohdassa tarkoitettuja yhteisöjä varten, kun näiden kohtien soveltamista koskevat edellytykset täyttyvät, ainoastaan, kun se on johdon istunnossaan määrittänyt saatuaan toisen alakohdan mukaisen ilmoituksen tai omasta aloitteestaan, että kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

a) yhteisö on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa;

b) ottaen huomioon aika, tarve toteuttaa kriisinratkaisustrategia tuloksellisesti ja muut asiaankuuluvat olosuhteet ei voida kohtuudella olettaa, että yhteisön kykenemättömyys jatkaa toimintaansa on estettävissä kohtuullisessa ajassa millään yhteisöön kohdistuvilla vaihtoehtoisilla yksityisen sektorin toimenpiteillä, mukaan lukien laitosten suojajärjestelmien toimenpiteet, valvontatoimella, varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteillä tai 21 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien ja hyväksyttävien velkojen alaskirjauksella tai muuntamisella;

c) kriisinratkaisutoimi on 5 kohdan nojalla yleisen edun kannalta välttämätön.

EKP arvioi ensimmäisen alakohdan a alakohdassa tarkoitetun edellytyksen täyttymisen 7 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettujen yhteisöjen osalta ja kansallinen toimivaltainen viranomainen 7 artiklan 2 kohdan b alakohdassa, 7 artiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa, 7 artiklan 4 kohdan b alakohdassa ja 7 artiklan 5 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen osalta kriisinratkaisuneuvostoa kuultuaan. Kriisinratkaisuneuvosto voi johdon istunnossaan tehdä tällaisen arvioinnin ainoastaan sen jälkeen, kun se on ensin ilmoittanut EKP:lle tai asianomaiselle kansalliselle toimivaltaiselle viranomaiselle aikomuksestaan tehdä tällainen arviointi, ja ainoastaan, jos EKP tai asianomainen kansallinen toimivaltainen viranomainen ei tee kyseistä arviointia kolmen kalenteripäivän kuluessa tämän tiedon vastaanottamisesta. EKP tai asianomainen kansallinen toimivaltainen viranomainen antaa kriisinratkaisuneuvostolle viipymättä kaikki asiaankuuluvat tiedot, joita kriisinratkaisuneuvosto pyytää arviointiaan varten, ennen kuin kriisinratkaisuneuvosto ilmoittaa sille aikomuksestaan arvioida ensimmäisen alakohdan a alakohdassa tarkoitettua edellytystä tai sen jälkeen.

Jos EKP tai asianomainen kansallinen toimivaltainen viranomainen arvioi, että ensimmäisen alakohdan a alakohdassa tarkoitettu edellytys täyttyy ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun yhteisön osalta, se ilmoittaa tämän arvioinnin viipymättä komissiolle ja kriisinratkaisuneuvostolle.

Kriisinratkaisuneuvosto arvioi johdon istunnossaan ensimmäisen alakohdan b alakohdassa tarkoitetun edellytyksen täyttymisen tiiviissä yhteistyössä EKP:n tai asianomaisen kansallisen toimivaltaisen viranomaisen kanssa. EKP tai asianomainen kansallinen toimivaltainen viranomainen antaa kriisinratkaisuneuvostolle viipymättä kaikki asiaan liittyvät tiedot, joita kriisinratkaisuneuvosto pyytää arviointiaan varten. EKP tai asianomainen kansallinen toimivaltainen viranomainen voi myös ilmoittaa kriisinratkaisuneuvostolle, että se katsoo ensimmäisen alakohdan b alakohdassa säädetyn edellytyksen täyttyvän.

1 a. Kriisinratkaisuneuvosto voi hyväksyä 1 kohdan mukaisesti kriisinratkaisumääräyksen, joka koskee keskusyhteisöä ja kaikkia siihen pysyvästi kuuluvia luottolaitoksia, jotka kuuluvat samaan kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin, jos keskusyhteisö ja kaikki siihen pysyvästi kuuluvat luottolaitokset kokonaisuutena täyttävät tai jos kriisinratkaisun kohteena oleva konserni kokonaisuutena täyttää 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetyt edellytykset.

2. Jos on saatu 1 kohdan mukainen ilmoitus 7 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun yhteisön tai konsernin osalta, kriisinratkaisuneuvosto ilmoittaa 1 kohdan neljännessä alakohdassa tarkoitetun arvionsa viipymättä EKP:lle tai asianomaiselle kansalliselle toimivaltaiselle viranomaiselle, sanotun kuitenkaan rajoittamatta EKP:n luottolaitoksiin liittyvien valvontatehtävien suorittamista suoraan asetuksen (EU) N:o 1024/2013 6 artiklan 5 kohdan b alakohdan nojalla.

3. Toimenpiteen toteuttaminen asetuksen (EU) N:o 1024/2013 16 artiklan, direktiivin 2014/59/EU 27 artiklan, tämän asetuksen 13 artiklan tai direktiivin 2013/36/EU 104 artiklan nojalla ei ole edellytys kriisinratkaisutoimen toteuttamiselle.”;

b) muutetaan 4 kohta seuraavasti:

i) korvataan ensimmäisen alakohdan d alakohta seuraavasti:

”d) poikkeuksellinen julkinen rahoitustuki on tarpeen, paitsi jos tukea myönnetään jossakin 18 a artiklan 1 kohdassa tarkoitetussa muodossa;”;

ii) kumotaan toinen ja kolmas alakohta;

c) korvataan 5 kohta seuraavasti:

”5. Tämän artiklan 1 kohdan c alakohdan soveltamiseksi kriisinratkaisutoimea on pidettävä yleisen edun mukaisena, jos kyseinen kriisinratkaisutoimi on tarpeen yhden tai useamman sellaisen 14 artiklassa tarkoitetun kriisinratkaisutavoitteen saavuttamiseksi, jota ei voitaisi saavuttaa tuloksellisemmin tavanomaisten maksukyvyttömyysmenettelyjen mukaisella laitoksen likvidaatiolla, ja jos kriisinratkaisutoimi on oikeassa suhteessa kyseisiin tavoitteisiin.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua arviointia toteuttaessaan kriisinratkaisuneuvosto tarkastelee ja vertailee arviointia tehtäessä käytettävissään olevien tietojen perusteella kaikkea poikkeuksellista julkista rahoitustukea, jota yhteisölle voidaan kohtuudella olettaa myönnettävän sekä kriisinratkaisun että sovellettavan kansallisen lainsäädännön mukaisen likvidaation yhteydessä.”;

d) korvataan 7 kohdan toinen alakohta seuraavasti:

”Komissio joko tukee kriisinratkaisumääräystä 24 tunnin kuluessa siitä, kun kriisinratkaisuneuvosto on toimittanut sen sille, tai vastustaa kriisinratkaisumääräystä sen harkinnanvaraisten näkökohtien osalta tapauksissa, jotka eivät kuulu tämän kohdan kolmannen alakohdan soveltamisalaan, tai sellaisen valtiontuen tai kriisinratkaisurahaston tuen ehdotetun käytön osalta, jota ei pidetä sisämarkkinoille soveltuvana.”;

e) lisätään 11 kohta seuraavasti:

”11. Jos 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitetut edellytykset täyttyvät, kriisinratkaisuneuvosto voi ohjeistaa kansallisia kriisinratkaisuviranomaisia käyttämään valtuuksia, jotka niillä on sen kansallisen lainsäädännön nojalla , jolla direktiivin 2014/59/EU 33 a artikla saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä, kansallisessa lainsäädännössä säädettyjen edellytysten mukaisesti. Kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten on pantava kriisinratkaisuneuvoston ohjeet täytäntöön 29 artiklan mukaisesti.”

20) Lisätään 18 a artikla seuraavasti:

”*18 a artikla*

Poikkeuksellinen julkinen rahoitustuki

1. Edellä 2 artiklassa tarkoitetulle yhteisölle voidaan myöntää kriisinratkaisutoimien ulkopuolista poikkeuksellista julkista rahoitustukea ainoastaan jossakin seuraavista tapauksista ja edellyttäen, että poikkeuksellinen julkinen rahoitustuki täyttää unionin valtiontukikehyksessä vahvistetut edellytykset ja vaatimukset:

a) poikkeuksellinen julkinen rahoitustuki vakavan häiriön korjaamiseksi jäsenvaltion taloudessa tai rahoitusvakauden säilyttämiseksi on jossakin seuraavista muodoista:

i) valtion takaus keskuspankkien tarjoamille maksuvalmiusjärjestelyille keskuspankkien ehtojen mukaisesti;

ii) valtion takaus hiljattain liikkeeseen lasketuille veloille;

iii) muiden omien varojen instrumenttien kuin ydinpääomainstrumenttien hankkiminen tai muiden pääomainstrumenttien hankkiminen tai arvoltaan alentuneita omaisuuseriä koskevien toimenpiteiden käyttö sellaisin hinnoin, sellaisella kestolla ja sellaisin ehdoin, jotka eivät anna kyseiselle laitokselle tai yhteisölle perusteetonta etua, edellyttäen että julkisen tuen myöntämishetkellä ei vallitse mikään 18 artiklan 4 kohdan a, b tai c alakohdassa tai 21 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuista tilanteista;

b) poikkeuksellinen julkinen rahoitustuki toteutetaan talletussuojajärjestelmän toimenpiteenä luottolaitoksen taloudellisen vakauden ja pitkän aikavälin elinkelpoisuuden säilyttämiseksi direktiivin 2014/49/EU 11 a ja 11 b artiklassa säädettyjä edellytyksiä noudattaen edellyttäen, että mikään 18 artiklan 4 kohdassa tarkoitetuista tilanteista ei vallitse;

c) poikkeuksellinen julkinen rahoitustuki toteutetaan talletussuojajärjestelmän toimenpiteenä, kun laitos likvidoidaan direktiivin 2014/59/EU 32 b artiklan nojalla ja direktiivin 2014/49/EU 11 artiklan 5 kohdassa säädettyjen edellytysten mukaisesti;

d) poikkeuksellinen julkinen rahoitustuki on Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua valtiontukea, joka myönnetään, kun laitos tai yhteisö likvidoidaan direktiivin 2014/59/EU 32 b artiklan nojalla, lukuun ottamatta tukea, jota talletussuojajärjestelmästä myönnetään direktiivin 2014/49/EU 11 artiklan 5 kohdan nojalla.

2. Edellä 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettujen tukitoimenpiteiden on täytettävä kaikki seuraavat edellytykset:

a) toimenpiteet rajoittuvat yhteisöihin, jotka EKP:n tai asianomainen kansallinen toimivaltainen viranomainen on todennut vakavaraisiksi;

b) toimenpiteet ovat luonteeltaan ennalta varautuiva ja väliaikaisia ja perustuvat EKP:n tai asianomaisen kansallisen toimivaltaisen viranomaisen hyväksymään ennalta määriteltyyn irtautumisstrategiaan, johon sisältyy selkeästi määritetty päättymispäivä, myyntipäivä tai takaisinmaksuaikataulu kaikkien toteutettujen toimenpiteiden osalta;

c) toimenpiteet ovat oikeassa suhteessa vakavan häiriön seurausten korjaamiseen tai rahoitusvakauden säilyttämiseen;

d) toimenpiteitä ei käytetä korvaamaan tappioita, joita yhteisölle on aiheutunut tai todennäköisesti aiheutuu lähitulevaisuudessa.

Ensimmäisen alakohdan a alakohtaa sovellettaessa yhteisön katsotaan olevan vakavarainen, jos EKP tai asianomainen kansallinen toimivaltainen viranomainen on todennut, että mitään asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 1 kohdassa, direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklassa, asetuksen (EU) 2019/2033 11 artiklan 1 kohdassa ja direktiivin (EU) 2019/2034 40 artiklassa tarkoitettuja vaatimuksia tai kansallisessa lainsäädännössä tai unionin lainsäädännössä säädettyjä asiaankuuluvia sovellettavia vaatimuksia ei ole rikottu tai ei todennäköisesti rikota seuraavien 12 kuukauden aikana.

Ensimmäisen alakohdan d alakohtaa sovellettaessa asianomaisen toimivaltaisen viranomaisen on ilmaistava määrällisesti tappiot, joita yhteisölle on aiheutunut tai todennäköisesti aiheutuu. Määrällisen ilmaisemisen perustana on oltava ainakin laitoksen tase, edellyttäen, että tase on sovellettavien kirjanpitosääntöjen ja -standardien mukainen, minkä riippumaton ulkopuolinen tilintarkastaja on vahvistanut, ja EKP:n, EPV:n tai kansallisten viranomaisten toteuttamat omaisuuserien laadun tarkastelut, jos sellaisia on, tai tarvittaessa EKP:n tai asianomaisen kansallisen toimivaltaisen viranomaisen toteuttamat paikan päällä tehtävät tarkastukset.

Edellä 1 kohdan a alakohdan iii alakohdassa tarkoitetut tukitoimenpiteet on rajoitettava toimenpiteisiin, jotka EKP tai kansallinen toimivaltainen viranomainen on arvioinut tarpeellisiksi yhteisön vakavaraisuuden säilyttämiseksi, jotta voidaan puuttua pääomavajeisiin, jotka on todettu EKP:n, EPV:n tai kansallisten viranomaisten kansallisella, unionin tai yhteisen valvontamekanismin tasolla toteuttamissa stressitesteissä tai vastaavissa menettelyissä käytetyn epäsuotuisan skenaarion perusteella ja jotka ovat tarvittaessa EKP:n tai asianomaisen toimivaltaisen viranomaisen vahvistamia.

Poiketen siitä, mitä 1 kohdan a alakohdan iii alakohdassa säädetään, ydinpääomainstrumenttien hankkiminen on poikkeuksellisesti sallittua, jos todettu vaje on luonteeltaan sellainen, että muiden omien varojen instrumenttien tai muiden pääomainstrumenttien hankkiminen ei antaisi kyseiselle yhteisölle mahdollisuutta korjata stressitestin tai vastaavan menettelyn epäsuotuisassa skenaariossa todettua pääomavajettaan. Hankittujen ydinpääomainstrumenttien määrä ei saa olla suurempi kuin 2 prosenttia asianomaisen laitoksen tai yhteisön asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 3 kohdan mukaisesti lasketusta kokonaisriskin määrästä.

Jos jotakin 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettua tukitoimenpidettä ei lunasteta, makseta takaisin tai muutoin lopeteta tällaisen toimenpiteen myöntämisen yhteydessä laaditun irtautumisstrategian ehtojen mukaisesti, EKP päättelee tai asianomaisen kansallisen toimivaltaisen viranomaisen on pääteltävä, että 18 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetty edellytys täyttyy kyseisiä tukitoimenpiteitä saaneen laitoksen

tai yhteisön osalta, ja ilmoitettava tämä arvio komissiolle ja kriisinratkaisuneuvostolle 18 artiklan 1 kohdan kolmannen alakohdan mukaisesti.”

21) Muutetaan 19 artikla seuraavasti:

a) korvataan 1 kohta seuraavasti:

”1. Jos kriisinratkaisutoimeen sisältyy Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 107 artiklan 1 kohdan mukaisen valtiontuen tai tämän artiklan 3 kohdan mukaisen kriisinratkaisurahaston tuen myöntäminen, tämän asetuksen 18 artiklan 6 kohdassa tarkoitettu kriisinratkaisumääräys tulee voimaan vasta sen jälkeen, kun komissio on tehnyt myönteisen tai ehdollisen päätöksen siitä, soveltuuko kyseisen tuen käyttö sisämarkkinoille, tai päätöksen olla vastustamatta tällaisen tuen käyttöä. Komissio tekee päätöksen valtiontuen tai kriisinratkaisurahaston tuen käytön soveltuvuudesta sisämarkkinoille viimeistään, kun se hyväksyy kriisinratkaisumääräyksen tai vastustaa sitä 18 artiklan 7 kohdan toisen alakohdan nojalla tai kun 18 artiklan 7 kohdan viidennessä alakohdassa tarkoitettu 24 tunnin ajanjakso päättyy, sen mukaan, kumpi ajankohta on aikaisempi.

Suorittaessaan niille tämän asetuksen 18 artiklassa annettuja tehtäviä unionin toimielimillä on oltava käytössään rakenteelliset järjestelyt, joilla varmistetaan toiminnallinen riippumattomuus ja vältetään eturistiriidat kyseisten tehtävien suorittamiseen liittyvien toimintojen ja muiden toimintojen välillä, ja niiden on julkistettava asianmukaisella tavalla kaikki tähän liittyvää sisäistä organisaatiotaan koskevat merkitykselliset tiedot.”;

b) korvataan 3 kohta seuraavasti:

”3. Kun kriisinratkaisuneuvosto katsoo, että kriisinratkaisurahaston käyttö voi olla tarpeen, se ottaa epävirallisesti, viipymättä ja luottamuksellisesti yhteyttä komissioon keskustellakseen kriisinratkaisurahaston mahdollisesta käytöstä, käyttöön liittyvät oikeudelliset ja taloudelliset näkökohdat mukaan lukien. Kun kriisinratkaisuneuvosto on riittävän varma siitä, että suunniteltuun kriisinratkaisumääräykseen sisällytetään kriisinratkaisurahaston tuen käyttö, kriisinratkaisuneuvosto ilmoittaa komissiolle virallisesti kriisinratkaisurahaston ehdotetusta käytöstä. Ilmoitukseen on sisällyttävä kaikki tiedot, jotka kriisinratkaisuneuvostolla on hallussaan tai jotka sillä on valtuudet hankkia tämän asetuksen mukaisesti ja jotka komissio tarvitsee tehdäkseen tämän kohdan mukaiset arvionsa.

Saatuaan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun ilmoituksen komissio arvioi, vääristäisikö kriisinratkaisurahaston käyttö tai uhkaisiko se vääristää kilpailua suosimalla edunsaajaa tai mitä tahansa muuta yritystä, jolloin se ei sovellu sisämarkkinoille siltä osin kuin se vaikuttaa jäsenvaltioiden väliseen kauppaan. Komissio soveltaa kriisinratkaisurahaston käyttöön Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 107 artiklassa vahvistettuja valtiontukisääntöjen soveltamista koskevia kriteerejä. Kriisinratkaisuneuvosto antaa komissiolle tiedot, jotka sillä on hallussaan tai jotka sillä on valtuudet hankkia tämän asetuksen mukaisesti ja joita komissio katsoo tarvitsevansa kyseisen arvion tekemiseksi.

Tehdessään arviota komissio noudattaa kaikkia Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 109 artiklan nojalla hyväksyttyjä asiaankuuluvia asetuksia sekä kaikkia niihin liittyviä asiaankuuluvia komission tiedonantoja ja ohjeita

sekä kaikkia toimenpiteitä, jotka komissio on hyväksynyt valtiontukeen liittyvien, arvioinnin ajankohtana voimassa olevien perussopimusten määräysten soveltamiseksi. Mainittuja toimenpiteitä sovellettaessa viittaukset tuen ilmoittamisesta vastaavaan jäsenvaltioon katsotaan viittauksiksi kriisinratkaisuneuvostoon ja tehdään kaikki muut tarvittavat muutokset.

Komissio tekee päätöksen kriisinratkaisurahaston käytön soveltuvuudesta sisämarkkinoille ja osoittaa kyseisen päätöksen kriisinratkaisuneuvostolle ja asianomaisen jäsenvaltion tai asianomaisten jäsenvaltioiden kansallisille kriisinratkaisuviranomaisille. Päätökseen voidaan liittää edunsaajaa koskevia ehtoja, sitoumuksia tai velvoitteita, ja siinä on otettava huomioon, että kriisinratkaisuneuvoston on voitava toteuttaa kriisinratkaisutoimet ajoissa.

Päätöksessä voidaan vahvistaa velvoitteita myös kriisinratkaisuneuvostolle, asianomaisen osallistuvan jäsenvaltion tai asianomaisten osallistuvien jäsenvaltioiden kansallisille kriisinratkaisuviranomaisille tai edunsaajalle, jotta päätöksen noudattamista voidaan seurata. Tähän voi sisältyä vaatimuksia edustajan tai muun riippumattoman henkilön nimittämisestä avustamaan seurannassa. Edustaja tai muu riippumaton henkilö voi suorittaa komission päätöksessä mahdollisesti määritettäviä toimintoja.

Tämän kohdan nojalla annettu päätös julkaistaan Euroopan unionin virallisessa lehdessä.

Komissio voi antaa kriisinratkaisuneuvostolle osoitetun kielteisen päätöksen, jossa se päättää, että kriisinratkaisurahaston ehdotettu käyttö ei sovellu sisämarkkinoille eikä sitä voida toteuttaa kriisinratkaisuneuvoston ehdottamassa muodossa. Vastaanotettuaan tällaisen päätöksen kriisinratkaisuneuvosto harkitsee uudelleen kriisinratkaisumääräystään ja valmistelee tarkistetun kriisinratkaisumääräyksen.”;

c) korvataan 10 kohta seuraavasti:

”10. Poiketen siitä, mitä 3 kohdassa säädetään, neuvosto voi jäsenvaltion tai kriisinratkaisuneuvoston pyynnöstä seitsemän päivän kuluessa mainitun pyynnön esittämisestä yksimielisesti päättää, että kriisinratkaisurahaston käyttöä pidetään sisämarkkinoille soveltuvana, jos tällainen päätös on poikkeuksellisen tilanteen vuoksi perusteltu. Jos neuvosto ei kuitenkaan ole tehnyt päätöstä seitsemän päivän kuluessa, komissio tekee päätöksen asiassa.”

22) Muutetaan 20 artikla seuraavasti:

a) korvataan 1 kohta seuraavasti:

”1. Ennen kuin kriisinratkaisuneuvosto määrittää, täyttyvätkö kriisinratkaisuedellytykset tai 21 artiklan 1 kohdassa tarkoitetut pääomainstrumenttien ja hyväksyttävien velkojen alaskirjaamisen tai muuntamisen edellytykset, se varmistaa, että 2 artiklassa tarkoitetun yhteisön varojen ja velkojen oikeudenmukaisen, varovaisen ja realistisen arvostuksen tekee henkilö, joka on riippumaton viranomaisista, kriisinratkaisuneuvosto mukaan lukien, ja asianomaisesta yhteisöstä.”;

b) lisätään 8 a kohta seuraavasti:

”8 a. Arvioijan on täydennettävä 7 kohdan c alakohdassa tarkoitettuja tietoja arviolla taseen ulkopuolisten varojen ja velkojen, mukaan lukien ehdolliset

velat ja varat, arvosta, jos se on tarpeen 5 kohdan c ja d alakohdassa tarkoitettujen päätösten tekemisen tueksi.”;

c) lisätään 18 kohtaan d alakohta seuraavasti:

”d) sovellettava direktiivin 2014/49/EU 11 e artiklassa ja mainitun artiklan nojalla annetuissa delegoiduissa säädöksissä tarkoitettuja kriteerejä ja menetelmiä määritettäessä tappioita, joita talletussuojajärjestelmälle olisi aiheutunut, jos laitos olisi likvidoitu tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaisesti.”

23) Muutetaan 21 artikla seuraavasti:

a) muutetaan 1 kohta seuraavasti:

i) muutetaan ensimmäinen alakohta seuraavasti:

– korvataan johdantokappale seuraavasti:

”1. Kriisinratkaisuneuvosto käyttää 18 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen valtuuksia alaskirjata tai muuntaa kyseeseen tulevia pääomainstrumentteja ja 7 a kohdassa tarkoitettuja hyväksyttäviä velkoja 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen ja konsernien osalta sekä 7 artiklan 4 kohdan b alakohdassa ja 7 artiklan 5 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen ja konsernien osalta, kun näiden kohtien soveltamista koskevat edellytykset täyttyvät, ainoastaan silloin, kun se määrittää johdon istunnossaan saatuaan toisen alakohdan mukaisen ilmoituksen tai omasta aloitteestaan, että yksi tai useampi seuraavista edellytyksistä täyttyy:”;

– korvataan e alakohta seuraavasti:

”e) yhteisö tai konserni pyytää poikkeuksellista julkista rahoitustukea, paitsi jos kyseistä tukea myönnetään jossakin 18 a artiklan 1 kohdassa tarkoitetussa muodossa;”;

ii) korvataan toinen alakohta seuraavasti:

”EKP arvioi ensimmäisen alakohdan a–d alakohdassa tarkoitetut edellytykset 7 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettujen yhteisöjen osalta ja asianomainen kansallinen toimivaltainen viranomainen 7 artiklan 2 kohdan b alakohdassa ja 4 kohdan b alakohdassa ja 7 artiklan 5 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen osalta ja kriisinratkaisuneuvosto johdon istunnossa 18 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädettyä menettelyä noudattaen.”;

b) kumotaan 2 kohta;

c) korvataan 3 kohdan b alakohta seuraavasti:

”b) ottaen huomioon aika, tarve panna alaskirjaus- ja muuntamisvaltuudet tai kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin kriisinratkaisustrategia tuloksellisesti täytäntöön ja muut asiaankuuluvat olosuhteet ei voida kohtuudella olettaa, että yhteisön taikka konsernin kykenemättömyys jatkaa toimintaansa olisi estettävissä kohtuullisessa ajassa millään muulla toimenpiteellä, vaihtoehtoiset yksityisen sektorin toimenpiteet, valvontatoimet tai varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteet mukaan luettuina, kuin

asianomaisten pääomainstrumenttien tai 7 a kohdassa tarkoitetulla hyväksyttävien velkojen alaskirjauksella tai muuntamisella.”;

d) korvataan 9 kohta seuraavasti:

”9. Jos yksi tai useampi 1 kohdassa tarkoitetuista edellytyksistä täyttyy kyseisessä kohdassa tarkoitetun yhteisön osalta ja myös 18 artiklan 1 kohdassa tarkoitetut edellytykset täyttyvät kyseisen yhteisön tai samaan konserniin kuuluvan yhteisön osalta, sovelletaan 18 artiklan 6, 7 ja 8 kohdassa säädettyä menettelyä.”

24) Muutetaan 27 artikla seuraavasti:

a) korvataan 7 kohta seuraavasti:

”7. Kriisinratkaisurahastosta voidaan antaa 6 kohdassa tarkoitettua rahoitusta ainoastaan, jos kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

a) osakkeenomistajat ja kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien ja muiden alentamiskelpoisten velkojen omistajat ovat direktiivin 2014/59/EU 48 artiklan 1 kohdan ja tämän asetuksen 21 artiklan 10 kohdan mukaisella alentamisella, alaskirjauksella tai muuntamisella suorittaneet rahoitusosuuden ja tarvittaessa talletussuojajärjestelmästä on tämän asetuksen 79 artiklan ja direktiivin 2014/59/EU 109 artiklan nojalla suoritettu rahoitusosuus tappioiden kattamiseksi ja pääomapohjan vahvistamiseksi määrällä, joka on vähintään 8 prosenttia kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen velkojen kokonaismäärästä, omat varat mukaan lukien, 20 artiklan 1–15 kohdassa säädetyn arvostuksen mukaisesti mitattuna;

b) kriisinratkaisurahaston rahoitusosuus on enintään 5 prosenttia kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen velkojen kokonaismäärästä, omat varat mukaan lukien, 20 artiklan 1–15 kohdassa säädetyn arvostuksen mukaisesti mitattuna.”;

b) korvataan 9 ja 10 kohta seuraavasti:

”9. Kriisinratkaisurahasto voi suorittaa rahoitusosuuden varoista, jotka on kerätty 70 artiklassa tarkoitettuina ennakollisina vakausmaksuina ja joita ei ole vielä käytetty, edellyttäen, että kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

a) kriisinratkaisurahasto on suorittanut 6 kohdan nojalla rahoitusosuuden ja 7 kohdan b alakohdassa tarkoitettu 5 prosentin raja on saavutettu;

b) kaikki talletuksia huonommassa etuoikeusasemassa olevat velat, joita ei ole 3 ja 5 kohdan nojalla jätetty velkakirjojen arvon alaskirjauksen ulkopuolelle, on kokonaisuudessaan alaskirjattu tai muunnettu.

10. Poikkeuksellisissa tilanteissa kriisinratkaisuneuvosto voi 9 kohdassa tarkoitetun kriisinratkaisurahastosta saatavan rahoitusosuuden vaihtoehtona tai sen lisäksi hakea lisärahoitusta vaihtoehtoisista rahoituslähteistä, jos 9 kohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät.”;

c) korvataan 13 kohdan toinen alakohta seuraavasti:

”Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetussa arvioinnissa on vahvistettava määrä, jolla alentamiskelpoisten velkojen arvoa on alaskirjattava tai muunnettava

a) kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen ydinpääoman suhteen palauttamiseksi tai tapauksen mukaan omaisuudenhoitoyhtiön ydinpääoman suhteen vahvistamiseksi ottaen huomioon 76 artiklan 1 kohdan d alakohdan nojalla mahdollisesti tehty pääoman lisääminen kriisinratkaisurahastosta;

b) markkinoiden riittävän luottamuksen säilyttämiseksi kriisinratkaisun kohteena olevaan laitokseen tai omaisuudenhoitoyhtiöön ja sen varmistamiseksi, että se voi edelleen noudattaa toimiluvan ehtoja vähintään yhden vuoden ajan ja jatkaa toimintoja, joita varten se on saanut toimiluvan direktiivin 2013/36/EU tai direktiivin 2014/65/EU nojalla.”

25) Muutetaan 30 artikla seuraavasti:

a) korvataan otsikko seuraavasti:

”**Yhteistyövelvoite ja tietojenvaihto**”;

b) lisätään 2 a, 2 b ja 2 c kohta seuraavasti:

”2 a. Kriisinratkaisuneuvosto, Euroopan järjestelmäriskikomitea, EPV, Euroopan arvopaperimarkkinaviranomainen ja Euroopan vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen tekevät tiivistä yhteistyötä ja toimittavat toisilleen kaikki tiedot, joita ne tarvitsevat tehtäviensä suorittamiseen.

2 b. EKP ja muut Euroopan keskuspankkijärjestelmän (EKPJ) jäsenet tekevät tiivistä yhteistyötä kriisinratkaisuneuvoston kanssa ja toimittavat sille kaikki tiedot, joita kriisinratkaisuneuvosto tarvitsee tehtäviensä suorittamiseen, mukaan lukien tiedot, jotka ne ovat keränneet perussääntönsä mukaisesti. Kyseiseen tietojenvaihtoon sovelletaan 88 artiklan 6 kohtaa.

2 c. Direktiivin 2014/49/EU 2 artiklan 1 kohdan 18 alakohdassa tarkoitettujen nimettyjen viranomaisten on tehtävä tiivistä yhteistyötä kriisinratkaisuneuvoston kanssa ja toimitettava sille kaikki tiedot, joita se tarvitsee tehtäviensä suorittamiseen.”;

c) korvataan 6 kohta seuraavasti:

”6. Kriisinratkaisuneuvosto pyrkii tekemään tiivistä yhteistyötä Euroopan rahoitusvakausvälineen (ERVV) ja Euroopan vakausmekanismin (EVM) tai muiden mahdollisten julkisen rahoitustuen välineiden kanssa erityisesti seuraavissa tilanteissa:

a) 27 artiklan 9 kohdassa tarkoitetuissa poikkeuksellisissa tilanteissa ja silloin, kun tällaisesta välineestä on myönnetty tai todennäköisesti myönnetään suoraa tai välillistä rahoitustukea osallistuvaan jäsenvaltioon sijoittautuneille yhteisöille;

b) kun kriisinratkaisuneuvosto on sopinut kriisinratkaisurahastoa varten 74 artiklan nojalla rahoitusjärjestelyn.”;

d) korvataan 7 kohta seuraavasti:

”7. Kriisinratkaisuneuvosto tekee tarvittaessa EKP:n ja EKPJ:n muiden jäsenten, kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten ja kansallisten toimivaltaisten viranomaisten kanssa yhteisymmärryspöytäkirjan, jossa kuvataan yleisesti, miten ne tekevät keskenään tämän artiklan 2, 2 a, 2 b ja

4 kohdan ja 74 artiklan toisen kohdan mukaista yhteistyötä suorittaessaan unionin lainsäädännön mukaisia tehtäviään. Yhteisymmärryspöytäkirjaa tarkastellaan säännöllisesti uudelleen, ja se julkaistaan, jollei salassapitovelvollisuutta koskevista vaatimuksista muuta johdu.”

26) Lisätään 30 a artikla seuraavasti:

”*30 a artikla*

Keskitetyn automatisoidun mekanismin hallussa olevat tiedot

1. Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2015/849** 32 a artiklalla käyttöön otettuja keskitettyjä automatisoituja mekanismeja ylläpitävien viranomaisten on toimitettava kriisinratkaisuneuvostolle sen pyynnöstä tiedot niiden asiakkaiden lukumäärästä, joiden ainoa tai pääasiallinen pankkikumppani 2 artiklassa tarkoitettu yhteisö on.

2. Kriisinratkaisuneuvosto pyytää 1 kohdassa tarkoitettuja tietoja ainoastaan tapauskohtaisesti ja silloin, kun se on tarpeen sen tämän asetuksen mukaisten tehtävien suorittamiseksi.

3. Kriisinratkaisuneuvosto voi jakaa ensimmäisen kohdan nojalla saadut tiedot kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten kanssa niiden suorittaessa tämän asetuksen mukaisia tehtäviään.

** Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2015/849, annettu 20 päivänä toukokuuta 2015, rahoitusjärjestelmän käytön estämisestä rahanpesuun tai terrorismin rahoitukseen, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2005/60/EY ja komission direktiivin 2006/70/EY kumoamisesta (EUVL L 141, 5.6.2015, s. 73).”

27) Lisätään 31 artiklaan 3 kohta seuraavasti:

”3. Kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten on kuultava kriisinratkaisuneuvostoa ennen kuin ne toimivat direktiivin 2014/59/EU 86 artiklan nojalla 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen ja konsernien suhteen tai 7 artiklan 4 kohdan b alakohdassa ja 7 artiklan 5 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen ja konsernien suhteen, kun näiden kohtien soveltamista koskevat edellytykset täyttyvät.”

28) Korvataan 32 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta seuraavasti:

”Jos konserniin kuuluu osallistuviin ja osallistumattomiin jäsenvaltioihin tai kolmansiin maihin sijoittautuneita yhteisöjä, kriisinratkaisuneuvosto edustaa osallistuvien jäsenvaltioiden kansallisia kriisinratkaisuviranomaisia direktiivin 2014/59/EU 7, 8, 12, 13, 16, 18, 45 h, 55 ja 88–92 artiklan mukaisesti osallistumattomien jäsenvaltioiden tai kolmansien maiden kuulemisessa ja niiden kanssa tehtävässä yhteistyössä, sanotun kuitenkaan rajoittamatta tässä asetuksessa edellytettyä neuvoston tai komission antamaa hyväksyntää.”

29) Muutetaan 34 artikla seuraavasti:

a) korvataan 1 kohdan johdantokappale seuraavasti:

”Kriisinratkaisuneuvosto voi, hyödyntäen kaikin tavoin kaikkea EKP:n käytettävissä olevaa tietoa, mukaan lukien EKPJ:n jäsenten perussääntönsä mukaisesti keräämät tiedot, tai kaikkea kansallisten toimivaltaisten

viranomaisten, Euroopan järjestelmäriskikomitean, EPV:n, Euroopan arvopaperimarkkinaviranomaisen ja Euroopan vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen käytettävissä olevaa tietoa, pyytää kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten kautta tai suoraan, sen jälkeen kun se on ilmoittanut asiasta kyseisille viranomaisille, seuraavia oikeushenkilöitä tai luonnollisia henkilöitä toimittamaan kriisinratkaisuneuvoston pyytämää menettelyä noudattaen ja sen pyytämässä muodossa kaikki tiedot, joita kriisinratkaisuneuvosto tarvitsee tehtäviensä suorittamiseen:”;

b) korvataan 5 ja 6 kohta seuraavasti:

”5. Kriisinratkaisuneuvosto, EKP, EKPJ:n jäsenet, kansalliset toimivaltaiset viranomaiset, Euroopan järjestelmäriskikomitea, EPV, Euroopan arvopaperimarkkinaviranomainen, Euroopan vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen ja kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset voivat laatia tietojenvaihtomenettelyjä koskevia yhteisymmärryspöytäkirjoja. Kriisinratkaisuneuvoston, EKP:n ja EKPJ:n muiden jäsenten, kansallisten toimivaltaisten viranomaisten, Euroopan järjestelmäriskikomitean, EPV:n, Euroopan arvopaperimarkkinaviranomaisen, Euroopan vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen ja kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten välistä tietojenvaihtoa ei katsota salassapitovelvollisuutta koskevien vaatimusten rikkomiseksi.

6. Kansalliset toimivaltaiset viranomaiset, EKP, EKPJ:n jäsenet, Euroopan järjestelmäriskikomitea, EPV, Euroopan arvopaperimarkkinaviranomainen, Euroopan vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen sekä kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset tekevät kriisinratkaisuneuvoston kanssa yhteistyötä sen tarkistamiseksi, ovatko jotkin tai kaikki pyydetyt tiedot jo saatavilla pyynnön esittämishetkellä. Jos tietoja on saatavilla, kansalliset toimivaltaiset viranomaiset, EKP ja EKPJ:n muut jäsenet, Euroopan järjestelmäriskikomitea, EPV, Euroopan arvopaperimarkkinaviranomainen, Euroopan vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen tai kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset toimittavat kyseiset tiedot kriisinratkaisuneuvostolle.”

30) Lisätään 43 artiklan 1 kohtaan a a alakohta seuraavasti:

”a a) 56 artiklan mukaisesti nimitetty varapuheenjohtaja;”.

31) Korvataan 50 artiklan 1 kohdan n alakohta seuraavasti:

”n) jollei henkilöstösäännöistä ja palvelussuhteen ehdoista muuta johdu, nimittää tilinpitäjän ja sisäisen tarkastajan, jonka on oltava toiminnallisesti riippumaton tehtäviensä suorittamisessa;”.

32) Muutetaan 53 artikla seuraavasti:

a) korvataan 1 kohdan ensimmäinen virke seuraavasti:

”Kriisinratkaisuneuvoston johdon istuntoon kuuluvat puheenjohtaja, varapuheenjohtaja ja 43 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetut neljä jäsentä.”;

b) korvataan 5 kohdassa ilmaisu ”43 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa” ilmaisulla ”43 artiklan 1 kohdan a, a a ja b alakohdassa”.

33) Korvataan 55 artiklan 1 ja 2 kohta seuraavasti:

”1. Käsiteltäessä yksittäistä yhteisöä tai konsernia, joka on sijoittautunut vain yhteen osallistuvaan jäsenvaltioon, puheenjohtaja, varapuheenjohtaja ja 43 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetut jäsenet tekevät päätöksen yksinkertaisella enemmistöllä, jos kaikki 53 artiklan 1 ja 3 kohdassa tarkoitetut jäsenet eivät pääse yksimielisesti yhteiseen sopimukseen puheenjohtajan asettamassa määräajassa.

2. Käsiteltäessä rajatylittävää konsernia puheenjohtaja, varapuheenjohtaja ja 43 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetut jäsenet tekevät päätöksen yksinkertaisella enemmistöllä, jos kaikki 53 artiklan 1 ja 4 kohdassa tarkoitetut jäsenet eivät pääse yksimielisesti yhteiseen sopimukseen puheenjohtajan asettamassa määräajassa.”

34) Muutetaan 56 artikla seuraavasti:

a) korvataan 2 kohdan d alakohta seuraavasti:

”d) kriisinratkaisuneuvoston alustavan talousarvioesityksen ja talousarvioesityksen laatiminen 61 artiklan mukaisesti ja kriisinratkaisuneuvoston talousarvion toteuttaminen 63 artiklan mukaisesti;”;

b) korvataan 5 kohdan ensimmäinen alakohta seuraavasti:

”Puheenjohtajan, varapuheenjohtajan ja 43 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettujen jäsenten toimikausi on viisi vuotta. Toimikausi voidaan uusia kerran.

Henkilö, joka on toiminut kaksi toimikautta puheenjohtajana, varapuheenjohtajana tai 43 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettuna jäsenenä, ei voi tulla nimitetyksi kumpaankaan muuhun tehtävään.”;

c) lisätään 6 kohdan ensimmäiseen alakohtaan virke seuraavasti:

”Komissio voi esittää ehdokasluettelossa olevat nimet järjestyksessä, joka kuvastaa komission arviota kunkin ehdokkaan soveltuvuudesta tämän artiklan 4 kohdassa tarkoitettuja kriteerejä noudattaen.”;

d) lisätään 6 a kohta seuraavasti:

”6 a. Puheenjohtajan, varapuheenjohtajan ja 43 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettujen jäsenten ensimmäisen toimikauden päättymistä edeltävien yhdeksän kuukauden aikana komissio arvioi ensimmäisellä toimikaudella saavutetut tulokset ja päättää arvioinnin tulosten perusteella, tekeekö se ehdotuksen toimikauden jatkamisesta.

Neuvosto hyväksyy komission ehdotuksesta täytäntöönpanopäätöksen puheenjohtajan, varapuheenjohtajan ja 43 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettujen jäsenten toimikauden uusimisesta. Neuvosto tekee päätöksensä määräenemmistöllä.”;

e) korvataan 7 kohdan viimeinen virke seuraavasti:

”Puheenjohtaja, varapuheenjohtaja ja 43 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetut jäsenet jatkavat tehtävässään, kunnes heidän seuraajansa on nimitetty ja nämä henkilöt ovat aloittaneet tehtävässään tämän artiklan 6 kohdassa tarkoitetun neuvoston päätöksen mukaisesti.”

35) Korvataan 61 artikla seuraavasti:

”*61 artikla*

Talousarvion laatiminen

1. Puheenjohtaja laatii viimeistään kunkin vuoden maaliskuun 31 päivänä kriisinratkaisuneuvoston alustavan talousarvioesityksen, mukaan lukien ennakkoarvion kriisinratkaisuneuvoston tuloista ja menoista seuraavaa varainhoitovuotta varten sekä seuraavaa varainhoitovuotta koskevan henkilöstötaulukon, ja toimittaa sen kriisinratkaisuneuvoston täysistunnon hyväksyttäväksi.

Kriisinratkaisuneuvoston täysistunto mukauttaa tarvittaessa kriisinratkaisuneuvoston alustavaa talousarvioesitystä sekä henkilöstötaulukkoa koskevaa esitystä.

2. Puheenjohtaja laatii kriisinratkaisuneuvoston täysistunnon hyväksymän alustavan talousarvioesityksen pohjalta kriisinratkaisuneuvoston talousarvioesityksen ja toimittaa sen kriisinratkaisuneuvoston täysistunnon hyväksyttäväksi.

Kriisinratkaisuneuvoston täysistunto mukauttaa tarvittaessa puheenjohtajan toimittamaa talousarvioesitystä ja hyväksyy kriisinratkaisuneuvoston lopullisen talousarvion ja henkilöstötaulukon viimeistään kunkin vuoden marraskuun 30 päivänä.”

36) Korvataan 69 artiklan 4 kohta seuraavasti:

”4. Jos 1 kohdassa tarkoitetun alkuvaiheen jälkeen käytettävissä olevat varat vähenevät alle kyseisessä kohdassa määritellyn tavoitetason, säännöllisiä vakausmaksuja kerätään 70 artiklan mukaisesti siihen asti, kun tavoitetaso on saavutettu. Kriisinratkaisuneuvosto voi lykätä 70 artiklan mukaisesti kerättävien säännöllisten vakausmaksujen keräämistä yhdellä tai useammalla vuodella sen varmistamiseksi, että kerättävä määrä saavuttaa määrän, joka on oikeassa suhteessa keräysprosessin kustannuksiin, edellyttäen, että tällainen lykkäys ei vaikuta olennaisesti kriisinratkaisuneuvoston kykyyn käyttää kriisinratkaisurahastoa 3 jakson mukaisesti. Kun tavoitetaso on saavutettu ensimmäisen kerran ja kun käytettävissä olevat varat vähenevät alle kahteen kolmasosaan tavoitetasosta, kyseiset säännölliset vakausmaksut on asettava sellaiselle tasolle, että tavoitetaso voidaan saavuttaa kuuden vuoden kuluessa.”

37) Muutetaan 70 artikla seuraavasti:

a) korvataan 3 kohta seuraavasti:

”3. Edellä 69 artiklassa tarkoitetun rahoituksen tavoitetason saavuttamiseksi käytettävissä oleviin varoihin voidaan sisällyttää peruuttamattomia maksusitoumuksia, joiden täydeksi vakuudeksi on asetettu vähäriskisiä varoja, joihin ei kohdistu kolmansien osapuolten oikeuksia ja jotka ovat kriisinratkaisuneuvoston vapaasti käytettävissä ja sen yksinomaiseen käyttöön osoitettuja 76 artiklan 1 kohdassa määriteltyjä tarkoituksia varten. Näiden peruuttamattomien maksusitoumusten osuus saa olla enintään 50 prosenttia tämän artiklan nojalla kerättävien vakausmaksujen kokonaismäärästä. Kriisinratkaisuneuvosto määrittää tämän rajan puitteissa vuosittain peruuttamattomien maksusitoumusten osuuden tämän artiklan mukaisesti kerättävien vakausmaksujen kokonaismäärästä.”;

b) lisätään 3 a kohta seuraavasti:

”3 a. Kriisinratkaisuneuvosto vaatii maksamaan tämän artiklan 3 kohdan nojalla tehdyt peruuttamattomat maksusitoumukset, kun kriisinratkaisurahastoa on tarpeen käyttää 76 artiklan mukaisesti.

Kun laitos tai yhteisö lakkaa kuulumasta 2 artiklan soveltamisalaan eikä siihen enää sovelleta velvollisuutta maksaa vakausmaksuja tämän artiklan 1 kohdan mukaisesti, kriisinratkaisuneuvosto vaatii maksamaan 3 kohdan nojalla tehdyt ja vielä maksamatta olevat peruuttamattomat maksusitoumukset. Jos peruuttamattomaan maksusitoumukseen liittyvä rahoitusosuus maksetaan asianmukaisesti, kun se ensimmäisen kerran vaaditaan maksettavaksi, kriisinratkaisuneuvosto peruuttaa sitoumuksen ja palauttaa vakuuden. Jos rahoitusosuutta ei makseta asianmukaisesti, kun se ensimmäisen kerran vaaditaan maksettavaksi, kriisinratkaisuneuvosto ottaa vakuuden haltuunsa ja peruuttaa sitoumuksen.”

38) Korvataan 71 artiklan 1 kohdan toinen alakohta seuraavasti:

”Ylimääräisten jälkikäteen suoritettavien vakausmaksujen vuotuinen kokonaismäärä saa olla enintään kolme kertaa 12,5 prosenttia tavoitetasosta.”

39) Lisätään 74 artiklaan kohta seuraavasti:

”Kriisinratkaisuneuvosto ilmoittaa komissiolle ja EKP:lle heti, kun se katsoo, että saattaa olla tarpeen ottaa käyttöön kriisinratkaisurahastoa varten tämän artiklan mukaisesti sovitut rahoitusjärjestelyt, ja toimittaa komissiolle ja EKP:lle kaikki tiedot, joita ne tarvitsevat näihin rahoitusjärjestelyihin liittyvien tehtäviensä suorittamiseen.”

40) Muutetaan 76 artikla seuraavasti:

a) korvataan 3 kohta seuraavasti:

”3. Jos kriisinratkaisuneuvosto toteaa, että kriisinratkaisurahaston käyttö 1 kohdassa tarkoitettuihin tarkoituksiin johtaa todennäköisesti siihen, että osa 2 artiklassa tarkoitetun yhteisön tappioista siirtyy kriisinratkaisurahastolle, sovelletaan 27 artiklassa säädettyjä kriisinratkaisurahaston käyttöä koskevia periaatteita.”;

b) lisätään 5 ja 6 kohta seuraavasti:

”5. Jos 22 artiklan 2 kohdan a tai b alakohdassa tarkoitettuja kriisinratkaisuvälineitä käytetään siten, että kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen varoista, oikeuksista tai veloista siirretään ainoastaan osa, kriisinratkaisuneuvostolla on oltava jäljelle jäävältä yhteisöltä saaminen kaikista kriisinratkaisurahastolle aiheutuneista kuluista ja tappioista, jotka johtuvat tämän artiklan 1 ja 2 kohdan nojalla kriisinratkaisuun suoritetuista rahoitusosuuksista, sellaisten tappioiden yhteydessä, jotka olisivat muutoin langenneet velkojille.

6. Tämän artiklan 5 kohdassa ja 22 artiklan 6 kohdassa tarkoitetuilla kriisinratkaisuneuvoston saamisilla on direktiivin 2014/59/EU 108 artiklan 9 kohdan nojalla oltava kussakin osallistuvassa jäsenvaltiossa sama ensisijaisuusjärjestys kuin kansallisten kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjen saamisilla kyseisen jäsenvaltion tavanomaisiin maksukyvyttömyysmenettelyihin sovellettavassa kansallisessa lainsäädännössä.”

41) Muutetaan 79 artikla seuraavasti:

a) korvataan 1, 2 ja 3 kohta seuraavasti:

”1. Jos kriisinratkaisuneuvosto toteuttaa kriisinratkaisutoimen luottolaitoksen osalta ja jos tällä toimella varmistetaan, että talletukset ovat edelleen tallettajien käytettävissä, osallistuvien jäsenvaltioiden on varmistettava tallettajille aiheutuvien tappioiden välttämiseksi, että talletussuojajärjestelmä, johon kyseinen luottolaitos kuuluu, maksaa rahoitusosuuden direktiivin 2014/59/EU 109 artiklassa säädettyihin tarkoituksiin ja siinä säädetyin edellytyksin.

2. Kriisinratkaisuneuvosto määrittää talletussuojajärjestelmän rahoitusosuuden määrän 1 kohdan mukaisesti kuultuaan talletussuojajärjestelmää ja tarvittaessa direktiivin 2014/49/EU 2 artiklan 1 kohdan 18 alakohdassa tarkoitettua nimettyä viranomaista direktiivin 2014/49/EU 11 e artiklan mukaisten tallettajille maksettavien korvausten arvioiduista kustannuksista ja noudattaen tämän asetuksen 20 artiklassa tarkoitettuja edellytyksiä.

3. Kriisinratkaisuneuvosto ilmoittaa ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetusta päätöksestään direktiivin 2014/49/EU 2 artiklan 1 kohdan 18 alakohdassa tarkoitetulle nimetylle viranomaiselle ja sille talletussuojajärjestelmälle, johon kyseinen laitos kuuluu. Talletussuojajärjestelmän on pantava kyseinen päätös täytäntöön viipymättä.”;

b) kumotaan 5 kohdan toinen ja kolmas alakohta.

42) Korvataan 85 artiklan 3 kohdassa ilmaus ”10 artiklan 10 kohdassa, 11 artiklassa, 12 artiklan 1 kohdassa, 38–41 artiklassa, 65 artiklan 3 kohdassa, 71 artiklassa ja 90 artiklan 3 kohdassa tarkoitetusta” ilmauksella ”10 artiklan 10 kohdan, 11 artiklan, 12 artiklan 1 kohdan, 38–41 artiklan, 65 artiklan 3 kohdan, 71 artiklan ja 90 artiklan 3 kohdan nojalla tehdystä”.

43) Lisätään 88 artiklaan 7 kohta seuraavasti:

”7. Tämän artiklan säännökset eivät estä kriisinratkaisuneuvostoa luovuttamasta analyysejaan tai arvioitaan, mukaan lukien analyysit ja arviot, jotka perustuvat 2 artiklassa tarkoitettujen yhteisöjen tai tämän artiklan 6 kohdassa tarkoitettujen muiden viranomaisten toimittamiin tietoihin, jos kriisinratkaisuneuvosto arvioi, että luovuttaminen ei vaaranna yleisen edun suojelua finanssi-, raha- tai talouspolitiikan osalta ja kun julkistaminen on sellaisen yleisen edun mukaista, joka syrjäyttää tämän artiklan 5 kohdassa tarkoitetut muut edut. Sovellettaessa tämän artiklan 1 kohtaa tällaisen tietojen luovuttamisen katsotaan olevan osa kriisinratkaisuneuvoston tämän asetuksen mukaisten tehtävien suorittamista.”

2 artikla

Voimaantulo ja soveltaminen

Tämä asetus tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu Euroopan unionin virallisessa lehdessä.

Sitä sovelletaan [...] päivästä [...]kuuta [...] [julkaisutoimisto lisää päivämäärän, joka on 18 kuukautta tämän muutosasetuksen voimaantulopäivästä].

Kuitenkin 1 artiklan 1 kohdan a alakohtaa, 2 ja 3 kohtaa, 4 kohdan a alakohtaa, 5 kohdan a ja b alakohtaa ja c alakohdan i ja ii alakohtaa, 6 kohdan a alakohtaa, 7 alakohtaa, 13 kohdan a alakohdan i alakohtaa ja b alakohtaa, 14 kohdan a, b ja d alakohtaa, 19 kohdan d ja e alakohtaa, 21 alakohtaa, 23 alakohdan a alakohdassa olevan i alakohdan ensimmäistä

luetelmakohtaa ja b ja d alakohtaa, 25–35 alakohtaa sekä 39, 42 ja 43 alakohtaa sovelletaan [...] päivästä [...]kuuta [...] [julkaisutoimisto lisää päivämäärän, joka on 1 kuukausi tämän muutosasetuksen voimaantulopäivästä].

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Strasbourgissa

Euroopan parlamentin puolesta	*Neuvoston puolesta*
Puhemies	*Puheenjohtaja*